NORA ROBERTS Miresele MacGregor Seria Familia MacGregor

The MacGregor Brides
Nora Roberts
Copyright © 1997 Nora Roberts
4J
Lira®
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Mtresele MacGregor
Nora Roberts
Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA Miresele MacGregor / Nora Roberts; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-10454
I. Soft, Graal (trad.)
821.U1(73)-31-135. 1

NORA ROBERTS Miresele MacGregor Seria Familia MacGregor
Traducere din limba engleză
Alina Rogoj an/Graal Soft

Din Memoriile private ale lui Daniel Duncan MacGregor

Când un bărbat ajunge la nouăzeci de ani petrecuţi pe pământ, e tentat să privească în urmă la viaţa sa, să evalueze, să reflecteze la succesele şi la greşelile sale. Adesea îşi va spune, poate, „Cum ar fi fost dacă aş fi făcut asta în loc de aia?" sau „Mi-aş fi dorit să o pot lua de la capăt".
Ei bine, eu nu am timp pentru astfel de prostii.
Eu privesc înainte, aşa am făcut dintotdeauna. Sunt un scoţian care şi-a trăit cea mai mare parte din viaţa sa lungă departe de pământul natal. America e casa mea. Aici mi-am întemeiat o familie şi mi-am crescut copiii. Mi-am privit nepoţii crescând. Timp de aproape şaizeci de ani am iubit o singură femeie, am trăit cu ea, am admirat-o, am lucrat cot la cot cu ea. Şi am lucrat pe la spatele ei, când altfel nu se putea.
Anna a mea e tot ce am mai drag. Noi doi împreu-nă - ei bine, ne-am distrat de minune.
Sunt un bărbat bogat. O, nu doar în bani, posesi-uni şi proprietăţi, ci prin familia mea. Familia e pe primul loc. Ăsta e un alt lucru care a fost întotdeauna şi va fi întotdeauna o parte din viaţa mea. Eu şi Anna am avut împreună trei copii. Doi fii şi o fiică. Mândria pe care mi-o trezesc e aproape la fel de intensă ca dragostea mea pentru ei.
Trebuie să mărturisesc, însă, că s-a dovedit necesar, la un moment dat, să îi împing uşor de la spate pe aceşti trei indivizi puternici, să le amintesc de datoria lor faţă de numele MacGregor, faţă de genealogia MacGregor. Cu regret o spun, copiii mei au fost cam înceţi în acest domeniu, iar mama lor şi-a făcut griji pentru ei.

Prin urmare, cu puţin ajutor, s-au căsătorit bine. Şi prin bine vreau să spun că şi-au găsit sufletul pere-che, iar din căsătoriile lor s-au născut alte două fiice şi un alt fiu excelent, pe care eu şi Anna îi răsfăţăm cu iubire. Gene zdravene şi sânge bun, pe potriva unui M acGregor.
Acum am unsprezece nepoţi - trei dintre ei membri de onoare ai familiei MacGregor, chiar dacă după nume sunt Campbell. Campbell, pe Dumnezeu, dar sunt copii buni, în

ciuda numelui. Toţi ne-au adus multă bucurie în a doua parte a vieţii, şi mie, şi Annei, căci i-am privit crescând de la sugari la adulţi.
Asemenea părinţilor lor, nici ei nu se grăbesc să-şi facă datoria, să înţeleagă ce bogăţii oferă căsătoria şi întemeierea unei familii. Ceea ce o îngrijorează pe bunica lor, neîncetat. Iar eu nu sunt genul de bărbat care să stea deoparte şi să-şi privească soţia frân- gându-şi mâinile. Nu, în nici un caz- Am reflectat atent la situaţie.
Cele trei nepoate mai mari ale mele sunt la vârsta potrivită pentru căsătorie. Sunt femei puternice, inteligente şi frumoase. Se descurcă bine să îşi croiască drum în viaţă, pe cont propriu. Astfel de lucruri - după cum mi-a explicat Anna - sunt la fel de importante pentru o femeie cum sunt şi pentru un bărbat. Cu Lama, Gwendolyn şi Julia am în familie un avocat, un doctor şi o femeie de afaceri. Deştepte şi încântătoare, aşa sunt fetele mele, aşa că bărbaţii pe care îi voi alege pentru ele, pentru a-şi construi vieţile alături de ei, trebuie să fie bărbaţi cu adevărat deosebiţi. Nu le voi permite să se mulţumească niciodată cu mai puţin.
Am pus ochii pe un set de trei băieţi excelenţi. Toţi provin din familii bune, solide. Şi sunt şi chipeşi bă-ieţii. Ah, nu-i aşa că vor forma nişte cupluri încân-tătoare şi-mi vor oferi copilaşi drăgălaşi? Planul e să îi iau câte unul o dată. In astfel de probleme e mai bine să acord fiecărui subiect întreaga mea atenţie şi îndemânare. Aşa că încep cu Laura, în fond ea e cea mai mare. Dacă n-o văd pe Laura cu buchetul de mi-reasă în mână până la Crăciun, să nu-mi spuneţi mie

Daniel MacGregor. Odată ce ea se aşază la casa ei, ştiu exact pe cine vreau pentru scumpa mea Gwen. S-ar putea ca Julia să fie cea mai îndărătnică dintre toate trei, dar lucrez la asta. Doar un mic brânci de la spate, atât am să le dau. In fond, nu sunt un băgăcios, doar un bunic îngrijorat, trăindu-mi iarna vieţii - şi intenţionez să fie o iarnă foarte lungă. Am de gând să îmi privesc strănepoţii crescând. Şi cum dracu’ să fac asta dacă fetele mele nu se mărită să îmi

facă prunci, ei? Ha! Ei bine, o să ne ocupăm noi de asta - ca Anna să nu-şi mai facă griji, desigur.

Partea întâi
Laura

capitolul 1
Fu nevoie ca telefonul să sune de şase ori până când sunetul îi ajunse Intr-un colţ al creierului ei adormit. La al optulea ţârâit reuşi să strecoare o mână de sub pă-turi. Izbi mai întâi ceasul cu alarmă, trântind de podea faţa veselă a broscoiului Kermit. Era al treilea Kermit care murea în anul acela.
Degetele ei lungi, fără bijuterii, pipăiră suprafaţa lu-cioasă a noptierei de nuc, se închiseră în cele din urmă pe receptor şi îl traseră în aşternuturi cu ea.
-Alo.
-A sunat de zece ori.
Cu păturile trase deasupra capului, Laura MacGre- gor se crispă auzind acuzaţia tunătoare, apoi căscă.
-Da?
-De zece ori. Dacă mai suna o dată deja dădeam telefon la 112. Mi te imaginam zăcând într-o baltă de sânge.
- Pat, reuşi ea să spună, cuibărindu-se în pernă. Dormeam. Noapte bună.
- E aproape ora opt.
- Când?
- Dimineaţa. Identificase vocea acum, ştia deja care dintre nepoatele lui era îngropată în pat la o oră pe care Daniel MacGregor o considera a fi miezul zilei. O superbă şi luminoasă dimineaţă de septembrie. Ar trebui să te trezeşti şi să te bucuri de ea, fetiţo, în loc să o iroseşti dormind.
- De ce?
El pufni.
-Trece viaţa pe lângă tine, Laura. Bunica ta îşi face griji pentru tine. Nu mai demult de ieri-seară îmi spunea că nu-şi mai găseşte deloc liniştea, tot frământân- tându-se pentru nepoata ei cea mare.

Anna nu spusese nicidecum aşa ceva, dar vicleşugul de a se folosi de soţia lui pentru a-şi manipula familia să facă exact ce voia el era un obicei vechi. In familia MacGregor exista mult respect faţă de tradiţii.
- E bine. Totul. Grozav. Dorm acum, bunicule.
-Ei bine, trezeşte-te. Nu ţi-ai mai vizitat bunica de câteva săptămâni. îi e dor de tine. Doar fiindcă tu te crezi femeie în toată firea la douăzeci şi patru de ani nu înseamnă că ar trebui să uiţi de bunicuţa ta dragă. Se crispă şi el când rosti acele cuvinte, aruncând o privire spre uşă pentru a se asigura că era bine închisă. Dacă Anna l-ar fi auzit numind-o o bunicuţă dragă, l-ar fi scalpat. Vino la noi peste weekend, îi ceru el. Adu-le şi pe verişoarele tale.
- Am de citit un dosar, bombăni ea şi începu să alunece din nou în somn. Dar în curând.
-Să faci bine să vii mai repede de atât. Noi n-o să trăim o veşnicie, să ştii.
- Ba da.
- Ha. Ţi-am trimis un cadou. Va sosi în dimineaţa asta. Aşa că dă-te jos din pat şi fă-te frumoasă. Ia-ţi pe tine o rochie.
- în regulă, sigur. Mulţumesc, bunicule. Pa.
Laura lăsă receptorul să cadă pe podea, se îngropă sub pernă şi alunecă fericită înapoi în somn. Douăzeci de minute mai târziu fu trezită brutal cu o smucitură şi o înjurătură.
- La naiba, Laura, iar ai comis-o.
- Ce? Se ridică brusc în capul oaselor în pat, cu ochii mari şi sticloşi de somn, cu părul negru încâlcit. Ce-i?
-Ai lăsat telefonul decuplat. Julia MacGregor îşi strânse mâinile în pumni pe şolduri şi o fixă cu o privire încinsă. Aşteptam un telefon.
-Ah, păi... Mintea îi era o ceaţă confuză. Laura îşi înfipse mâinile prin părul ciufulit de somn, ca pentru a-şi limpezi gândurile. Dimineţile pur şi simplu nu erau momentul optim al zilei pentru ea. Cred că a sunat bu-nicul. Poate. Nu mai ţin minte.

-Eu n-am auzit telefonul. Julia ridică din umeri. Presupun că eram la duş. Gwen a plecat deja la spital.

Miresele MacGregor
13
Ce voia bunicul? Când Laura continuă să o privească mută, Julia râse şi se aşeză pe marginea patului. Proba-bil acelaşi lucru ca de obicei. „Bunica ta îşi face griji pentru tine.“
-Parcă îmi amintesc ceva de genul ăsta. Zâmbind uşor, Laura se trânti înapoi pe perne. Dacă ai fi ieşit de la duş mai repede, ai fi răspuns tu la telefon. Atunci bunica şi-ar fi făcut griji pentru tine.
-Pentru mine şi-a făcut griji săptămâna trecută. Julia aruncă o privire spre ceasul antic cu marcasite de la încheietura ei. Trebuie să fug să văd o proprietate din Brookline.
-Alta? Nu tocmai ai cumpărat o altă casă luna trecută?
-Asta a fost acum două luni şi e aproape gata de vândut mai departe. Julia îşi scutură pe spate coama ondulată de păr roşu ca focul. Este timpul pentru un proiect nou.
- Cum vrei tu. Planul meu măreţ era de a dormi până la amiază, apoi să-mi petrec restul după-amiezii studiind un dosar. Laura îşi roti umerii în spate. Puţin probabil pe aici.
- Vei fi complet singură acasă în următoarele câteva ore. Gwen are tură dublă la spital, iar eu nu cred să mă întorc mai devreme de cinci.
- Nu e rândul meu să gătesc diseară.
- Iau eu ceva când vin.
- Pizza, spuse Laura imediat. Cu strat dublu de brânză şi măsline negre.
- Pentru tine nu e niciodată prea devreme să te gândeşti la cină. Julia se ridică, îşi netezi jacheta verde pădure pe care o purta peste pantalonii cu pense. Ne vedem diseară, îi strigă în timp ce ieşi. Şi nu mai lăsa telefonul decuplat.
Laura studie tavanul, contemplând lumina soarelui, şi se gândi să-şi tragă din nou pătura peste cap. Ar fi putut să mai doarmă o oră. Pentru ea nu fusese niciodată o problemă să adoarmă instant, iar această abilitate i se dovedise utilă în timpul facultăţii de drept.

însă gândul la pizza îi stârnise pofta de mâncare. Când avea de ales între somn şi mâncare, Laura se con-frunta cu cea mai mare dilemă a ei. Dădu pătura la o parte, lăsând mâncarea să câştige în acea înfruntare. Purta un tricou sport simplu, de culoare albă, şi boxeri de mătase albastru electric.
Locuise cu cele două verişoare ale ei încă de la înce-putul facultăţii, iar acum aveau deja doi ani de când se instalaseră în casa din Back Bay din Boston. Gândul de a lua pe ea un halat nu îi trecu nici o clipă prin minte. Micuţa casă cochetă - una dintre cele pe care Julia le renovase recent şi cea mai nouă locuinţă a lor - era decorată cu un amestec eclectic al gusturilor lor indivi-duale. Pasiunea lui Gwen faţă de antichităţi se ciocnea de preferinţa Juliei pentru artă modernă şi de propria atracţie a Laurei către kitsch.
Coborî în fugă scările, trecându-şi degetele peste finisajul satinat al balustradei din lemn de stejar, aruncă o privire scurtă prin fereastra de sticlă sablată şi constată că era într-adevăr o dimineaţă de toamnă orbitor de însorită, apoi coti pe hol spre bucătărie.
Deşi fiecare dintre cele trei verişoare avea o minte excelentă, aplicată conştiincios domeniilor în care erau experte, nici una dintre ele nu era deosebit de talentată în materie de bucătărie. Chiar şi aşa, îi dăduseră un aer primitor, zugrăvind-o într-un galben blând care punea în valoare suprafeţele de lucru albastru intens şi dulapurile cu uşi de sticlă.
Laura fusese întotdeauna recunoscătoare că ele trei se înţelegeau atât de bine. Gwen şi Julia erau cele mai apropiate prietene ale ei, nu doar verişoare. Alături de restul clanului MacGregor, aşa cum îl considera Laura, membrii familiei extinse a lui Daniel şi Anna alcătuiau un grup strâns, chiar dacă divers.
Aruncă o privire spre perete la ceasul pisică albastru safir, cu ochii scânteietori ca două diamante şi coada legănându-i-se ritmic. Se gândi la părinţii ei şi se întrebă dacă îşi savurau concediul în Indiile Occidentale. Fără îndoială că

da. Câine şi Diana MacGregor formau un cuplu puternic, reflectă ea. Erau soţ şi soţie, părinţi,

parteneri în cadrul firmei de avocatură. După douăzeci şi cinci de ani de căsnicie şi după ce crescuseră doi co-pii şi construiseră una dintre cele mai respectate firme de avocatură din Boston, devotamentul îor nu pălise cu nimic. Nu îşi putea imagina de cât efort era nevoie pentru a menţine în funcţiune o asemenea construcţie. Era mult mai uşor, decise ea, să te concentrezi pe fiecare lucru pe rând. Deocamdată pentru ea acel lucru era dreptul. De fapt nu, îşi spuse ea, rânjind spre frigider. In acel moment era vorba de micul dejun.
Luă casetofonul portabil de pe masă şi îşi puse căş-tile. Puţină muzică la masa de dimineaţă, decise ea, şi porni caseta.
Royce Cameron îşi parcă jeepul în spatele unei mici decapotabile Spitfire, clasică şi dichisită, de un roşu aprins. Genul de maşină şi culoare, reflectă el, care nu-mai nu striga după o amendă de viteză. Clătină din cap spre ea, apoi îşi mută privirea pentru a studia casa.
Era o adevărată frumuseţe. Ceea ce era de aşteptat în acea zonă luxoasă din Black Bay - şi având în vedere din ce familie proveneau proprietarii. Boston era definit de Red Sox şi de Paul Revere. Şi Boston era definit de familia MacGregor.
Dar nu la bani sau clasă se gândi în timp ce studie casa. Ochii lui albaştri şi calmi trecură în revistă feres-trele şi uşile. O grămadă de sticlă, reflectă el, în timp ce briza rece de toamnă îi ciufuli părul bogat, ca blana de nurcă. O grămadă de sticlă însemna o grămadă de posibilităţi de acces. Porni pe aleea de lespezi, mărginită superb de flori de toamnă, apoi traversă peluza îngrijită, uşor în pantă, pentru a studia uşile franţuzeşti care dădeau spre o mică verandă.
Le testă şi constată că erau încuiate. Deşi dacă ar fi izbit o dată sănătos, îşi spuse el, sau ar fi smucit cu forţă, ar fi trecut de ele. Privirea îi rămase rece, iar gura aspră pe chipul definit de planuri şi unghiuri. Era un chip pe care

femeia cu care aproape se căsătorise îl numise la un moment dat faţă de infractor. El nu o întrebase

la ce se referise prin acel comentariu, căci în acel mo-ment fuseră amândoi adânc cufundaţi în cearta lor şi pur şi simplu preferase să nu ştie.
Putea fi rece, acel chip, aşa cum era acum, în timp ce calcula posibilităţile de acces în frumoasa casă veche care fără îndoială era ticsită de bijuteriile şi de obiectele de anticariat apreciate de femeile bogate cu o anumită clasă. Ochii îi erau de un albastru palid şi rece ce se putea încălzi şi deveni mai intens pe neaşteptate. Gura îi era o linie fermă care se putea curba într-un zâmbet fermecător sau să se întindă într-o expresie de gheaţă. Bărbia puternică îi era marcată de o cicatrice mică, rezultatul unui contact brusc cu diamantul unui inel purtat pe degetul mic al unei mâini care fusese strânsă în pumn. Avea puţin sub un metru optzeci, bucurându- se de constituţia unui boxer sau a unui bătăuş.
Fusese şi una, şi alta. Acum, cu părul lung până la guler biciuit şi dat peste cap de briza tot mai puternică, decise că ar fi putut să ajungă înăuntru cu regretabil de puţin efort, în nici treizeci de secunde. Chiar dacă nu ar fi avut o cheie de la uşa de la intrare.
Ocoli din nou casa şi sună de câteva ori, scurt şi tare, la soneria de la intrare, privind între timp prin sticla preţioasă a intrării. Arăta frumos, îşi spuse el, cu florile sablate pe sticla mată. Şi oferea cam la fel de multă securitate ca o folie de aluminiu.
Mai sună o dată, apoi scoase cheia din buzunar, o băgă în broască şi îşi descuie singur uşa.
Casa mirosea a femei. Fu primul lui gând când păşi în hol pe parchetul lustruit. Citrice, uleiuri, flori şi o adiere stăruitoare dintr-un parfum plăcut de seducător pluteau în aer. Scările interioare se întindeau fluide în dreapta lui, iar în stânga se deschidea primitor salonul din faţă.
Era ordine ca într-o mănăstire, îşi spuse el, dar at-mosfera avea parfumul senzual al unui bordel de prima mână.

Femeile, din punctul de vedere al lui Royce, erau o sursă de uluire.
Era în mare măsură exact cum îşi imaginase. Mobilierul vechi şi elegant, culorile pastelate, covoarele scumpe.

Şi, îşi spuse el, observând scânteierea unui cercel pe o măsuţă rotundă, fleacurile scumpe pe care una dintre femei le lăsase prin casă la întâmplare.
îşi scoase un minireportofon din buzunarul din spate al pantalonilor de blugi şi începu să ia notiţe în timp ce cutreiera casa.
Pânza amplă inundată de culori tari care atârna deasupra poliţei din lemn de cireş îi atrase atenţia. Ar fi trebuit să fie strident, acel ţipăt îndrăzneţ de strălucire şi forme într-o încăpere atât de discretă. în schimb i se păru atrăgător, un omagiu adus pasiunii şi vieţii.
Tocmai observase semnătura din colţ - D.C. MacGre-gor - şi dedusese că pictura era opera unuia dintre nu-meroşii veri MacGregor, când auzi pe cineva cântând.
Nu, la drept vorbind, sunetul nu putea fi considerat cântat, decise el, oprind reportofonul şi băgându-l îna-poi în buzunar înainte de a se întoarce în hol. Ţipăt, ur-lat, eventual miorlăit ar fi fost descrieri mai apte pentru masacrul vocal asupra imnurilor de iubire ale lui Whit- ney Houston. Dar însemna că nu era totuşi singur în casă.
Porni pe hol în direcţia de unde se auzea gălăgia, iar când trecu pragul unei bucătării scăldate în soare, pe faţă îi apăru un rânjet de apreciere masculină pură.
Era o femeie înaltă, îşi spuse el, şi în cea mai mare parte alcătuită din picioare. Silueta lor fină şi aurie compensa din plin, după părerea lui, lipsa completă de talent în materie de cântat. Iar felul în care stătea aplecată, cu capul în frigider şi săltându-şi şoldurile, rotindu-le şi fâţâindu-le, oferea un spectacol atât de plăcut încât nici un bărbat, viu sau mort, nu s-ar fi plâns vreodată de faptul că falsa.
Părul îi era negru ca bezna nopţii, drept ca ploaia, şi se revărsa până la o talie ce implora să fie cuprinsă între mâinile unui bărbat. Şi purta o lenjerie atât de sexy cum

rar mai avusese plăcerea de a privi. Dacă şi faţa era pe măsura corpului, chiar avea să-i însenineze dimineaţa.
-Scuză-mă. Ridică o sprânceană când, în loc să tre-sară şi să chiţăie aşa cum se aşteptase el - ba chiar sperase - ea continuă să scotocească prin frigider şi să cânte.

în regulă, nu că nu mi-ar plăcea spectacolul, dar poate vrei să iei o scurtă pauză.
Şoldurile ei tresăriră intr-o mişcare rapidă şi entuzi-astă care îl făcu pe Royce să fluiere printre dinţi. Apoi ea încercă să producă o notă care ar fi trebuit să spargă orice obiect de cristal şi se întoarse ţinând o pulpă de pui într-o mână şi o doză de suc în cealaltă.
Nu tresări, dar ţipă. Royce ridică o mână, cu palma spre exterior, şi dădu să se explice. Cu muzica încă răcnindu-i în căşti, Laura nu văzu decât un bărbat ne-cunoscut cu părul zbârlit de vânt, blugi spălăciţi şi un chip care trăda suficientă obrăznicie cât să alimenteze o duzină de diavoli. Ţintindu-i capul, aruncă spre el doza de suc. El o prinse din zbor cu o singură mână, la doar câţiva centimetri înainte de a-l izbi între ochi. Dar ea apucase deja să se răsucească spre masa de bucătărie. Când se întoarse, avea în mâini un cuţit pentru friptură, iar în ochi o expresie care îl avertiză că nu ar fi ezitat să îl spintece cu el.
- Uşurel.
Ridică ambele mâini, adoptând un ton blând.
-Nu te mişca. Nici măcar nu respira, spuse ea tare, strecurându-se pe lângă masa de lucru spre telefon. Dacă faci un singur pas în faţă sau în spate îţi scot inima cu lama.
Royce îşi spuse că ar fi putut să o dezarmeze în circa douăzeci de secunde, dar unul dintre ei - cel mai proba-bil el - ar fi avut nevoie de copci după aceea.
-Nu mă mişc. Ascultă, nu ai răspuns când am bătut la uşă. Am venit doar să... De-abia atunci îşi smulse pri-virea de pe chipul ei şi văzu căştile. Aha, aşa se explică. Mişcându-se foarte încet, se lovi uşor cu un deget peste ureche, şi-l trecu peste cap până la cealaltă ureche şi spuse, pronunţând exagerat. Scoate-ţi căştile.

Ea tocmai conştientizase muzica peste tumultul sân-gelui ei vuindu-i în urechi şi îşi smulse căştile.
-Am spus să nu te mişti. Chem poliţia.
-în regulă. Royce încercă să îi ofere un zâmbet re-laxat. Dar o să te pui într-o situaţie jenantă, având în vedere că eu doar îmi fac treaba. De la firma Cameron

Miresele MacGregor
19
Security? Nu ai răspuns când am bătut la uşă. Presupun că Whitney cânta prea tare. îşi păstră privirea aţintită în ochii ei. Vreau doar să-mi scot legitimaţia.
- Cu două degete, îi porunci ea. Şi mişcă-te încet.
Aşa intenţionase şi el. Ochii ei mari şi întunecaţi reflectau mai degrabă mânie şi violenţă decât teamă. O femeie capabilă să înfrunte singură un bărbat necu-noscut, ţinând în mână un cuţit de bucătărie, fără a tre-mura, nu era una pe care să o sfidezi.
- Aveam o programare la ora nouă să fac o evaluare a casei şi să discut sisteme.
Ea coborî scurt privirea spre legitimaţia pe care o scoase el.
-Cu cine anume aveai programare?
- Laura MacGregor.
Ea îşi închise mâna liberă pe telefon.
- Eu sunt Laura MacGregor, amice, şi nu am făcut nici o programare cu tine.
- Domnul MacGregor a aranjat programarea.
Ea ezită.
- Care domn MacGregor?
Royce zâmbi din nou.
-Acel domn MacGregor. Daniel MacGregor. Urma să mă întâlnesc cu nepoata lui, Laura, la ora nouă, pentru a proiecta şi a instala cel mai bun sistem de securitate existent pe lumea asta, pentru a-i proteja fetele. Zâmbe-tul lui scânteie fermecător. Bunica ta îşi face griji.
Laura luă mâna de pe telefon, dar nu puse jos cuţitul. Era exact genul de iniţiativă tipică pentru bunicul ei şi exact ceea ce ar fi spus el.
- Când te-a angajat?

- Săptămâna trecută. A trebuit să merg tocmai până la fortăreaţa lui din Hyannis Port ca să mă poată vedea faţă în faţă. Impresionantă locuinţă. Impresionant om. Am băut scotch şi am fumat un trabuc după ce am bătut palma.
- Şi bunica mea ce-a avut de spus despre asta?
- Despre înţelegerea noastră?
- Despre trabucuri?

20
Nora Roberts
- Ea nu era de faţă când am încheiat tranzacţia. Şi cum el a încuiat uşa biroului înainte de a scoate trabucurile dintr-un volum scobit pe dinăuntru din Război şi pace, nu pot decât să concluzionez că ea nu e de acord cu trabucurile.
Laura răsuflă prelung şi puse cuţitul înapoi în suportul de lemn.
- în regulă, domnule Cameron, ai trecut testul.
-El mi-a spus că vei şti de sosirea mea. înţeleg că nu ştiai.
-Nu, nu ştiam. M-a sunat azi-dimineaţă, a pomenit ceva de un cadou pe care mi l-a trimis. Cred. Ridică din umeri, gestul făcându-i părul să se reverse, apoi luă pul-pa de pui pe care o scăpase pe jos şi o aruncă la gunoi. Cum ai intrat?
- Mi-a dat el o cheie. Royce o scoase din buzunar şi o puse în mâna întinsă de Laura. Am sunat la sonerie. De mai multe ori.
-Aha.
Royce coborî privirea spre doza de suc.
-Ai mâna abilă, domnişoară MacGregor. îşi mută din nou privirea asupra feţei ei. Pometi care ar fi putut să taie sticlă, îşi spuse el, o gură concepută pentru sex sălbatic şi ochi de culoarea ciocolatei negre păcătoase. Şi probabil cea mai incredibilă faţă pe care am văzut-o vreodată. Laurei nu îi plăcea felul în care îi privea chipul, savurându-1, îşi spuse ea, cu o expresie care era arogantă, obraznică şi înspăimântătoare.
- Tu ai reflexe bune, domnule Cameron. Altfel acum ai fi zăcut pe podeaua bucătăriei mele cu ditamai cucuiul.

-Poate că ar fi meritat, spuse el cu un rânjet care se voia dezarmant, dar nu reuşea să fie decât obraznic, apoi îi dădu înapoi doza de suc.
-Mă duc să mă îmbrac, apoi putem discuta despre sisteme de securitate.
- Nu e nevoie să te schimbi pentru mine.
Ea îşi înclină capul şi îi aruncă o privire care îl măsură din cap până în picioare, de la expresia exagerat de apreciativă până la poziţia intimidantă a corpului lui.

Miresele MacGregor
21
- Ba da. Fiindcă dacă te mai uiţi aşa la mine încă zece secunde, chiar ai să te alegi cu un cucui. Nu stau mult.
Trecu maiestuoasă pe lângă el. Royce se răsuci pe călcâie în urma ei, pentru a putea să se desfete privind-o cum se îndepărta pe acele picioare nesfârşite, fascinante. Şi fluieră din nou printre dinţi. Oricum ai fi pus problema, îşi spuse el oftând prelung, admirativ, Laura MacGregor era năucitor de frumoasă.
capitolul 2
In birourile firmei de avocatură MacGregor & MacGregor, Laura era aşezată la o masă lungă din lemn de stejar, înconjurată de cărţi. Stătuse îngropată în bibliotecă toată dimineaţa, hotărâtă să găsească încă un precedent pentru dosarul pe care îl analiza pentru cea mai recentă sarcină ce îi fusese încredinţată.
Până se întorceau părinţii ei săptămâna viitoare, avea să fie totul pus la punct. Mama ei era avocatul apărării în procesul Massachusetts vs. Holloway, iar Laura făcea partea de documentare pentru ea, însă ajunsese să se ataşeze emoţional de acest caz anume.
Dacă se ocupa ea de hârţogării, făcea munca de jos, investea ore întregi în documentare, poate avea să dobândească un loc lângă mama ei în sala de tribunal. Şi poate, eventual, avea să i se permită să interogheze un^martor.
îşi dorea intensitatea prezenţei în sala de judecată, dramatismul^ înfăţişării înaintea unui judecător şi a unui juriu. înţelegea importanţa documentării, nece-sitatea de a planifica fiecare mişcare şi fiecare situaţie posibilă ce

putea să apară la judecarea unui caz. Urma să citească şi să studieze până i se înceţoşa privirea, dar, pe Dumnezeu, avea să îşi câştige pe merit poziţia.
Şi, la un moment dat, urma să primească propriile ei cazuri.
Amanda Holloway îşi omorâse soţul. Nu încăpea îndoială în privinţa faptei. Insă vinovăţia, după lege, era o altă problemă. Fusese abuzată emoţional şi fizic timp

de cinci ani nenorociţi. Cinci ani de oase rupte şi un spirit frânt, îşi spuse Laura. Era uşor să spui că ar fi trebuit să plece din acea situaţie - ar fi trebuit să fugă fără a mai privi vreodată în urmă. De fapt, Laura se sur-prindea uneori gândindu-se exact la acest lucru. Insă Amanda Holloway nu plecase şi nu fugise. Intr-un final, cedase psihic.
într-o noapte, în arşiţa miezului de vară, după încă o bătaie, după încă un viol, luase revolverul de serviciu al soţului ei şi golise încărcătorul în el în timp ce acesta dormea.
Cu adevărat regretabil, îşi spuse Laura cu răceală, era faptul că aşteptase mai mult de o oră după viol. O oră era considerată premeditare. Faptul că John Holloway fusese un poliţist cu dosarul plin de aprecieri nu era nici el în avantajul ei.
Poate că unii ar fi considerat că în noaptea aceea se făcuse dreptate, dar legea avea o abordare mai rece. Iar Laura era hotărâtă să folosească legea pentru a o scăpa pe Amanda Holloway de închisoare.
Royce savură din plin ocazia de a o privi. In momen-tul acela nu semăna deloc cu femeia care cântase îm-brăcată doar în lenjerie, nici cu cea de o politeţe rece care purtase un pulover simplu şi discutase cu el despre sisteme de alarmă. îşi îmblânzise cascada de păr negru într-o împletitură complicată care îi cobora pe mijlocul spatelui. La urechi purta două picături simple de aur, iar la încheietură un ceas îngust de aur, dincolo de care scânteia şi tresărea în lumină o brăţară de diamante.
Bluza ei de mătase albă era foarte cambrată, iar pe spătarul scaunului se odihnea un sacou bleumarin,

încăperea mirosea a piele, a lemn lustruit şi a femeie, în momentul acela, îşi spuse el, Laura MacGregor arăta elegantă, scumpă şi complet inabordabilă. Inabordabilă, reflectă Royce, doar dacă bărbatul respectiv nu i-ar fi văzut deja şoldurile zgâlţâindu-se într-o pereche de bo-xeri de mătase. Se sprijini de cadrul uşii.
- Arăţi ca un avocat.

Ea ridică imediat capul. Royce îi admiră viteza cu care îşi reveni. Surprinderea nu sclipi mai mult decât o fracţiune de secundă în ochii aceia ca ciocolata neagră, înainte de a se linişti.
-Am trecut examenul de intrare în barou vara trecu-tă. Sunt avocat. Ai nevoie de unul?
- Nu în momentul de faţă, dar am să mă gândesc la tine.
Adevărul era că se gândise la ea cea mai mare parte din săptămâna aceea.
Părul zbârlit de vânt, micuţa cicatrice interesantă şi ochii aceia de sfidat diavolul se combinau pentru a face din el un bărbat care nu putea să nu stârnească puternic curiozitatea femeilor. Cum ea nu voia să stea să-şi pună întrebări, ar fi preferat să-l vadă plecat.
- Biroul e în principiu închis până la sfârşitul lunii.
- Mi-a spus recepţionera de la parter. Dar nu am venit să te angajez, nici pe tine, nici pe părinţii tăi.
Intră în birou - mişcările lui evocându-i Laurei o felină pregătită să atace - şi se sprijini cu un şold pe marginea mesei.
- Ce cauţi aici?
-Aveam o sarcină de rezolvat în partea asta de oraş. M-am gândit să trec să te anunţ că vom începe instalarea sistemului tău sâmbătă dimineaţa.
- E în regulă. Sunt sigură că bunicul meu va fi încântat.
- Ştie el ce ştie, de vrea să protejeze ceea ce contează pentru el. E mândru de tine şi de verişoarele tale. Mân-dria radiază din el când vorbeşte despre voi.

Privirea Laurei se îmblânzi, iar corpul ei îşi pierdu postura rigidă, defensivă.
- E cel mai minunat om din lume. Şi unul dintre cei mai exasperanţi. Dacă ar putea, ne-ar vârî pe toate în castelul lui din Hyannis.
- Boston poate fi un oraş periculos pentru o fată tânără şi drăguţă, spuse Royce cu un huruit grav ce imita vocea lui Daniel şi care făcu buzele Laurei să tresară într-un zâmbet.
- Nu-i rău. Puţin mai mult volum şi aproape că ţi-a ieşit perfect.

-Şi are dreptate, chiar poate fi. Sunteţi trei femei celibatare care locuiesc întro casă mare, plină de obiecte scumpe, produse care pot fi vândute cu uşurinţă pe sub mână. Una dintre voi e fiica unui fost preşedinte al SUA şi sunteţi toate nepoatele unuia dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. Şi sunteţi foarte frumoase. Toate astea fac din voi potenţiale ţinte.
- Nu suntem neghioabe, domnule Cameron.
- Royce.
-Nu suntem neghioabe, repetă ea. Nu umblăm pe alei întunecate, nu deschidem uşa necunoscuţilor, nici nu agăţam bărbaţi în baruri.
- Ei bine, Subţirico, asta e lăudabil.
Umerii ei începură să se tensioneze din nou.
-Bunicul meu exagerează, dar dacă instalarea unui sistem complicat de securitate îi va mai linişti temerile, atunci aşa vom face.
- Dar tu nu crezi că ai nevoie de un sistem de securitate.
- Eu cred că eu şi verişoarele mele suntem în deplină siguranţă în casa noastră.
-Consideri că a te trezi cu un bărbat în bucătăria ta în timp ce tu dansezi în lenjerie înseamnă a fi în siguranţă?
- Tu aveai cheie - şi nu eram în lenjerie.
-Aş fi ajuns înăuntru la fel de uşor şi fără cheie cum am ajuns şi cu ea. Şi în ce anume erai dacă nu în lenjerie?
- Pijama, se răsti ea.

- O, ei bine, asta e diferit.
Royce îi rânji, savurând mânia ce clocotea în ochii ei negri.
- Ascultă, tu o să instalezi nenorocitul de sistem, noi o să folosim nenorocitul de sistem. Acum am... Se lăsă pe spate când Royce se aplecă în faţă. Ce faci?
El inspiră lent.
- Doar mă bucur de impactul deplin. îmi place parfumul tău. Iar ochii îi sclipiră amuzaţi. Brusc eşti teribil de agitată.
-Nu-mi place să fiu înghesuită.

- în regulă. Se retrase uşor, doar un gest subtil al trupului lui compact, care nu îi oferi Laurei chiar atâta distanţă cât şi-ar fi dorit. Cât o să mai stai pe astea? întrebă el, fluturând o mână spre teancul de cărţi de drept.
- Până termin.
- Ce-ar fi să mă întorc pe la şapte? Am putea ieşi la cină.
- Nu. O spuse ferm şi se mută în scaun astfel încât să îşi îndrepte atenţia asupra unei cărţi deschise.
- Eşti ocupată?
- Evident.
- Nu mă refeream la muncă, Subţirico. Mă refer dacă ai un bărbat.
- Asta nu te priveşte.
-S-ar putea să mă privească. îmi place cum arăţi, cum miroşi. îmi place cum vorbeşti, cum te mişti. Ar fi interesant să aflu dacă îmi place şi cum... gândeşti, în-cheie el, când ochii ei îngustaţi se ridicară şi se opriră asupra lui.
-Vrei să ştii la ce mă gândesc în momentul de faţă?
El zâmbi, apoi rânji, apoi se zgudui de râs.
-Nu. Dacă te răzgândeşti în privinţa cinei, ştii ce şi cum.
- O, da, cu siguranţă ştiu ce şi cum.
El chicoti, dădu să se ridice, apoi văzu numele de pe dosarul aproape îngropat sub un vraf de cărţi.
- Holloway, murmură el, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre Laura. Crima?
-Da.
- L-am cunoscut pe John Holloway.

-A, da? îi plăcuse râsul lui, aproape că fusese sufici-ent de fermecată de el cât să se răzgândească în privin-ţa cinei. Acum atât vocea, cât şi ochii ei îi deveniră de gheaţă. Ai mulţi bătăuşi de soţii printre prietenii tăi?
-Nu am spus că eram prieteni, am spus că l-am cu-noscut. A fost poliţist. La fel şi eu.
De data aceasta când dădu să se îndrepte îşi puse ea o mână peste a lui. Privirea îi era concentrată pe chipul lui acum, calculând, cântărind.
- Ai lucrat cu el?

-Nu. Am lucrat în aceeaşi secţie timp de câteva luni, cu ceva vreme în urmă. Eu am fost transferat. A fost un poliţist bun. __
- A fost... închise ochii. O, ce gândire tipică. Şi-a snopit soţia ani la rândul, dar a fost un poliţist bun. Poar- tă-ţi uniforma cu mândrie şi apără-ţi colegii.
-Nu mai sunt poliţist, remarcă Royce pe un ton blând. Şi nu ştiam prea multe despre el în afară de ceea ce ţinea de muncă. îşi făcea treaba, înhăţa răufăcătorii, rezolva cazurile. Nu mă interesa viaţa lui personală.
- Pe mine mă interesează foarte mult viaţa lui perso-nală. îi privise chipul cât timp vorbise. Royce nu trăda prea mult, reflectă Laura, dar avea să îşi urmeze intuiţia. Nu ţi-a plăcut de el, aşa-i?
-Nu.
- De ce nu?
- Chestie de gusturi personale. Mă făcea să mă gân-desc la un pistol încărcat şi cu piedica defectă. Mai devreme sau mai târziu, se descarcă accidental.
-Tu probabil mai ai contacte în rândul poliţiei, ştii oameni care l-au cunoscut. Poliţiştii detestă să discute cu avocaţii, dar...
- Poate fiindcă avocaţii lasă gunoaiele înapoi în libertate înainte să apuce poliţiştii să facă puţină curăţenie.
Laura inspiră adânc pentru a se calma.
-Amanda Holloway nu e un gunoi. Pur şi simplu a avut proasta inspiraţie de a se căsători cu un gunoi.

- S-ar putea să fie aşa, dar eu nu te pot ajuta. Se ridică şi se dădu înapoi. Sâmbătă voi ajunge la locuinţa ta între opt jumătate şi nouă. Zâmbi din nou, o tresărire rapidă a buzelor. Oricât de mult mi-ar plăcea să ţi-o văd din nou, ţi-aş recomanda să nu porţi pijamaua. Vei dis-trage atenţia echipei mele.
r Deci, cum arată?
în oglinda de deasupra chiuvetei de la baie privirea Laurei se desprinse de pe genele deja negre pe care le îmbrăca în mascara pentru a se muta pe chipul verişoa- rei ei.
- Cine anume?

- Fostul poliţist devenit expert în securitate pe care bunicul l-a angajat pentru a ne păzi de mârşavele elemente infracţionale din Boston.
Gwen se aplecă peste umărul Laurei până când capetele li se apropiară.
Nu ar fi crezut nimeni că erau verişoare, cu atât mai puţin - în condiţiile în care erau înrudite şi din partea familiei MacGregor, şi din partea familiei Blade - că erau de două ori verişoare. Părul lui Gwen era o calotă strălucitoare, auriu-roşcată, scurtă ca tunsoarea unui băiat, contrastând cu marea de plete negre a Laurei. Gwen moştenise coloritul mamei ei, pielea crem, ochii ce alunecau dinspre albastru spre lavandă, părul blond bogat, cu uşoare nuanţe de roşcat.
Iar constituţia îi era micuţă, aproape delicată. O combinaţie care lăsa impresia amăgitoare de fragilitate. Era capabilă, atunci când se dovedea necesar, să facă o tură dublă la spital, să lucreze la sală o oră şi încă să îi mai rămână energie.
Gwen era, îşi spuse Laura, superbă, genială şi categoric autoritară.
-Ai de gând să încerci să îmi spui că nu mai ţii minte cum arată? o interpelă Gwen.
-Hmm? Nu, ţin minte. Mă gândeam la altceva. E destul de atrăgător, cred.

- Detalii, Laura, adevărul se ascunde în detalii. Gwen arcui o sprânceană. Cameron, aşa-i? Un nume scoţian excelent.
-Asta i-ar plăcea bunicului nostru.
- Cu siguranţă. Gwen îşi trecu limba peste dinţi. Este căsătorit?
- Nu prea cred. Laura reluă aplicarea deloc necesară a rimelului. Nu purta verighetă când mi-a făcut avansuri.
- Şi câţi ani are? în jur de treizeci?
-Cam pe acolo, cred. Privirea ei se mută din nou asupra lui Gwen. Vânezi, ei?
-Nu, strâng date. E celibatar, atrăgător, are propria afacere, e pe la treizeci de ani şi îl cheamă Cameron. Părerea mea e că bunicul l-a ales pentru tine.

- Asta o ştiam deja. Laura puse jos mascara şi îşi luă rujul. Bunicul l-a angajat să instaleze un sistem de securitate, ceea ce va face azi.
Gwen oftă, apoi o bătu uşor pe creştet cu încheietu-rile degetelor.
-Pe ce lume trăieşti? De obicei nu te prinzi atât de greu. Eu mă refer la o căsătorie.
-Căsă... înecându-se de râs, Laura puse jos tubul de ruj. în nici un caz.
- De ce nu? Bunicul se tot agită de un an încoace pe motiv că nici unul dintre nepoţii lui nu are bunul-simţ, sau simţul datoriei, de a se aşeza la casa sa şi a-şi întemeia o familie.
- Iar bunica tânjeşte după bebeluşi pe care să-i legene pe genunchi, încheie Laura sec. Ascultă-mă, în nici un caz nu a pus ochii pe Royce Cameron ca potenţial nepot. Individul nu e genul pe care l-ar alege în mod normal un bunic exagerat de protector.
Gwen se cocoţă pe blatul lung al chiuvetei, de culoare trandafirie.
- Pentru că?
- E ceva periculos la el. Se vede în ochii lui - ceva nu tocmai îmblânzit.
- Hm. Sună din ce în ce mai bine.

- Pentru un amant, sigur. îmi închipui că ar fi fantastic în pat. Laura rânji şi îşi dădu părul pe spate. Mă îndoiesc că la asta se gândeşte bătrânul MacGregor. Distrată, Gwen luă rujul şi începu să rotească tubul, băgând şi scoţând pasta roşie şi cremoasă.
- Chiar din contră, aş zice că exact la asta se gândeşte. Băiatul e înflăcărat, continuă ea, adoptând un huruit grav, exagerat. Are sângele fierbinte. îţi va oferi fii şi fiice puternice.
-Caraghios. Dar Laura fu lovită de o senzaţie de greaţă în adâncul stomacului. E absurd. Nu ar putea... Nu ar face...
-Ar putea şi ar face-o, o contrazise Gwen scurt. Şi până în momentul de faţă mie mi se pare că îi iese.
- Ce vrei să spui, la ce te referi?

-La faptul că e sâmbătă dimineaţă. Gwen îşi răsuci încheietura pentru a se uita la ceas. Doar ora opt într-o dimineaţă de sâmbătă, când tu nu ai de mers nicăieri. Nu doar că eşti trează, dar eşti şi îmbrăcată. Te-ai dat cu rimei, de care nici măcar nu ai nevoie, şi cu ruj, şi - se aplecă în faţă şi adulmecă - cu cel mai bun parfum al tău.
- Eu doar..
- Şi şi-a pregătit o bluză nouă pe pat, adăugă Julia, apărând în cadrul uşii şi sprijinindu-se de acesta. O bluză de mătase roşie.
-Aha, o bluză de mătase roşie pentru o dimineaţă de sâmbătă petrecută în casă. Gwen coborî de pe blatul chiuvetei şi o bătu pe Laura pe umăr. Diagnosticul meu, scumpo, e un caz grav de atracţie fizică.
-Nu sunt atrasă de el. Doar că... mă gândesc să merg la cumpărături, atâta tot. Cumpărăturile de Crăciun. De aia sunt trează şi îmbrăcată.
-Tu nu mergi niciodată la cumpărături sâmbăta, remarcă Julia nemiloasă. Deteşti să faci cumpărături în general, ceea ce mie mi se pare foarte trist. Şi nu îţi începi niciodată cumpărăturile de Crăciun mai devre-me de mijlocul lui decembrie.
- Acum fac o excepţie.

Iritată, Laura trecu pe lângă amândouă şi porni tro-păind spre dormitor.
Bluza era întinsă pe pat ca o alarmă roşu aprins. Şuieră furioasă spre ea. Apoi, trântind uşa, decise să o poarte oricum. Ii plăceau culorile tari, îşi spuse ea, smulgând-o de pe pat. Ii plăcea mătasea. De ce să nu poarte nenorocita de bluză?
Bombăni în barbă cât timp îşi încheie nasturii. Nu era câtuşi de puţin atrasă de Royce Cameron. Nu era nici pe departe genul ei. Individul era arogant, obraznic şi plin de sine. Şi, îşi aminti ea, o văzuse în cel mai ridi-col moment al ei.
Şi, în al patrulea rând, îşi spuse ea, îmbrăcând o pe-reche de pantaloni gri-închis, nu căuta o relaţie. Nu că un bărbat ca Royce ar fi fost interesat de ceva atât de civilizat precum o relaţie, dar, în ceea ce o privea, îşi mai dorea câţiva ani de libertate absolută.

30
Nora Roberts
Un bărbat în general, şi un partener în special, putea să mai aştepte.
Auzi soneria de la intrare şi încremeni. Se încălţă foarte încet. Apoi, pentru a-şi demonstra că nu îi păsa cum arăta în dimineaţa aceea, nici în ochii lui Royce nici ai oricărui alt bărbat, intenţionat întoarse spatele oglinzii înainte de a coborî.
Royce se afla în holul de la intrare. O geacă de piele ponosită, blugi spălăciţi, păr zbârlit. Vorbea cu Julia şi cu Gwen şi râse la o replică a Juliei. Laura apucă să coboare jumătate din scări înainte ca Royce să întoarcă încet capul spre ea, înainte ca acei ochi de un albastru bizar de intens, mărginiţi de gene negre, să se aţintească în- tr-ai ei. înainte ca gura să i se curbeze în acel zâmbet măsurat şi periculos.
înainte ca inima ei să tresară sălbatic, avertizând-o că poate totuşi dăduse de naiba.
-Bună dimineaţa, Subţirico, spuse el, măsurând-o foarte lent din cap până în picioare. Drăguţă cămaşă.
capitolul 3

Royce nu le făcea curte femeilor. în special nu le fă-cea curte acelor femei care se arătau neinteresate - sau celor care îi dădeau semnale confuze. Când cunoştea o femeie de care se simţea atras, îi spunea. In faţă, fără jocuri şi fără prefăcătorii. Considera că mai departe era treaba femeii respective să joace mingea cum voia ea.
Cum Laura MacGregor refuzase să repună mingea în joc, ba nici măcar nu recunoscuse că o trimisese în terenul ei, ar fi trebuit să aleagă să o ignore şi să-şi vadă pe mai departe de treburile lui.
Dar nu reuşea nicicum să o facă. Trecuseră aproape trei săptămâni de când o văzuse prima dată, patru zile de când o văzuse ultima dată. Şi încă era în gândurile lui. Nu doar imaginea ei în acea ţinută sexy pe care o purtase în bucătărie - deşi, în mod cert, imaginea res-pectivă îi apărea în minte cu o regularitate sâcâitoare. Dar ceea ce îl bântuia era chipul ei, îşi spuse el, curajul

rece pe care i-l văzuse când scosese acel cuţit şi îl înfruntase. Era inteligenţa şi hotărârea din ochii ei când vorbise despre lege şi dreptate. Era zâmbetul arogant care curbase acea gură incredibil de ispititoare când coborâse scările în ziua în care începuse instalarea sistemului ei de securitate.
Era, nu putea să nu recunoască, tot ceea ce ţinea de ea.
In biroul lui mic şi aglomerat din apropiere de Boly- ston se frecă la ochii obosiţi şi îşi trecu mâinile prin pă-rul care avea mare nevoie să fie tuns. Laura îl împiedica să doarmă nopţile, ceea ce îl scotea din sărite. Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să-şi scoată agenda şi să găsească o femeie agreabilă cu care să îşi petreacă o seară. Cineva lipsit de complicaţii şi fără pretenţii.
De ce naiba nu îşi dorea pe cineva lipsit de complicaţii şi fără pretenţii?
Al naibii să fie dacă avea să pună mâna pe telefon şi să o sune pe Laura. O invitase în oraş, ea îl refuzase. Ii spusese că avea să fie disponibil dacă se răzgândea. Ea nu se răzgândise. Nu se mai făcuse de râs din cauza unei femei de când avusese doisprezece ani şi se îndrăgostise

nebuneşte de sora mai mare a celui mai bun prieten al lui, zeiţa de şaisprezece ani Marsha Bartlett. Tânjise după ea timp de două luni, o urmase peste tot ca un căţeluş înrobit şi suferise batjocura întregii clase a şaptea de la şcoala Saint Anne.
Marsha Bartlett nu îl băgase vreodată în seamă şi ajunsese în cele din urmă să se căsătorească cu un chi-rurg oral. Iar Royce nu mai tânjea după femei.
- Maturizează-te, Cameron, îşi porunci singur şi se întoarse spre ecranul computerului pentru a-şi face de lucru cu sistemul de securitate propus pentru o clădire de birouri din South Boston.
Când telefonul sună strident, Royce îl ignoră până la cel de-al patrulea ţârâit. înjurând, înşfăcă receptorul, în mod evident, secretara lui plecase din nou la baie să îşi pudreze nasul.
- Cameron Security.
- La telefon e Cameron însuşi?

32
Nora Roberts
Royce recunoscu vocea. Imposibil să îl confunde pe scoţianul în toată legea.
- Eu sunt, domnule MacGregor.
- Bun, exact omul pe care îl căutam. Te-ai ocupat de nepoatele mele.
- Sistemul e instalat şi pus în funcţiune. Iar factura, îşi spuse el - factura consistentă - era în drum spre el. E cel mai bun de pe piaţă.
- Mă bazez pe asta, băiete. Vreau ca soţia mea să poată sta liniştită. Se agită.
- Mi-aţi mai spus.
- Şi ai testat personal sistemul?
- După cum aţi cerut. Orice încercare de a intra prin efracţie sau a sabota sistemul trimite o alarmă direct la cea mai apropiată secţie de poliţie şi pe propriul meu pager personal.
- Bun, bun. Dar fetele trebuie să îl folosească pentru a fi protejate. Sunt tinere, ştii, şi ocupate cu interesele lor. Soţia mea îşi face griji că s-ar putea să fie neatente şi să uite complet să îl activeze.

- Domnule MacGregor, eu nu pot garanta eficienţa sistemului decât dacă e pus în funcţiune.
-Exact, exact. Păi tocmai azi-dimineaţă îi spuneam Annei că ai făcut tot ce a depins de tine. Dar ea şi-a băgat asta în cap acum şi gândul o sâcâie. Eu mă gân-deam că, doar pentru a o linişti, am putea să facem un test. Dacă ai trece pe acolo într-o zi - chiar şi la noapte e bine - şi ai încerca să vezi dacă poţi să intri...
- Staţi aşa. Să văd dacă am înţeles. Vreţi să intru prin efracţie în casa nepoatelor dumneavoastră?
-Ei bine, vezi tu, dacă reuşeşti tu să o faci, atunci vom şti că e ceva ce mai trebuie ajustat puţin. Iar dacă nu reuşeşti... ei bine, asta poate să alunge gândurile negre ale soţiei mele. E în vârstă, adăugă Daniel încet, stând cu ochi de vultur pe uşa încăperii. îmi fac griji pentru sănătatea ei. Suntem mai mult decât dispuşi să te plătim pentru efortul şi timpul investit.
- Ştiţi cât se stă la răcoare pentru intrarea prin efrac-ţie, domnule MacGregor?

Daniel râse cu poftă. Era intr-adevăr un bărbat rar cel pe care îl alesese pentru Laura lui.
- Ei bine, Royce, în calitate de fost ofiţer de poliţie, sunt sigur că ştii foarte bine răspunsul. Şi ştii cum să te asiguri că nu vei fi prins. Intenţionam să te informez că mă gândesc să instalez un nou sistem de securitate aici, în locuinţa mea. E o casă mare şi mi-aş dori cele mai bune echipamente disponibile. Costul nu ar fi o problemă.
Royce se lăsă pe spate în scaun şi îşi aţinti meditativ privirea asupra tavanului.
- încercaţi să mă mituiţi, domnule MacGregor?
-Exact asta fac, domnule Cameron. Eşti un tânăr întreprinzător?
- Exact asta sunt. Iar asta o să vă coste.
- Ce mai contează banii în comparaţie cu liniştea sufletească şi securitatea celor pe care îi iubeşti?
Royce se lăsă pe spate în scaun, aşteptă o fracţiune de secundă.

-Am cunoscut o mulţime de diavoli şi oameni vicleni în viaţa mea, domnule MacGregor. Dumnea-voastră aţi putea da lecţii.
Hohotul asurzitor de râs al lui Daniel făcu urechile lui Royce să ţiuie.
- îmi placi, băiete, al naibii să fiu dacă nu. Familia Cameron e de viţă nobilă. Contactează-mă din nou după ce ai verificat treaba asta. Şi vom stabili o întâlnire să vii până aici să îmi modernizezi sistemul de securitate.
Avea să câştige o sumă frumuşică. Royce calculă zerourile în timp ce se strecură din lumina lunii şi se prelinse în umbra măreţilor copaci bătrâni care străju- iau casa.
Se opri să studieze ferestrele întunecate. Ii venea des-tul de uşor să gândească din perspectiva unui tâlhar. Se ocupase de nenumărate spargeri de locuinţe în anii petrecuţi în poliţie. Exact din acest motiv hotărâse să intre în domeniul securităţii private. Cei mai mulţi oameni habar nu aveau cât de vulnerabili erau în timp ce visau în paturile lor.

Se apropie de casă aşa cum ar fi făcut-o un tâlhar, la adăpostul copacilor şi a gardurilor vii. Curtea bine gândită sporea atmosfera locuinţei şi, în acelaşi timp, ascundea orice activităţi ruşinoase de ochii vecinilor şi a celor care treceau pe stradă.
Dacă ar fi fost un spărgător deştept - iar Royce hotă-râse că avea să fie - ar fi apucat deja să stea şi să studie-ze casa, căile de acces, nivelul de securitate. Ar fi venit îmbrăcat în haine de lucru de culoare kaki, ar fi ţinut în mână o mapă şi şi-ar fi pregătit terenul în plină lumină a zilei. Nu i-ar fi acordat nimeni nici cea mai mică atenţie. Insă iată că venise în toiul nopţii, răspunzând „solicitării11 unui scoţian excesiv de viclean şi excesiv de protector.
Ar fi ştiut că sistemul de securitate era activat. Desi-gur, dacă ar fi avut cunoştinţe solide de electronică - iar Royce hotărâse să intre în pielea personajului şi să presupună că, în calitate de tâlhar, avea o diplomă în electronică. Amuzat de el însuşi, se apucă să anuleze ceea ce chiar el instalase.

Cincisprezece minute mai târziu făcu un pas în spate şi se scărpină pe bărbie. Era al naibii de bun, decise. Nu chiar la fel de bun ca tâlhar pe cât era ca expert în securitate. Sistemul era foarte aproape de a fi imbatabil, fără falsă modestie. Dacă nu l-ar fi conceput el personal, nu ar fi reuşit niciodată să îşi croiască drum printre opţiunile de rezervă şi verificările de siguranţă care îi permiseseră să îl dezactiveze.
Cum el concepuse acel sistem, ar fi putut să intre - dacă ar fi vrut să intre - lucrând alte zece minute, apro-ximativ. Dar un tâlhar ar fi trebuit să fie foarte hotărât, foarte bine educat şi foarte norocos pentru a ajunge chiar şi atât de departe. Daniel MacGregor, decise el, putea să doarmă liniştit.
Satisfăcut, dădu să se retragă când din casă se aprinse o lumină. De cealaltă parte a uşii franţuzeşti se afla Laura MacGregor, cu părul negru revărsându-i-se până la brâu, purtând un tricou galben aprins ce îi ajungea până la coapse şi ţinând strâns în mână o bâtă de base- ball Louisville Slugger.

Ii văzu gura căscându-se larg când îl recunoscu, şi flăcări ţâşnindu-i din ochi.
- Ce dracu’ faci?
Vocea i se auzi înăbuşită de dincolo de sticlă, dar Royce pricepu mesajul.
- Control la faţa locului, îi răspunse el tare. La cere-rea clientului.
- Eu nu am cerut nici un control la faţa locului.
- Bunicul tău l-a cerut.
Royce privi ochii ei furioşi îngustându-se, îi privi mâinile strângându-se pe mânerul bâtei, ca şi cum ar fi intenţionat oricum să-i dea una. Apoi se răsuci pe călcâie, oferindu-i o privelişte asupra piciorului ei ce îi făcu sângele să clocotească, şi înhăţă telefonul.
Royce se scărpină din nou pe bărbie, degetele lui trecând absente peste dunga creată de cicatrice. Dacă Laura suna la poliţie, îl aştepta o noapte lungă de dat explicaţii. Avea suficienţi prieteni în poliţie cât să amor-tizeze ce ar fi fost

mai rău - dar ştia că aceiaşi prieteni l-ar fi aruncat într-o celulă de detenţie doar din dorinţa de a se amuza. Comisionul pentru controlul la faţa locului avea să se dubleze. Câteva clipe mai târziu, Laura trânti receptorul. Porni cu paşi mari spre consola de control a sistemului de alarmă, introduse codul, apoi descuie zăvoarele uşii.
- Sunteţi amândoi nişte idioţi, şi tu, şi bunicul meu.
- L-ai sunat pe MacGregor.
-Bineînţeles că l-am sunat. îţi închipui că am să te cred pe cuvânt când eşti în faţa uşii mele îmbrăcat în negru şi echipat ca un spărgător de locuinţe? Ar trebui să te snopesc cu asta doar din principiu, adăugă ea, înainte de a sprijini bâta de perete.

-Apreciez că te stăpâneşti. Un rânjet îi apăru brusc pe chip, umorul sclipindu-i în ochi ca un fulger de vară. Priveşte altfel lucrurile. Bunica ta poate acum să doar-mă liniştită peste noapte.
-Bunica mea întotdeauna doarme liniştită. Despre el e vorba. Exasperată, îşi aruncă mâinile în aer. Gestul tăcu tricoul să i se ridice periculos de mult. Omul stă ireaz noaptea născocind modalităţi de a ne complica

viaţa tuturor. E singurul scop care îl împinge înainte - de a-şi scoate familia din minţi. Cel puţin am satisfacţia de a şti că îi vor ţiui urechile tot restul nopţii.
' - L-ai făcut cu ou şi cu oţet, ei? Zâmbind, Royce pro- fită de situaţie şi veni mai aproape. Dacă ai fi fost în pat, aşa cum ar fi trebuit să fii, nu ai fi aflat vreodată că am trecut pe aici. Aş fi dispărut peste încă două minute, întinse o mână pentru a prinde între degete capetele părului ei ce îi cădea până la coate într-o perdea neagră şi moale. De ce nu eşti în pat?
- Mi-era foame, murmură ea.
- Şi mie. Se apropie încă puţin, hotărând că soarta pusese un fotoliu exact acolo pentru a o împiedica să se dea înapoi. Ce ai bun?
Inima ei se zbătea nebuneşte între coaste acum. Simţi lateralul cu speteze al fotoliului apăsându-se pe spatele ei.

Royce arăta mai mult decât periculos în momentul acela. Cu ochii încinşi şi zâmbetul obraznic, arăta fatal. Arăta... ispititor.
-Ascultă, amice...
- întâmplarea face să tot dau peste tine îmbrăcată în pijama. îşi lăsă privirea să coboare leneşă peste ea înain-te de a o ridica din nou şi a-şi sprijini mâinile pe fotoliu, de o parte şi de cealaltă a ei. Nu crezi că vrei cam mult dacă te aştepţi să îţi întorc spatele de fiecare dată?
Pielea ei fu cuprinsă de furnicături, străbătută de mici pulsaţii de emoţie.
- Mă aştept să fii capabil să accepţi un refuz.
- A, da? Se aplecă spre ea, foarte puţin - atingându-şi uşor corpul de al ei, lăsându-şi răsuflarea să alunece fin peste gura ei. Eu aş fi putut jura că te aşteptai la asta.
îşi coborî gura peste a ei, oprindu-se la câţiva centi-metri înainte să i-o atingă. îi văzu ochii întunecându-se, o auzi când inspiră prelung, îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia. Aşteptă, în timp ce sângele îi clocotea, aşteptă până simţi că sufereau amândoi.
- Sărută-mă tu, îi ceru el, şi îşi apăsă gura peste a ei, zdrobind-o.
Laura nici nu ar fi putut să se abţină. In acea clipă prelungă cât se priviseră reciproc, dorinţa se revărsase

în ea ca un vin fierbinte. în secunda în care gurile li se întâlniseră, nevoia o izbise ca un pumn de catifea. în momentul înfiorat în care sărutul deveni mai profund, plăcerea o fulgeră ca o rază de lumină.
Gemu, îşi încolăci braţele în jurul lui şi răspunse lă-comiei lui cu la fel de multă lăcomie. Nu era un sărut de explorare blândă sau degustare relaxată. Era doar foc şi foame, pasiune luptându-se cu pasiunea, forţa ei înfruntând forţa lui.
Laura era o împletire de gusturi nebuneşti şi texturi mătăsoase. Mirosuri excitante şi suspine moi. Gura ei era păcat pur şi îl împingea rapid dincolo de limitele raţiunii. Mâinile lui se încâlciră în părul ei, dându-i capul pe spate

pentru a se desfăta mai mult, tot mai mult, din gura ei erotică şi nerăbdătoare.
7 Lasă-mă să te am.
îşi smulse buzele de pe ale ei pentru a coborî fulgerător cu gura peste obrazul ei, apoi peste gât.
- Eu... Capul i se învârtea, iar aerul îi intra în piept în răsuflări sacadate şi lacome. Stai. Doar... stai.
- De ce?
-Trebuie să gândesc. îşi puse mâinile pe umerii lui, trăgându-se în spate. Nu gândeam.
Cu ochii lui albaştri aţintiţi în ochii ei cafenii precum ciocolata, cu părul zbârlit şi de o parte şi de cealaltă, Royce îşi lăsă mâinile să îi coboare uşor peste coastele ei, într-o singură mângâiere prelungă.
-Mă pot ocupa să nu mai gândim nici unul dintre noi.
-Sunt sigură că ai putea. îşi păstră mâinile strânse ferm şi îşi încrucişă braţele pentru a-şi asigura o oa-recare distanţă. Dar nu era nici pe departe suficient. Lasă-mi puţin spaţiu.
- Asta nu va schimba nimic. în continuare am să te doresc. In continuare ai să mă doreşti.
- Lasă-mi oricum puţin spaţiu.
Royce fu nevoit să facă un efort, dar îşi lăsă mâinile să cadă şi se dădu în spate.
- Suficient de departe? Sau ar trebui pur şi simplu să ies pe uşă ca să te poţi preface că nu s-a întâmplat asta?

- Nu e nevoie să mă prefac de nimic. Laura îşi îndreptă spatele. Dacă nu aş fi vrut să se întâmple asta, nu s-ar fi întâmplat. Sunt responsabilă pentru propriile mele acţiuni, Royce.
- Mi se pare corect. De ce nu ne tăvălim pe covorul ăsta preţios, terminând ceea ce am început?
- Asta e grosolan spus.
- E direct.
- în regulă. Nu ne tăvălim pe covorul Aubusson pentru că eu nu fac sex cu bărbaţi pe care nu-i cunosc aproape deloc.

El dădu din cap, îşi îndesă mâinile în buzunare. Se simţi umilit când îşi dădu seama că îi tremurau uşor.
- Şi asta mi se pare corect. Buzele i se curbară într-un zâmbet când văzu expresia de surprindere, apoi cea calculată care îi trecură pe chip. Nu te aşteptai să fiu rezonabil, nu-i aşa, Subţirico?
- Nu, nu mă aşteptam. Ceea ce tocmai demonstrează că am avut dreptate. Nu te cunosc.
Se crispă, dar nu dădu înapoi când el se apropie din nou, când îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus pe braţele ei până la umeri, apoi să îi coboare din nou până la încheieturi.
- Royce Cameron, spuse el încet. Treizeci şi unu de ani, celibatar, fost poliţist, în momentul de faţă liber-profesionist. Fără cazier penal. Am stat câţiva ani la facultate, dar nu mi s-a potrivit. îmi plac câinii mari şi proşti, muzica rock dată tare, mâncarea italiană şi femeile periculoase.
O expresie de amuzament întunecă ochii Laurei.
- E un raport informativ, dar nu tocmai la asta mă refeream.
- Mă gândesc că e un început. Vrei să ştii mai multe?
Laura ştia că Royce nu putea să nu simtă cum îi bu-buia pulsul sub degetele lui.
- Se pare că vreau.
- Mâine-seară, la şapte jumătate. încercăm mâncarea italiană.
- în regulă. încercăm mâncarea italiană.

Laura nu se clinti, rămase cu privirea aţintită în ochii lui când el se aplecă în faţă şi îi prinse între dinţi buza de jos.
- îmi place mult gura ta. Mi-aş putea petrece ore întregi cu ea. Laurei i se păru că îi vede rânjetul pentru o clipă înainte ca Royce să se răsucească pe călcâie, însă vederea i se înceţoşase. încuie-ţi uşa, Subţirico, şi reactivează sistemul.
-Da.
Inspiră lent de două ori, expirând încet. îi trecu prin cap că sistemul, cum ar veni, fusese deja spart.
capitolul 4

Gwen dădu buzna în baie îmbrăcată în lenjerie şi complet machiată.
-Tocmai mi-am agăţat ultima pereche de dresuri negre. Sunt o femeie disperată.
-Ai mei vor sta largi pe tine, îi strigă Laura de la duş. Sunt cu zece centimetri mai înaltă decât tine.
-Am spus că sunt disperată. Julia nu are deloc cio-rapi de culoare închisă. Nu am timp să fug să-mi iau alţii, iar Greg va ajunge în cincisprezece minute.
Laura scoase capul de după perdea.
-Ai întâlnire cu Doctorul Mieros?
- Nu e o întâlnire. Mârâind, Gwen înhăţă o pereche de dresuri din jungla de haine delicate atârnate pe sfoa-ră la uscat. E o recepţie organizată de spital, iar el e în-soţitorul meu.
- E un dubios.
- E rezident-şef la chirurgie.
- E dubios şef, o corectă Laura şi închise apa la duş. Şi nu vrea decât să îşi mai treacă o cucerire pe fişa de observaţie.
- Atunci va suferi o dezamăgire cruntă.
Gwen se aşeză pe capacul toaletei şi începu să îşi tragă dresurile.
- De ce nu te-ai dus cu Jim Proctor? El e un tip destul de drăguţ.

- E logodit. De două săptămâni. Cu o educatoare.
-Oh. Strângând la piept un prosop, Laura ieşi de la duş. Mai bine mergi singură decât cu Greg Chirurgul.
- Se servesc cocktailuri şi cina la doctorul Pritchet şi soţia sa. Doamna Pritchet nu priveşte cu ochi buni fe-meile care sunt singure la masă. Gwen se ridică, înjură. La naiba, ăştia îmi stau largi.
-Ţi-am zis că aşa va fi.
-Am găsit o pereche. Julia intră în baie fluturând un pachet de dresuri ca pe un stindard. Ăsta era motivul pentru care nu reuşeam să închid sertarul complet. Se înţepenise în spate.
- Slavă Domnului.

Gwen luă dresurile şi se aşează din nou pentru a se schimba.
-Eşti foarte aranjată, comentă Laura, observând rochia lungă a Juliei, din catifea verde intens.
- O treabă rafinată. Cu Peter.
- Ah, bătrânul bun la toate.
Laura intră în dormitor pentru a-şi studia propriul dulap.
-Peter e în regulă, doar puţin prea entuziast. Julia ieşi şi o privi pe Laura încercând să aleagă între mătase roşie sau lână albastră. Acum tu pari să ai cea mai fier-binte întâlnire pe seara asta.
- Mergem doar să ascultăm nişte muzică.
-Mergeţi la dans. A treia întâlnire în două săptă-mâni. Julia ridică jucăuş din sprâncene. Cea roşie, clar.
-E puţin cam...
- E foarte, o corectă Julia. Foarte de toate. O să-i sară ochii din cap şi o să-i cadă la picioare.
Simţindu-se încăpăţânată, Laura scoase rochia albastră.
-Nu mergem efectiv la întâlniri. Doar ne vedem.
Gwen ieşi şi ea din baie.
- Ei bine, când te saturi să te vezi cu el, mi-l dai mie?
- Ha, ha.
-Ea treia întâlnire, remarcă Julia. Prima întâlnire e de test. A doua e de verificare. Dar a treia, ei bine, aia este cea care contează. Atunci se face trecerea de la în-tâlniri la relaţie.

- Noi nu avem o relaţie. Nu îmi doresc o relaţie.
-Mi-l dai mie? întrebă Gwen din nou, apoi se cutre-mură de râs când văzu privirea clocotitoare a Laurei. Ei, haide, Laurie, ce vezi rău în a fi interesată de un bărbat superb, disponibil, tulburător? Consideră-te norocoasă. Apoi îşi dădu ochii peste cap când se auzi soneria. Asta e Greg. Jules, du-te te rog şi ţine-i tu companie un minut, bine?
- Dacă se dă iar la mine, îi zbor dinţii din gură.
- Cinci minute, îi promise Gwen, ieşind în grabă. Tu doar reţine-l pentru cinci minute.

- Nu ştiu de ce nu-i zboară ea dinţii din gură, bombăni Julia, apoi, trăgând adânc aer în piept, îşi întipări pe faţă un zâmbet luminos şi se întoarse spre Laura. Cum e?
- încearcă să-l faci să arate mai puţin a grimasă.
-Nu pot. Poart-o pe cea roşie, îi porunci ea, apoi por-ni să îşi facă datoria.
Purtă rochia roşie. Laura îşi spuse că ţinuta era pur şi simplu mai potrivită pentru o noapte în club. Nu o îmbrăcase pentru că era sexy sau pentru că amestecul de fibre lycra transforma mătasea într-o ţesătură ce i se mula pe toate rotunjimile ca o declaraţie de încredere feminină. Iar tocurile înalte şi subţiri le selectase doar pentru că rochia le impunea.
întreaga poveste cu cea de-a treia întâlnire era doar o prostie, îşi spuse ea, închizându-şi cerceii ca două inele groase de aur. Cine le ţinea evidenţa, în fond? Ieşeau pur şi simplu împreună pentru că se bucurau reciproc de compania celuilalt, fiindcă găseau multe subiecte de discutat şi fiindcă se făceau unul pe celălalt să râdă.
Iar când Royce o săruta, creierul ei exploda. îşi apăsă o mână pe stomacul cuprins de tremur. In regulă, recunoscu ea, da, exista o atracţie fizică intensă. Dar el nu făcuse presiuni asupra ei pentru a o duce mai departe de acele săruturi care îi storceau creierul. De ce naiba nu făcea presiuni asupra ei? O scotea din minţi felul în care o lăsa înfiorată, inspirând lacom, aproape chinuit,

şi nu încerca niciodată să o atragă în pat. Nu o mai făcuse de la acea primă dată.
Era nebună, recunoscu Laura. Nu îi spusese chiar ea că avea nevoie să îl cunoască mai bine? Nu îi lăsa Royce timp şi spaţiu exact pentru a face acest lucru? Iar ea se posomora că nu îl vedea prinzând-o de păr şi târând-o în peştera lui.
Jalnic.. ,
Când se auzi soneria, îşi scutură pe spate norul de păr. Nu făceau decât să se vadă, îşi repetă ea, începând să coboare scările. Doar se cunoşteau mai bine. Erau pur şi simplu doi

oameni care se bucurau reciproc de compania celuilalt peste seară. Calmă acum, deschise uşa şi zâmbi.
Royce arăta bine în negru. Blugii negri, jacheta şi ca- maşa se potriveau cu aerul lui de înger întunecat.
-Ai sosit exact la ţanc, îi spuse ea. îmi mai iau doar... .
-Stai aşa. O prinse de mâini, propriile lui mâini alunecând în sus peste încheieturile ei ca o pereche de cătuşe. Se desfătă cu o privire prelungă. Rochia roşie ca lumina semaforului îi venea ca o a doua piele, ţidi- cându-se mult pe coapsele ei netede, coborând mult şi drept peste sânii ei fermi. Buzele i se curbară într-un zâmbet lent. Scuză-mă pentru o clipă.
Cu o smucitură brutală, o trase în braţele lui, iar gura lui se întipări încinsă peste a ei, devorând-o. Ea scoase un sunet subţire de şoc când fierbinţeala o izbi ca un pumn. Apoi se trezi eliberată, cu răsuflarea tăiată şi clătinându-se.
- Pentru ce-a fost asta?
- Pentru a-ţi mulţumi pentru rochia pe care aproape o porţi. Zâmbetul lui apăru mai rapid de data aceasta. Ii era imposibil să nu se simtă încântat de expresia năucită din ochii ei. Vei avea nevoie de un palton, Subţirico. E frig afară.
în club aerul era încins şi muzica la fel. Laura îşi re- căpătase echilibrul cu un pahar de vin alb savurat la minuscula masă din colţ, luminată de o singură lumânare

pâlpâitoare. Nu şi-l imaginase pe Royce ca fiind genul care să stea să asculte muzică blues.
Insă o surprindea constant.
-De ce ai plecat din poliţie? Nu fusese conştientă de întrebare până nu se auzise rostindo. Este ceva prea personal?
- Nu. Mi-am dat seama că nu sunt genul care să joace în echipă, că mă descurcam oribil la politică şi că îmi pierdusem pasiunea necesară pentru a ieşi mai departe in stradă să îmi fac treaba.
- Ce te-a făcut să ţi-o pierzi?

Ochii lui deschişi de sub sprâncenele întunecate se mutară asupra ochilor ei şi îi susţinură privirea.
-Avocaţii.
Reacţionând defensiv din reflex, ea ridică bărbia.
-Toată lumea are dreptul de a fi reprezentat conform legii.
-Da, aşa spune legea. îşi luă paharul de apă mine-rală, zdrăngănind gheaţa în pahar. Dar asta nu înseamnă justiţie. Ai chiar în momentul de faţă un client care mi-ar da dreptate.
-A, da? Şi despre cine e vorba?
- Amanda Holloway.
- Credeam că nu eşti de acord cu ceea ce-a făcut.
-Nu-i treaba mea să fiu sau nu de acord. Nu am fost în mintea ei în noaptea aceea. însă pentru mine ea e doar un alt exemplu al unui sistem care e defect.
- Procesul ei începe peste zece zile. Poate că tu ai putea să o ajuţi.
-Nu am nimic să îţi spun.
- E evident că nu îţi plăcea individul.
- Nu îmi place nici tipul din apartamentul de vizavi de mine. Dar nici despre el nu îţi pot spune prea multe. Mama ta e bună în ceea ce face, Laura, altfel nu ar fi ajuns unde e acum.
- Nu înţeleg cum poţi lăsa deoparte toate lucrurile în care cel mai probabil crezi. Nu ai fi intrat în poliţie dacă nu ţi-ai fi dorit să ajuţi.
- Şi câţiva ani mai târziu mi-am dat seama că eforturile mele nu ajutau la nimic.

Laura detectă ceva în tonul lui, doar o urmă vagă de dezamăgire, de deziluzie.
- Dar ai fi vrut să ajute.
- Da, aş fi vrut. Acum mă descurc pe cont propriu. Fără politică şi restricţii. Şi mă descurc mai bine pe partea de electronică decât mă descurcam să execut ordinele.
- Pur şi simplu îţi place să fii propriul tău şef.
- Ba bine că nu.
- Nu pot să nu te înţeleg, spuse ea oftând. Faptul că lucrez pentru părinţii mei este, ei bine, o experienţă de vis.

Ei sunt minunaţi. Nu cred că mi-ar fi mers bine într-o firmă mare, într-un noian de ambiţii personale şi politici bătute în cuie. In atât de multe dintre ele accen-tul cade pe ore care pot fi taxate şi pe clienţii companii sau persoane importante. La MacGregor &. MacGregor obiectivul este de a ajuta oamenii.
- Sunt surprins că nu au fost excluşi din barou pen-tru un exces de etică. îşi îngustă ochii. E atât de uşor - şi de banal - să critici avocaţii.
- Da. Rânji. De ce să mă abţin? Ar trebui să îţi mai spun ceva.
-Ce anume?
- Eşti incredibil de frumoasă.
Ea se lăsă pe spate şi îşi înclină capul.
- încerci să schimbi subiectul.
-Şi deşteaptă, pe deasupra. Dacă stăm aici şi discu-tăm despre lege, o să ajungem să ne certăm, fiindcă e un subiect pe care îl abordăm din perspective diferite. De ce să ne irosim timpul?
- Mie îmi place să mă cert. De asta sunt avocat.
-Mie îmi place să dansez. O prinse de mână şi se ridică. De asta suntem aici.
Ea se holbă la el.
- Dansezi?
- Ei bine, nu mi-am îndeplinit niciodată visul de o viaţă de a intra în trupa baletului Balşoi, spuse el sec, conducând-o spre ringul de dans. Dar mă descurc.
- Pari mai degrabă genul care ar rezista la cinci runde în ringul de box, înfruntând un campion, decât...

Cuvintele îi alunecară înapoi în gât când el o răsuci pe călcâie, îndepărtând-o, apoi o trase din nou spre el până când trupul i se lipi intim cu al lui. O, Doamne.
- Boxăm mai târziu.
Tocurile o făceau să fie la fel de înaltă ca el, cu ochii şi gurile la acelaşi nivel. El o conduse pe ringul de dans cu paşi perfecţi şi complicaţi. Laura nu fu nevoită să gândească pentru a-l urma. Nici nu ar fi putut să gândească, la cum îi bubuia inima, la cum se tânguia

saxofonul şi la cum o ţintuia el cu privirea concentrată în ochii ei.
- Eşti foarte bun, reuşi ea să spună.
- Dansul e al doilea cel mai bun lucru pe care îl poa-te face un bărbat cu o femeie superbă. De ce să nu îl faci bine?
Laura fu nevoită să îşi umezească buzele.
-Ai luat lecţii.
- La insistenţele mamei mele. Motiv pentru care şi rezist cinci runde în ring cu un campion. In cartierul meu, dacă un băiat lua lecţii de dans, ori era snopit în bătaie cu regularitate, ori învăţa să îşi folosească pumnii.
- Interesantă combinaţie. Despre ce cartier era vorba?
- Partea de sud a Bostonului.
-Oh. Capul îi plutea ameţit, iar pulsul îi bubuia. Deci acolo ai crescut. Şi tatăl tău...
El o aplecă pe spate, mult şi lent.
-Vorbeşti prea mult, murmură el, şi îşi închise gura peste a ei când o ridică din nou la verticală.
Şi nu şi-o desprinse, continuând să se mişte în ritm cu ea, învăluiţi asurzitor de muzică, în timp ce mâna ei se strecură peste umărul lui pentru a se închide peste ceafa lui.
Laura simţi un nod uriaş în stomac, genunchii i se topiră, şi îi murmură numele de două ori, cu gura zdro-bită sub a lui.
-Ştii cine sunt? Aşteptă până când ochii ei se des-chiseră şovăitor şi îi întâlniră pe ai ei. Acum ştii cine sunt, Laura?

Ea îşi dădu seama la ce se referea şi înţelese că fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună fusese un dans ai cărui paşi îi aduseseră în acest punct.
- Da, cred că da.
-Vino acasă cu mine. O sărută din nou, desenând cu limba conturul buzelor ei până le făcu să tremure. Culcă-te cu mine.
Laura se revărsă în sărut, fără a-i păsa că muzica se oprise, că localul era aglomerat.
- Casa mea e mai aproape.
- De unde ştii?

-Ţi-am căutat adresa. Zâmbi când se desprinse din braţele lui. Pentru orice eventualitate. Verişoarele mele sunt plecate în seara asta. îşi coborî mâna până la a lui şi îşi împleti degetele cu ale lui. Vino acasă cu mine.
- Credeam că nu o să mă mai chemi vreodată.
O sărută din nou când ieşiră în aerul rece de toamnă. în clipa în care ajunseră în maşină, săriră unul spre celălalt.
- Nu credeam că voi fi atât de grăbită. Trăgând lacomă aer în piept, îi atacă din nou gura. Mă grăbesc. Calcă acceleraţia.
- Spune-mi ce porţi pe sub rochia aia.
Ea râse.
- Parfum.
-Am să conduc cu viteză. Băgă maşina în viteză. Pune-ţi centura şi ţine-ţi mâinile acasă. Vreau să rămân în viaţă să pot face dragoste cu tine.
Laura îşi puse stângace centura în timp ce se năpustiră în stradă. îşi strânse mâinile laolaltă în poală. Voia să le folosească pe el, îşi dădu ea seama. Voia să le folosească pentru a-i smulge cămaşa, pentru a atinge, pentru a poseda, pentru a-l scoate din minţi. Nu mai trăise niciodată acea dorinţă animalică sălbatică pe care o simţea acum zvârcolindu-se în ea.
- Povesteşte-mi altceva, îi ceru ea. Despre familia ta. Fraţi, surori.
-Nu. n-am.

Acceleră, croindu-şi drum prin trafic perfect calm şi trecând în viteză pe lumina galbenă a unui semafor.
- Părinţii tăi locuiesc în continuare în vechiul cartier?
- Mama mea s-a mutat în Florida cu cel de-al doilea soţ aj ei. Tatăl meu e mort.
- îmi pare rău.
-A murit la datorie. Aşa şi-a dorit. Nu te-ai aştepta ca oamenii ăştia să aibă şi altceva mai bun de făcut decât să se plimbe noaptea cu maşina?
Laura râse, apoi îşi apăsă o mână pe inima ce îi gonea nebuneşte.

- Doamne, ce emoţii am. Eu nu am niciodată emo-ţii. O să încep să flecăresc. Simt că sunt pe-aproape. Ar fi bine să vorbeşti tu cu mine, altfel am să încep să flecăresc.
- Aş putea să-ţi spun ce intenţionez să îţi fac din clipa în care te scot din rochia aia.
- Royce. Condu mai rapid.
Vira în viteză şi intră pe strada ei, moment în care sună pagerul lui. înjurând cu năduf, Royce băgă mâna în buzunarul jachetei.
- Citeşte-mi codul, te rog.
- In regulă. E... e al meu. Royce, e casa mea.
Privirea lui se înăspri. Deja se auzea ţipătul strident al alarmei. Opri brusc maşina lângă trotuar cu două case mai jos de cea a Laurei.
- Rămâi aici, îi porunci el. încuie uşile.
- Dar nu poţi... Poliţia va...
- Sistemul e al meu.
Ieşi din maşină trântind portiera şi, evitând lumina felinarelor stradale, se strecură în întuneric.
Laura nu avu nevoie decât de zece secunde pentru a decide să pornească în urma lui. înjură tocurile ridicol de subţiri când porni în grabă pe trotuar. Chiar în clipa în care ajunse în marea de lumină ce se revărsa de pe ferestrele ei, văzu două siluete luptându-se.
Fără să stea pe gânduri, fugi în faţă, aruncându-şi privirile în dreapta şi în stânga în căutarea unei arme la îndemână. înspăimântată, inspirată, îşi smulse pan-toful şi se năpusti în faţă, ţinând în mână tocul ascuţit

ca un piolet. Apoi văzu scânteierea părului blond în lumină. Auzi o înjurătură şi un mormăit în clipa în care pumnul lui Royce se împlântă într-o faţă familiară.
- Ian! O, Doamne! Ian, eşti bine?
Lăsând să-i cadă pantoful, porni împleticindu-se spre locul unde adversarul lui Royce zăcea lăţit la pământ.
- Doamne, ce m-a lovit, un bolovan? Ian clătină din cap, încercă să îşi mişte maxilarul chinuit de durere. Ce naiba se petrece aici?

- O, scumpule, îţi sângerează buza. îmi pare rău. îmi pare atât de rău.
Se aplecă în faţă şi îl sărută blând.
- Eu sunt bine, mulţumesc, spuse Royce din spatele ei. Zvâcnetul şfichiuitor de gelozie îl ustură aproape la fel de tare ca încheieturile chinuite ale degetelor lui. Se încruntă spre cei doi aflaţi la sol, care îl priviră mânioşi. Să înţeleg că voi doi vă cunoaşteţi.
- Bineînţeles că ne cunoaştem. Laura mângâie părul lui Ian. Tocmai i-ai dat un pumn fratelui meu.
- Şi încă ce pumn. Ian ridică o mână, îşi mişcă scurt maxilarul şi decise că probabil nu era rupt. Nici măcar nu l-am văzut. Fireşte, dacă l-aş fi văzut, nu m-ar mai fi nimerit.
- Haide, dă-mi voie să te conduc înăuntru. îţi punem puţină gheaţă.
- Nu te mai agita atâta, Laura. Acum că urechile nu îi mai ţiuiau, Ian îl studie mai atent pe bărbatul care îl doborâse. îi mai alină puţin orgoliul când văzu constituţia zdravănă şi solidă şi umerii laţi ai acestuia. Cel puţin nu fusese pus la pământ de un tip în costum, care ar fi fost de regulă genul de bărbat preferat de sora lui.
- lan MacGregor, spuse el, şi ridică o mână.
- Royce Cameron. Royce îi prinse mâna şi îl ridică pe Ian în picioare. Ai mai încasat unul, spuse el, şi îşi duse un deget lângă ochi.
-Mi s-a părut mie. Eram puţin distras. Adică vine omul şi îşi descuie uşa pentru a intra în casa surorii lui şi brusc încep să urle alarme, să pâlpâie lumini...
-Un sistem de securitate nou, îi spuse Royce. Eu l-am instalat, acum câteva săptămâni.

- Ei bine, funcţionează. Zâmbetul strâmb al lui Royce oferea un armistiţiu. Vrei o bere?
Royce îl cântări din priviri şi zâmbi.
-Sigur. Stai să dezactivez alarma şi să anunţ poliţia să nu mai vină.
- Presupun că ai schimbat broaştele, începu Ian pe un ton relaxat, pornind în pas vioi pe lângă Royce.

Laura rămase unde se afla, în dezechilibru cu un singur pantof înalt până la cer, cu gura căscată.
-A naibii să fiu dacă nu e tipic bărbătesc, bombăni ea, recuperându-şi celălalt pantof. Bărbaţii îşi împart pumni în faţă, apoi devin prieteni pe viaţă.
capitolul 5
-Presupun că nu vrei să-mi spui de ce încercai să intri prin efracţie în casa mea la ora zece într-o noapte de sâmbătă?
Ian îşi lipi sticla rece de bere de obrazul învineţit şi îi zâmbi surorii lui.
- Nu aş fi intrat prin efracţie dacă mi-ai fi spus că ai schimbat broaştele.
- Dacă ai fi informat pe cineva în privinţa planurilor tale...
-Nu aveam nici un plan. Am decis pur şi simplu să trec pe la tine peste weekend. îi rânji lui Royce. La Drept la Harvard, în primul an. Am şi eu nevoie de o scurtă pauză.
- Îmi închipui.
Cum propriile lui planuri pentru seara aceea se schimbaseră brusc, Royce decise că nu avea încotro şi trebuia să privească filosofic situaţia. însă şi-ar fi dorit pe tot ce avea mai sfânt ca Laura să se schimbe din rochia aceea de sirenă într-o ţinută largă şi neinteresantă.
- Unde sunt verişoarele noastre?
- Sunt ieşite.
-Ai ceva de mâncare pe aici? îi rânji Laurei, iar sclipirea din ochii lui îi spuse că ştia exact ce anume întrerup- sese. Şi că nu îi părea câtuşi de puţin rău. Sunt lihnit.

- Dacă vrei mâncare, fă-ţi singur.
-Are mare grijă de mine, îi spuse Ian lui Royce, ridi- cându-se să scotocească prin frigider. Vrei un sendviş?
Royce schimbă o privire lungă cu Laura.
- De ce nu?
-Ştii, Laurie, aveam de gând să merg şi să trăiesc pe spinarea bunicului, dar m-a apucat aşa un chef să te yăd.
îi rânji radios şi începu să scoată diverse mezeluri şi condimente.

-O, lasă-mă pe mine, tu faci dezordine. îl împinse deoparte, apoi oftă când el îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi o sărută pe obraz. Du-te stai jos şi bea-ţi berea.
Ian se aşează şi îşi ridică picioarele lungi pentru a le sprijini pe scaunul din faţa lui. Având douăzeci şi doi de ani, părul auriu, o faţă cu oase ascuţite scoase în evi-denţă de o gură de poet, şi ochii de un albastru aproape violet, deja se străduia să se ridice şi chiar să depăşească reputaţia pe care o lăsase în urmă tatăl lui la Facultatea de Drept a Universităţii Harvard. Atât în materie de studii, cât şi de femei.
-Deci, Royce, spune-mi, cum merg lucrurile în domeniul securităţii?
Nu era o întrebare, îşi dădu seama Royce. Era o de-claraţie. Ian MacGregor era de neclintit şi nu avea nici-decum de gând să îl lase pe Royce să îşi pună mâinile pe Laura până nu era el satisfăcut. Ceea ce era destul de corect, decise Royce. Văzând că erau pe aceeaşi lungime de undă, Royce ridică berea.
- îmi permit să îmi câştig existenţa, spuse el.
în săptămâna care urmă, Laura îşi îngropă în muncă frustrarea sexuală. Ian practic se mutase la ea, petrecân-du-şi fiecare seară şi fiecare noapte în Back Bay cu ea, apoi urcându-se la volan dimineaţa pentru a se întoarce la Cambridge la cursuri. Era, îşi spuse Laura, un câine de pază neclintit şi implacabil.
- îi trebuie o nenorocită de lesă, bombăni ea.
- Cui îi trebuie, scumpo?

Laura ridică privirea de la dosarele ei. în prag se afla mama ei, cu capul înclinat într-o parte şi sprânceana ridicată. Părul Dianei MacGregor era la fel de întunecat ca al fiicei sale şi era prins intr-un elegant coc franţuzesc răsucit, o concesie făcută faptului că avusese o înfăţişare la tribunal în dimineaţa aceea. Ochii îi erau întunecaţi şi calzi, tenul auriu-închis, graţie sângelui de indian comanş ce îi curgea prin vene. Costumul în tonuri de bronz era croit astfel încât să îi scoată în evidenţă silueta zveltă.

Perfecţiune era cuvântul care îi venea frecvent în minte Laurei când se gândea la mama ei. Era absolut perfectă. Dar nu avea chef de loialităţi de familie în mo-mentul acela.
- Fiul tău. Mă scoate din minţi.
- Ian? Diana intră în încăpere şi se strădui să îşi as-cundă sclipirea din ochi. Ian îi spusese că Laura era mai mult decât interesată de un anumit bărbat. Ce face?
- E nedezlipit de mine. Mă sufocă. Are ideea asta ciudată că m-ar proteja. Eu nu vreau să fiu protejată.
- înţeleg. Diana se cocoţă pe masa de scris a Laurei şi îşi trecu mângâietor o mână peste părul fiicei ei. Are cumva vreo legătură cu Royce Cameron?
-Are legătură cu faptul că nu am nevoie ca fratele meu mai mic să îşi bage nasul în viaţa mea socială. Apoi Laura expiră zgomotos. Şi da, are legătură cu Royce.
- Mi-ar plăcea să îl cunosc. Bunicul tău în mod cert are o părere foarte bună despre el.
-Bunicul? Derutată, Laura îşi dădu părul pe spate şi ridică o privire încruntată spre mama ei. El aproape nu îl cunoaşte deloc. Doar a contractat firma lui Royce, atâta tot.
-La cum îl cunoşti pe MacGregor, ar trebui să ştii că nu e aşa. Râzând, Diana clătină din cap. Scumpo, Daniel MacGregor nu ţi-ar fi scos pe nimeni în cale - şi în special un bărbat atrăgător - fără ca mai întâi să afle despre el tot ce era de aflat şi ceva în plus. După spusele lui, Royce Cameron se trage dintr-o familie solidă.
-Asta ţine doar de preferinţele lui faţă de scoţieni.

-Iar tu eşti cea mai mare nepoată a lui. Zâmbetul Dianei deveni mai blând. O poziţie delicată în care te-am pus eu şi tatăl tău.
- Nu înţeleg ce... Oh. Se ridică observând o mişcare în pragul uşii. Royce.
- Scuze, recepţionera ta a spus că nu eşti ocupată şi că pot să urc.
- E în regulă, eu...
Detesta să fie fâstâcită. O stingherea să constate că Royce putea să o facă să se fâstâcească prin simplul fapt că exista.

- Mamă, el e Royce Cameron.
- Mă bucur atât de mult să te cunosc.
Diana se ridică de pe masă şi îi întinse o mână. Se trezOtudiată cu ochi albaştri şi reci.
- îmi cer scuze. Royce îi zâmbi. Am văzut pentru o clipă cum va arăta Laura când va înflori. E foarte noro-coasă în materie de moştenire genetică.
Excelentă manevră, reflectă Diana.
-Mulţumesc. Soţul meu susţine că indienii comanş sunt oameni cu osatură frumoasă. Sunt sigură că vrei să vorbeşti cu Laura. Sper să ne mai vedem, domnule Cameron. Laura, vorbesc eu cu Ian despre problema pe care am discutat-o.
- Mulţumesc.
-Mama ta e... impresionantă, murmură Royce când Diana se strecură afară şi închise uşa. Apoi se întoarse spre Laura. Comanş?
- Da, mama mea are în vene şi sânge de comanş. Se ridică lent, aproape ca o sfidare. Şi la fel şi eu.
- Nu pot să nu îi dau dreptate tatălui tău. Ai o osa-tură frumoasă. Veni mai aproape, ocolind masa de scris până ajunseră faţă în faţă. Cumva fratele tău se ascunde în debara?
Laura nu putu să nu chicotească.
- Nu în momentul de faţă.
-Bun atunci. Privind-o, îşi petrecu braţele pe după talia ei şi o trase încet înspre el, tot mai aproape, îi văzu genele tresărind când îşi coborî gura pentru a o atinge pe a ei. Trebuie să te văd, Laura. Singură.

- Ştiu. Vreau... Doar că totul e atât de complicat acum şi.... Sărută-mă din nou. Doar sărută-mă din nou.
Fără răbdare, de data aceasta. Fără blândeţe. Simţi gustul nerăbdării lui, dorinţa frustrată care răsuna în ea şi promisiunea de foc şi furie.
- Ar fi trebuit să îl lovesc mai tare.
Mâinile lui alunecară pe şoldurile ei pentru a o trage mai intim spre el.
-Am să îl caut şi am să-l lovesc din nou.

- Nu. Laura îşi încâlci degetele în părul lui. Lasă-mă pe mine să fac asta.
- Spune-i secretarei tale că mergi la prânz.
- E zece dimineaţa.
- Un prânz servit foarte devreme. Royce îi muşcă mărunt obrazul, apoi se întoarse la gura ei. Şi care o să dureze cea mai mare parte a zilei.
-Chiar nu pot. Buzele lui coborâră pe gâtul ei, fă- cându-i pielea să cânte de plăcere. Nu ar trebui să o fac. Apoi se întoarseră la buzele ei şi îi făcură inima să tresară sălbatică. In regulă, stai să...
-Laura, ai dosarul despre... Câine MacGregor în-cremeni, cu mâna încă închisă pe clanţă. Şi îl privi cu ochii îngustaţi pe bărbatul care în clipa aceea îi devora fetiţa. Scuză-mă, spuse el, pe un ton suficient de rece ca nimeni să nu poată bănui că ar fi vrut cu adevărat să-şi ceară scuze.
- Taţi. Laura îşi drese vocea, se smulse din îmbrăţişarea lui Royce şi blestemă roşeaţa care îi încinsese obrajii. Eu... noi....
-Ce anume făceaţi, Laura? Mutându-şi atenţia de la ea, Câine îl măsură pe bărbat. Iar tu eşti...?
-Royce Cameron. Un lup plin de forţă, fu impresia lui Royce. Nu credea că griul ce apăruse la tâmple în părul de culoarea bronzului afecta câtuşi de puţin ascuţimea colţilor lui. Şi tocmai o sărutam pe fiica dumneavoastră.
-Am şi eu ochi în cap, spuse Câine, pe un ton care l-ar fi făcut pe propriul lui tată să îi crească inima în piept de mândrie. De la firma de securitate, nu-i aşa?

Nu ar trebui să te ocupi de siguranţă vreunei companii în loc să o săruţi pe fiica mea în mijlocul dimineţii?
Royce îşi îndesă degetele mari în buzunarele din faţă. Nu apucase să se bărbierească încă - în mod cert nu intenţionase să se vadă cu Laura în dimineaţa aceea. Insă ieşise să rezolve câteva mărunţişuri şi se trezise stând în faţa biroului ei, fără a fi nici el prea sigur cum anume. Purta o jachetă de piele care avea o mulţime de urme din bătălii şi blugi atât de uzaţi încât se albiseră în punctele de frecare şi erau zdrenţuiţi la manşete.

înţelegea destul de clar cam ce impresie făcea în ochii unui tată iubitor în momentul acela. Un tată iubitor şi bogat, care purta ţinute Savile Row cu naturaleţea cuiva născut în ele.
-Tocmai m-am întors din Hyannis Port. Ultimele două zile mi le-am petrecut acolo, proiectând şi discu-tând o îmbunătăţire a sistemului de securitate pentru casa tatălui dumneavoastră.
Ochii lui Câine se îngustară şi aruncară scântei.
- Chiar aşa? Bătrân tiran băgăcios, bombăni el, tre-când direct îa esenţa problemei. Dacă aşa stau lucrurile, îmi imaginez că ai o grămadă de lucru. Nu am vrea să te reţinem de la muncă.
- Taţi! Oripilată, Laura îl privi cu gura căscată. Nu e cazul să fii nepoliticos.
-Ba e, spuse Royce blând. Arăţi exact ca mama ta. El ştie fără îndoială că are toate motivele să fie nepoliticos.
- Bine spus, murmură Câine.
- Am să revin. Royce porni relaxat spre uşă, oprindu-se când ajunse chiar în faţa lui Câine. Şi am s-o sărut din nou pe fiica dumneavoastră, domnule MacGregor. Va trebui să vă obişnuiţi cu asta.
- Dacă voi doi vă închipuiţi că puteţi sta acolo şi să discutaţi despre mine ca şi cum aş fi un fel de trofeu...
- Am terminat. Royce o întrerupse, aruncându-i o privire peste umăr înainte de a ieşi pe uşă. Deocamdată.
-Ticălos arogant. Cain îşi îndesă şi el mâinile în bu-zunare şi simţi un zâmbet tresărindu-i în colţul gurii, îmi place de el.

-A, da? Furioasă, Laura ieşi cu paşi hotărâţi din spatele mesei ei de scris şi, când ajunse suficient de aproape, îşi împunse tatăl în piept cu un deget. M-ai umilit destul.
- Ba n-am făcut-o.
- Ba da. Ai stat acolo ca un... un...
-Tată, încheie el, prinzându-i ferm bărbia în mână. Crezi că nu ştiu la ce se gândeşte? Mâinile lui erau...

- Ştiu exact unde erau mâinile lui, îi aruncă Laura încinsă. Erau exact acolo unde mi le doream eu. Nu sunt copil şi nu am să permit ca bărbaţii din familia mea să se pună de-a curmezişul în calea unui bărbat ca să-mi protejeze virtutea. E virtutea mea şi am să fac cu ea ce aleg eu să fac şi cu cine aleg eu.
- Nu şi dacă te bat şi te închid în casă.
Ea pufni în râs.
- In viaţa ta n-ai ridicat mâna asupra mea.
- In mod evident o scăpare din partea mea, dar care încă jioate fi corectată, domnişoară.
- încetaţi! Diana se năpusti înăuntru, închizând ferm uşa în urma ei. încetaţi cu ţipatul. Strigătele voastre se aud în toată clădirea.
- Să se audă! strigară Laura şi Câine deodată.
- Coborâţi vocile, altfel vă amendez pe amândoi pentru sfidarea organelor judiciare. Staţi jos, amândoi.
-El e cel care face scandal. Laura ridică semeaţă capul, dar se lăsă să cadă pe un scaun. M-a făcut de ruşine în faţa lui Royce şi s-a purtat urât. A intrat aici ca un...
-Tată, interveni Câine, dar se aşează şi el.
-Tată de Neanderthal. Laura îşi trase nasul şi îşi prezentă cazul în faţa mamei ei. Manii, am douăzeci şi patru de ani. El chiar crede că nu am mai fost sărutată niciodată?
- Sper că nu ai mai fost niciodată sărutată în felul acela, bombăni Câine. Diana, individul era cu mâinile pe....
-Ajunge! Diana ridică mâinile şi închise ochii până se convinse că propria ei furie era ţinută sub control. Laura, şi dacă ai avea o sută patru ani, tot nu ai avea dreptul să vorbeşti aşa cu tatăl tău. Iar tu, Câine,

continuă ea, când el tocmai începuse să afişeze un aer de superioritate, ţine cont că Laura e adult, o femeie responsabilă şi inteligentă şi care poate săruta pe oricine doreşte ea.
-Ei, ia stai naibii o clipă... începu Câine.
-Nu ridica tonul la mine, îl avertiză Diana. Dacă s-a purtat urât cu Royce, îşi va cere scuze.
- Când vor zbura porcii...

- O să am eu grijă de asta, rosti Diana printre dinţi, îndreptând o privire mistuitoare asupra soţului ei. Dar în momentul de faţă e mai important ca voi doi să vă liniştiţi. Vă aflaţi în biroul unei firme.
- Spune-i ei asta. Câine flutură un deget spre Laura. Ea e cea care se deda la activităţi personale, practic pe propriul ei birou.
-Nu ne aflam pe birou, fumegă Laura. Deşi ar fi pu- tut să se afle, îşi spuse ea, dacă el ar fi ajuns acolo un minut mai târziu. Royce doar a trecut pe la mine să vadă dacă aş fi liberă pentru prânz.
- Ha! replică tatăl ei.
Laura trânti o mână pe braţul scaunului.
- Reacţionezi exact ca bunicul.
- O, ce frumos. Insultat, Câine sări în picioare. Eu sunt luat de urechi când am o reacţie perfect rezonabilă la vederea fiicei mele înghiţită pe de-a întregul de un bărbat necunoscut, dar tu nu ai nimic împotrivă dacă bunicul tău îţi alege ceea ce el în mod evident consideră a fi un armăsar adecvat pentru următoarea generaţie de MacGregor.
- Câine.
Diana îi rosti numele cu un geamăt, aşezându-se la rândul ei pe braţul unui scaun.
- Poftim? Ce vrei să zici? La ce te referi?
- E limpede ca mugetul din vocea bătrânului, îi spuse Câine. Eşti cea mai mare dintre nepoatele lui şi eşti la vârsta la care te poţi căsători. E timpul să îţi faci datoria, continuă el, imitând vocea lui Daniel, şi să îţi găseşti un soţ potrivit şi să ai şi tu copiii tăi.

Laura deschise gura, dar nu reuşi să spună nimic preţ de câteva secunde bune. Apoi tot ce îi ieşi de pe buze fu un ţipăt şuierător, aproape mut.
-Vezi? încântat că îşi demonstrase argumentul, Câine îşi aranjă pantalonii în dreptul genunchilor şi se lăsă pe spate. El ba ales.
Furia făcu răsuflarea Laurei să i se poticnească în gât.

- El mi l-a trimis. El - el l-a selectat ca eu să pot... să mă pot reproduce.
- Ei bine... Satisfăcut că scăpase basma curată, Câine îşi examină manşetele. Asta e o exprimare puţin mai grosolană decât aş fi intenţionat eu.
- Il omor. Cu mâinile goale.
Câine se ridică din scaun, deja amuzat.
- Pe care dintre ei?
-Pe bunicul meu. Ar fi bine să te pregăteşti de înmormântare. îşi înhăţă paltonul şi diplomatul. îmi iau liber pentru restul zilei. Trebuie să merg în Hyannis.
- Laura...
-Las-o să plece. Câine prinse mâna Dianei când Laura se năpusti furtunoasă pe uşă. Şi-o merită.
-Dumnezeule, cum am ajuns vreodată amestecată într-o asemenea familie?
-M-ai dorit pentru corpul meu, îi aminti Câine. Nu-ţi puteai ţine mâinile departe de mine. îi sărută degetele. Nici acum nu poţi.
- Am să fac un efort mai mare.
- Diana. li răsuci mâna, apăsându-şi buzele pe palma ei într-un fel care, după cum ştiau amândoi, o făcea să se topească. încercam doar să am grijă de fetiţa noastră.
- A crescut de acum, Câine. S-a întâmplat prea rapid. Îşi lipi fruntea de a lui. E atât de greu să ţii pasul.
- Pur şi simplu nu vreau să se arunce pe negândi- le într-o aventură cu un oarecare... Cameron ales de tatăl meu.
- Laura îşi face propriile alegeri, spuse Diana încet. Aşa a fost dintotdeauna. Cum ţi s-a părut?
- Nu ştiu. Ţinând mâna soţiei lui, îşi trecu încheie- i urile degetelor ei peste obrazul lui. Mi-a fost greu să-mi

dau seama. Aveam o ceaţă sângerie In faţa ochilor. Apoi oftă. Mi-a plăcut de el.
-Şi mie.
-Asta nu înseamnă că poate... chiar aici în birou, Diana. Pentru numele lui Dumnezeu!

-O, vrei să spui aşa cum am făcut noi. împinse cu limba interiorul obrazului. Ce ruşinos!
-Aia a fost diferit. Sprâncenele i se strânseră întro expresie încruntată când ea continuă să îi zâmbească. Bine, bine. Poate că nu e chiar atât de diferit. îşi lăsă o mână să îi alunece în sus peste picioarele ei. Deci vrei să încercăm masa de scris? Să vedem dacă ne mai ţine?
- Cred că angajaţii noştri au destul material de bârfă pe ziua de azi. Se aplecă mai aproape până când buzele ei se atinseră delicat de ale lui. Vom aştepta până pleacă toată lumea acasă.
-Te iubesc, Diana. îşi închise mâna peste ceafa ei pentru a savura îndelung sărutul. De o mie de ori mai mult decât în ziua când ai apărut în viaţa mea.
- Noi suntem norocoşi. Tot ce îmi doresc pentru co-piii noştri e să fie la fel de norocoşi. îşi trecu mâinile prin părul lui, adorând felul în care firele argintii se strecurau printre cele aurii. Câine, o să îl jupoaie pe Daniel de viu.
-Ştiu. îi oferi un rânjet scurt şi sălbatic. îmi pare foarte rău că voi rata momentul.

capitolul 6

Nimic nu se compara, îşi spuse Daniel MacGregor, lăsânduse pe spate în scaunul lui masiv de piele din biroul aflat în turnul fortăreţei lui personale, cu un trabuc de calitate. Iar cum soţia lui plecase de acasă pentru câteva ore, îşi putea permite să fumeze unul pe furiş fără a-şi face griji că avea să fie prins. Ah, ea nu îi voia decât binele, draga de ea. Dar o femeie pur şi simplu nu înţelegea că un bărbat avea nevoie de un trabuc bun în mână şi de senzaţia de a-l rula între degete pentru a-l ajuta să gândească, să planifice. Ceea ce îi aminti că trebuia

să îl mituiască pe unul dintre copii să îi mai aducă pe furiş o cutie. începeau să i se termine.
Satisfăcut, stăpân peste castelul lui, se lăsă din nou pe spate pe pielea ponosită a scaunului lui favorit şi suflă fumul spre tavan. Viaţa lui era aşa cum trebuia să fie, decise el, şi aproape că era suficient de bătrân acum să se relaxeze pur şi simplu şi să se bucure de ea. De îndată ce

nepoţii lui erau aşezaţi la casele lor, văzându-şi de da- toria lor de a produce noi urmaşi în familia MacGregor, avea să se mulţumească să lenevească toată ziua, aşa cum făcea în dimineaţa aceea.
Cu gânduri fericite şi un trabuc cubanez fin.
Planurile lui în ceea ce o privea pe Laura se realizau conform programului. Asta dacă se putea baza pe frân- turile de informaţii pe care reuşise să le extragă cu cleştele de la verişoarele ei. Şi smulsese mai multe informaţii de la Royce Cameron însuşi.
- Băiatul îşi închipuie că e viclean, spuse Daniel doar pentru sine şi petrecu un timp formând rotocoale de fum. Nu poţi fi mai viclean decât MacGregor.
Oh, Royce nu spusese prea multe. Da, o cunoscuse pe Laura şi pe verişoarele ei. Era intr-adevăr o femeie atrăgătoare. Pusese de acord că era mare mirare că încă nu pusese mâna pe ea vreun bărbat deştept. Se ferise să dezvăluie prea_ multe, acest Royce Cameron, îşi spuse Daniel acum. însă el citise printre rânduri, privise ochii băiatului. Era pur şi simplu topit după Laura, îşi spuse Daniel chicotind. Cât se poate de nebun după ea. îşi spuse că o nuntă în primăvară ar fi fost onorabilă, dacă nu cumva reuşea să îi convingă să o facă iarna. Era mai bine să nu piardă timpul cu făcutul copilaşilor, în fond. li era dor să aibă copii mici prin preajmă.
Laura avea să fie o mireasă superbă, reflectă el. Arăta la fel ca mama ei, iar Diana radiase de frumuseţe atunci când Câine o convinsese în cele din urmă să vină alături de el în faţa altarului. Desigur, băiatul o lungise cam de două ori mai mult decât ar fi fost necesar, dar totul se rezolvase cu bine într-un final.
Acum şi generaţia următoare avea nevoie să fie împinsă uşor de la spate. Nepoţilor urma să le lase ceva mai

mult timp să se coacă, dar era timpul să le îmbrâncească blând pe cele trei fete mai mari. Daniel se considera un îmbrâncitor viclean.
Când se gândi la Laura purtând voalul de mireasă al familiei MacGregor şi îndreptându-se spre altar la braţul

lui Câine, ochii lui Daniel se înceţoşară. O fată atât de frumoasă, îşi spuse el. O copilă atât de bună la suflet. Atât de iubitoare...

- MacGregor!

Vocea bubui asurzitor şi aproape îl făcu pe Daniel să îşi rupă trabucul în două când tresări. Se înecă imediat cu fumul pe care tocmai îl inhalase şi îşi flutură frenetic mâna prin aer pentru a risipi ceaţa de fum din încăpere. Cu mare regret, strivi bucata considerabilă rămasă din trabucul cubanez, în timp ce numele îi reverberă prin toată casa.

- Ştiu că eşti aici. Am venit să te omor.

Schimonosindu-se, şi mişcându-se cu o viteză surprinzătoare pentru un bărbat care tocmai trecuse de nouăzeci de ani, Daniel îndesă scrumiera şi ciotul de trabuc în sertarul de jos al mesei de scris, descuie rapid uşa, apoi deschise larg fereastra, continuând să îşi flutu-re mâna prin fum.

-Tu! Arătând superbă în flăcările furiei ei, Laura intră cu paşi mari, împungând aerul cu degetul. Tu şi tupeul tău!

- Laurie, scumpo, ce surpriză plăcută.

Rămase lângă fereastra deschisă, în timp ce aerul în-gheţat se năpusti înăuntru, un bărbat cât un taur, al cărui păr roşcat devenise alb ca zăpada, a cărui barbă era deasă şi bogată, ai cărui ochi albaştri nu deveniseră spălăciţi. Şi care tremura din cap până în picioare.

-Nu mă lua cu „Laurie, scumpo11. Îşi trânti ambele mâini pe masa lui de scris. Deci te-ai hotărât să îmi alegi un armăsar, ei? Ce sunt eu, iapă de prăsilă?

-Nu ştiu la ce te referi. Ai venit atâta drum din Boston. îi zâmbi radios, în timp ce mintea îi calcula cu viteza luminii. Să coborâm să bem un ceai.

-Nu ai să poţi să-l înghiţi după ce te strâng de gât. Credeai că nu o să mă prind de ce faci?

- Ce fac? Eu doar stăteam aici. Flutură din mâna uriaşă spre masa lui de lucru, având grijă să o păstreze între ei. Mă ocupam de nişte hârţogării.

- Mă descurc să îmi găsesc singură bărbat când vreau unul.

- Fireşte că te descurci, fată dragă. Ba chiar ar trebui să te chinui să-i ţii la distanţă, la cum arăţi. Ştii, când erai venită pe lume de doar câteva minute şi te-am ţinut în mâini pentru prima dată, i-am spus tatălui tău: „Asta e cel mai frumos copilaş născut vreodată în lumea asta". Ce mult a trecut de-atunci!
Lăsă să-i scape un oftat prelung şi adânc şi se sprijini cu o mână de spătarul scaunului, ca şi cum ar fi avut nevoie de susţinere pentru discuţia aceea.
-Mă face să mă simt bătrân. Sunt un om bătrân, Laura.
-Nu încerca trucul ăsta cu mine. Eşti bătrân doar când vrei tu să fii bătrân. Intrigant ticălos ce eşti!
El clipi, se strădui din răsputeri să pălească şi se bătu cu mâna peste pieptul lat.
- Inima. Mă apucă palpitaţiile.
Laura se mulţumi să îşi îngusteze ochii.
- Pot să te rezolv eu. Ce-ar fi să ţi-o opresc?
- Poate că doar se frânge. îşi lăsă capul să îi cadă în piept. Se frânge în două pentru că nepoata mea favorită vorbeşte aşa cu mine. Lipsă de respect, spuse el pe un ton obosit. Nimic nu zdrobeşte mai tare nu bătrân de-cât lipsa de respect a nepotului său favorit.
- Ai noroc că măcar vorbesc cu tine. Şi să nu-ţi imaginezi pentru o clipă că poţi scăpa basma curată din povestea asta cu textele tale vechi. Eşti zdravăn ca un taur şi în momentul de faţă cred că ai mai puţină minte decât unul.
In clipa aceea Daniel ridică brusc capul, iar ochii îi scânteiară de furie.
- Stăpâneşte-ţi limba, fetiţo. Am şi eu o limită a răbdării, chiar şi când e vorba de tine.
- Şi eu am o limită a răbdării, chiar şi când e vorba de tine. Cum ai putut să mă faci de râs în halul ăsta?

Pentru numele lui Dumnezeu, bunicule, l-ai angajat pentru mine!
-Aveai nevoie de securitate. Vocea nu îi mai era slăbită acum, ci bubuia ca tunetul. Tu şi celelalte fete ale mele, locuind acolo în oraşul acela de capul vostru. Eu protejez

ceea ce iubesc şi nu aveam de gând s-o las pe bunica voastră să se îmbolnăvească de griji cu gândul la voi. Şi asta-i tot, spuse el, şi trânti cu mâna în birou.

- Dacă asta ar fi tot, altfel ar sta lucrurile. Laura îşi schimbă strategia, ocoli masa de lucru şi îşi strânse mâinile în pumni, sprijinindu-le pe şolduri. Daniel Duncan MacGregor, eşti sub jurământ. Juri că tot ceea ce spui e adevărul, doar adevărul şi nimic altceva decât adevărul?

-Eu nu mint, fetiţo. Acum fii bună...

- încă nu mi-am terminat interogatoriul acuzatului.

- Acuzat, zici? Acuzat! Ridică tonul pentru a putea să se impună în faţa ei. N-a trecut nici un an de când ai intrat în barou şi îţi închipui că mă poţi interoga.

- Da, stai jos. Te rog. Şi răspunde-mi la întrebări. L-ai angajat sau nu pe Royce Cameron?

-Ţi-am spus că da. Compania lui are o reputaţie bună.

- Şi în schimbul acestui serviciu i-ai plătit un onorariu.

- Nu m-aş aştepta nicidecum ca un om de afaceri decent să îşi ofere serviciile gratuit.

-Şi l-ai încurajat sau nu să... socializeze cu cea mai mare dintre nepoatele tale, o anume Laura MacGregor?

- Ei bine, asta e o prostie. N-am suflat...

- îţi amintesc că te afli sub jurământ.

- N-am suflat nici un nenorocit de cuvinţel legat de socializare. E posibil să fi menţionat că nepoata mea cea mare e o femeie superbă şi necăsătorită. Se aşează, uşor bosumflat. Ăsta nu e un păcat de moarte.

- Eu zic că m-ai împins spre el.

- Cu siguranţă nu am făcut-o. Zâmbetul lui se lăţi viclean. L-am împins pe el spre tine. Iar dacă nu îţi plăcea de el, aveai tot dreptul să îl împingi deoparte, nu?

-Asta nu-i...

-Dar tu nu l-ai împins deoparte, aşa-i, Laurie?

Ea se posomori şi scrâşni din dinţi.

-Asta nu are nici o legătură.

- O, ba are şi o ştii şi tu, altfel nu ai fi aici să te descarci pe mine. Ai fi râs bine pe tema asta, apoi ai fi lăsat-o

deoparte. O prinse de mână înainte să apuce să şi-o retragă şi o strânse jucăuş. E topit după tine.
- Nu e topit.
- Ba e. Bărbaţii văd astfel de lucruri la alţi bărbaţi. Şi a stat aici cu mine aproape două zile întregi.
- L-ai mituit.
Putea şi el să o supună unui interogatoriu, îşi spuse I)aniel.
- A făcut sau nu o treabă satisfăcătoare acasă la tine?
- De unde să ştiu eu? Şi nu...
- Şi-a făcut treaba şi s-a descurcat excelent, aşa că eu şi bunica ta putem sta liniştiţi. Acum, dacă mă hotărăsc să imi îmbunătăţesc securitatea propriei case, să fiu mai in siguranţă, de ce să nu apelez la un bărbat care deja şi-a dovedit competenţa?
Cum ajunsese cearta să se abată atât de mult de la subiect? se întrebă Laura, frecţionându-şi tâmpla. La început ea deţinuse controlul. Iar situaţia îi alunecase din mâini undeva pe parcurs.
- Ştii foarte bine că totul e doar o intrigă de-a ta.
- Ei bine, fireşte că este o intrigă. Toată viaţa aşa e.
I Liniei îi rânji. E un băiat chipeş, Royce Cameron ăsta. Provine dintr-o familie bună, a realizat ceva în viaţă, bunicul lui a fost un bărbat excelent.
Cuvintele lui reuşiră să îi distragă atenţia.
- L-ai cunoscut pe bunicul lui?
- O, doar în trecere. A fost poliţist, cu un puternic simţ al datoriei şi rezistent la whisky-ul scoţian. Iar bu-nica lui a fost de fată Litzwilliams, dintr-o familie soli-da. Pe ea am cunoscut-o mai bine. Ridică jucăuş din sprâncene. Dar asta a fost înainte să mă lase lat bunica ia. Deci poate că atunci când am aruncat un ochi peste companiile mici, individuale, din zona Bostonului, cău- tandu-le pe cele care ar fi putut atrage atenţia unui om de afaceri, şi am văzut numele de Royce Cameron - care a fost şi numele bunicului lui, ceea ce m-a dus cu ceva

ani în urmă - m-am gândit, nu o fi nepotul lui Millie Fitzwilliams? Şi ce-o fi realizat în viaţă?

învinsă, Laura smuci fereastra deschisă şi o închise înainte să îngheţe amândoi.
-Aşa că ţi-ai pus în cap să afli.
-Pentru a-mi astâmpăra curiozitatea şi a vedea ce s-a ales de nepotul unor prieteni de demult. Iar dacă întâmplarea a făcut ca, odată ce am descoperit că era un bărbat puternic, cu mintea zdravănă şi abil în afaceri, să îi scot în cale şi ceva de lucru...

- Şi pe nepoata ta pe lângă.
-După cum ziceam, ţi bam scos ţie în cale. Nu ţi-a stat nimeni cu pistolul la tâmplă să te facă să ieşi la dans cu el.
Ea strânse din dinţi.
- De unde ştii că am fost la dans cu el?
Daniel zâmbi sec.
- Am metodele mele, fetiţo.
- îmi vine să te strâng de gât.
-Mai bine sărută-mă. O prinse din nou de mână. Mi-a fost dor de tine, Laurie.
- Ha, spuse ea, şi făcu să îi crească inima în piept de mândrie. Nu îţi scapă nimic, intrigant bătrân. Dar îl sărută oricum şi fu suficient ca Daniel să o tragă foarte uşor de mână pentru a o face să se aşeze în poala lui. El ştie că mi l-ai scos în cale?

- Ei, haide, fetiţo, nu mă cobor la aşa ceva. Dar ce ai de gând să faci în privinţa lui?
-Am de gând să trăiesc o aventură toridă şi nebună.
- Laura!
Şocul şi oroarea din vocea lui aproape că o răsplătiră pe deplin pentru ruşine.
-Cum îţi aşterni, aşa dormi, bunicule. Şi fiindcă mi-ai pus la dispoziţie un exemplar atât de reuşit de bărbat, am să-l folosesc cum doresc eu, până termin cu el.
Daniel o smuci în spate şi o ţintui cu o privire intensă.
-Ah, glumeşti.
-Poate că da. Zâmbi lent. Sau poate că nu. Aşa că gândeşte-te la asta data viitoare când faci pe lordul do-meniului cu mine, MacGregor.

- Ei, ascultă, Laurie...
Se întrerupse când auzi vocea soţiei sale.
- Laura? Daniel, aia e maşina Laurei afară?
- Sunt aici sus, bunico.
- Şşşt. O scutură scurt pe Laura pentru a o da jos din braţele lui. Nu o chema aici sus. Lemeia are un nas ca de copoi. Nu am făcut decât să trag câteva fumuri, ce naiba.
- Cobor imediat, bunico. Laura îşi înclină capul. îmi rămâi dator, bunicule. Şi dacă uiţi asta, s-ar putea să îmi scape că am văzut câteva trabucuri cubaneze lipite pe dosul sertarului tău de acte. La litera H de la Hoţeşte.
Acum Daniel chiar păli.
- Nu ai face aşa ceva.
Laura îşi păstră zâmbetul arogant pe chip în timp ce ieşi din încăpere.
- Nu fi aşa sigur de asta.
Dar fiindcă îl adora, Laura coborî în grabă scările, înainte să apuce să urce bunica ei. Se întâlniră pe palier, salutându'Se cu o îmbrăţişare lungă şi strânsă.
- Păcat că nu ne-ai spus că vii încoace. Nu m-aş mai ti dus nicăieri.
Laura studie micul munte de plase de cumpărături.
- O dimineaţă aglomerată?
- Sunt hotărâtă ca anul ăsta să îmi termin cumpărăturile de Crăciun înainte de Ziua Recunoştinţei. îşi strecură braţul pe după talia Laurei şi o conduse în salon. Hai să stăm jos. Sun să ni se aducă ceai.
- Mi-ar plăcea mult nişte ceai.
Laura se aşează şi o privi pe Anna chemând menajera pentru a-i cere să pună ceainicul pe foc.
Era atât de drăguţă, îşi spuse Laura, ca întotdeauna. Atât de rezistentă. O considera pe bunica ei o deschiză-toare de drumuri, o femeie care îşi urmase visul de a prac- i ic a medicina într-o vreme când o astfel de carieră pentru 11 femeie era fie subiect de batjocură, fie de dispreţ.
Ea nu doar că îşi transformase visul în realitate, ci şi triumfase, devenind unul dintre cei mai buni chirurgi . ardiologi de pe Coasta de Est, în timp ce crescuse o familie şi îşi construise un cămin.

- Cum reuşeşti, bunico?
- Cum reuşesc? Anna se aşează, oftând uşor în timp ce îşi ridică picioarele pe o perniţă. Ce anume să reuşesc?
-Toate astea. Cum reuşeşti să faci toate astea?
- Pas cu pas. O, jur, era o vreme când o dimineaţă petrecută la cumpărături nu m-ar fi epuizat. Zâmbi. Mă bucur atât de mult că eşti aici. Acum pot să stau aici şi să lenevesc o vreme.
Cuprinsă brusc de îngrijorare, Laura sări în picioare.
-Poate ar trebui să te întinzi. Nu ar trebui să faci atâtea.
- Laura. Vocea îi era senină, caldă ca lumina soarelui. Mă dor picioarele, atâta tot. Acum stai jos. Spune-mi, ai făcut atâta drum ca să ţipi la bunicul tău?
-Am... Laura oftă zgomotos. Deci ştii totul.
- Ştiu că şi-a băgat nasul şi mă aşteptam să apari de acum o săptămână. Royce Cameron probabil a avut un efect considerabil asupra ta dacă ţi-a luat atâta timp să te prinzi.
- E superb.
- M-am convins cu ochii mei.
- Tocmai i-am spus bunicului că voi avea o aventură toridă şi nebună cu Royce.
- Oh. Anna oftă şi îşi întinse degetele de la picioare. Presupun că a meritat-o.
-Dar chiar am s-o fac. Laura se întrebă câte femei ar fi putut purta o astfel de conversaţie cu bunica lor. Intenţionez să am o aventură cu el.
Anna nu spuse nimic, bucuroasă când un zdrăngănit anunţă apropierea căruciorului cu ceai pe coridor. Aşteptă până când menajera le lăsă singure, apoi turnă ea două ceşti de ceai.
-Nu e cazul să-ţi spun eu să fii atentă. Eşti o tânără inteligentă şi foarte conştientă de propria persoană. Apoi oftă. Dar am să-ţi spun oricum să fii atentă.
- Voj fi. Te rog să nu-ţi faci griji. Sunt... intens atrasă de el. în viaţa mea nu m-am simţit atât de atrasă de cineva. Şi îmi place de el. Nu mă aşteptam să îmi placă. De fapt, eram sigură că nu se va întâmpla asta, dar îmi place mult de el.

- Şi, în mod evident, el simte la fel.
- Da. Sorbi din ceai, apoi îl puse deoparte. Ştii, băr- I laţii mă scot din minţi. Chiar nu aveam nici o intenţie să... am atâtea lucruri pe care vreau să le fac, şi pur şi simplu nu am timp pentru genul ăsta de complicaţie. Apoi vine bunicul şi îl angajează. II angajează, pentru numele lui Dumnezeu. Râzi.
- îmi pare rău, draga mea. Nu ar trebui.
-S-ar putea să fie amuzant peste zece sau douăzeci de ani de acum, bombăni Laura. în momentul de faţă e umilitor. Apoi Ian decide că e cazul să îmi păzească onoarea şi nu mă lasă în pace nici cinci minute. Iar cu lloyce pare a fi prieten la cataramă de când i-a dat un pumn în faţă.
- Ian i-a dat un pumn lui Royce?
- Invers, dar a fost o neînţelegere.
- Fireşte, spuse Anna calm şi îşi bău ceaiul.
-Apoi tati a dat buzna în biroul meu în dimineaţa ista. E biroul meu, dar el şi-a dezgolit colţii doar pentru i ă l-a surprins pe Royce sărutându-mă.
- Oh. Zâmbetul Annei deveni mai cald. Bietul Câine. I 'etiţa lui.
-Nu sunt...
- Eşti fetiţa lui şi vei fi întotdeauna, spuse Anna blând, întrerupând-o. Presupun că v-aţi certat.
-Am strigat unul la altul o vreme. Mami a calmat ipele, în cea mai mare parte. Dar când mi-a spus că bunicul... Ei bine, mi-a picat fisa cum a început toată povestea, aşa că a trebuit să vin şi să ţip la bunicul.
- Fireşte. în familia MacGregor argumentele erau în-totdeauna prezentate ţipând, reflectă Anna, şi îşi duse mâna în spate pentru a-şi aranja o şuviţă din părul de * nloarea zibelinei. Dar v-aţi împăcat acum.
- Nu poţi rămâne furioasă pe bunicul. Se gudură pe lângă tine până îţi trece.
- Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Şi nimeni nu iubeşte mai mult decât Daniel.
-Ştiu. îşi muşcă buza. Se pregătea să spună ceea ce mi îşi permisese să îşi spună nici în sinea ei până atunci.

Bunico... cred că aş putea să mă îndrăgostesc de Royce. Dacă îmi dau voie.
- Laura. Anna se întinse şi luă mâna pe care i-o întinse Laura. Problema atunci când te îndrăgosteşti e că pur şi simplu nu ai încotro. Se întâmplă şi gata. Uite-l pe Daniel. Strânse mâna Laurei când auzi pasul greu al lui Daniel pe scări. Eu încă nu i-aş spune ultima parte.
- Nu i-aş oferi satisfacţia asta, spuse Laura rezervată şi îşi luă ceaiul când intră Daniel.
- Ei, ei. Zâmbi larg. Două femei superbe. Şi sunt doar ale mele.

capitolul 7

Laura nu se duse acasă. Se întoarse în Boston, se opri şi luă cina singură pentru a-şi lăsa răgaz să reflecteze. Şi văzu că avea de ales între două opţiuni. Putea să se încăpăţâneze şi să încerce să îi dea o lecţie bă- găciosului ei bunic şi să nu îl mai vadă niciodată pe Royce Cameron. Ideea făcu să nu îi cadă prea bine îngheţata de vanilie cu sos de ciocolată cu care se răsfăţase.

Pe de altă parte putea pur şi simple să lase ca relaţia ei cu Royce - dacă era o relaţie - să progreseze în mod fi-resc în timp. Putea să considere că acest obstacol, această întrerupere în goana înainte a lucrurilor, era un semn să încetinească, să reflecteze atent. Să studieze situaţia înainte de a se arunca în ea.

însă în familia MacGregor se practicau salturile cu-rajoase, nu reflecţiile atente. Şi aşa se explica de ce, la unu şi un sfert dimineaţa, se afla în faţa apartamentului lui Royce, izbind cu pumnul în uşa lui. Uşa de vizavi se deschise milimetric, doar cât să îi permită să vadă doi ochi injectaţi privind-o mânioşi. Laura îşi îngustă şi ea ochii şi şuieră. Uşa se închise din nou cu o trosnitură bruscă.

Bătu din nou, auzi o bufnitură şi o înjurătură. Apoi văzu un firicel de lumină revărsându-se pe sub uşă. îşi înclină capul şi zâmbi sec, convinsă că Royce se holba

la ea prin vizor. O clipă mai târziu auzi zdrăngănit de broaşte descuindu-se.
- Ce s-a întâmplat? vru el să ştie.
- De ce ar trebui să se fi întâmplat ceva? Intră graţioasă. închide uşa, Royce, ai un vecin băgăcios vizavi.
El închise uşa, se sprijini cu spatele de ea şi încercă să se dezmeticească. Laura arăta la fel de proaspătă şi de aranjată cum fusese când o văzuse la zece în dimineaţa aceea, în costumul ei cuminte, cu dungi înguste, şi pantofii cu toc practici. El se simţea la fel de boţit ca aşter- nuturile din noaptea precedentă în blugii ponosiţi pe care reuşise să îi găsească pe podea şi să şi-i tragă pe el.
îşi frecă mâinile peste faţă, auzi scârţâitul bărbii în palmă, apoi îşi trecu degetele prin părul zbârlit de somn.
- E unu noaptea sau am dormit eu prea mult?
Laura îşi răsuci încheietura şi îşi studie atent ceasul de mână.
-E 1.17 A.M. Mai exact.
- Da, hai să stabilim exact. Ce cauţi aici?
Amuzată, Laura străbătu micuţa cameră de zi.
- Nu am mai fost niciodată la tine acasă. Observă praf strâns cam de o săptămână pe mobila plină de urme. Ziare îngrămădite pe podea lângă o canapea lăsată. O acuarelă mică şi foarte reuşită cu portul Boston pe perete, un sistem audio scump pe un set de rafturi din lemn de pin şi un covor berber care avea nevoie disperată să fie aspirat.
-Acum înţeleg de ce. îşi arcui sprâncenele. Eşti un porc.
-Nu mă aşteptam... Se opri la timp. Era unu noaptea, ce naiba, îşi aminti el. Da, şi ce dacă?
- Era doar o observaţie. Ai vin? Nu am vrut să beau nimic, având în vedere că eram la volan.
- Da, cred că e... Se opri din nou brusc. Creierul îi era terci. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese nevoit să se trezească şi să se dezmeticească instant. Ai venit pe la mine să bei ceva?
- E vreo problemă? îşi păstră întipărit pe chip zâmbetul relaxat şi agreabil şi, estimând că bucătăria probabil se afla în stânga, porni spre ea. Vrei şi tu nişte vin?

-Nu. Se holbă în urma ei şi îşi trecu din nou mâinile prin părul ciufulit. Nu. Serveşte-te.
- Am s-o fac.
Era evident că Royce stătea departe de bucătărie cât de mult posibil, reflectă ea. Era suficient de curată cât să indice că nu era folosită. însă găsi în frigider o sticlă decentă de Chardonnay şi, după o scurtă căutare prin dulapuri, un pahar neciobit.
-Nimic pretenţios pentru tine, ei?
- Nu petrec mult timp aici. Porni spre bucătărie, privind-o în timp ce turna vinul. E pur şi simplu aici.
- Şi îmi imaginez că cea mai mare parte a profiturilor le reinvesteşti în afacerea ta. Ceea ce ar fi înţelept şi cumpătat. Eşti înţelept şi cumpătat, Royce?
- Nu neapărat. Doar că nu am nevoie de prea multe mărunţişuri suplimentare.
-Mie îmi plac mărunţişurile suplimentare. Închină paharul spre el şi sorbi. Presupun că sunt o femeie pretenţioasă.
îl studie peste buza paharului. Ochii îi erau grei, re-marcă ea. Somnoroşi, sexy. Gura îi era doar uşor bosum-flată. Blugii nu fuseseră încheiaţi şi îi căzeau pe şoldurile înguste. Pieptul îi era gol, bine definit, cu o cicatrice subţire şi albă tăindu-i pielea chiar sub umărul stâng.
- La datorie te-ai ales cu asta?
- Cu ce anume să mă aleg?
- Cicatricea.
El coborî privirea şi ridică din umeri.
- Da. Ce se întâmplă aici, Subţirico?
- Am o întrebare să-ţi pun.
- în regulă, adevărat sau fals sau cu mai multe opţi-uni de răspuns?
- Doar da sau nu. Făcu un efort să îşi păstreze privirea aţintită în ochii lui. Dacă îi studia prea mult trupul solid şi compact avea, inevitabil, să se lase distrasă de el. Ştiai că bunicul meu te-a angajat ca să asigure continui-tatea familiei MacGregor?
- Poftim?

- Doar da sau nu, Royce, nu e teribil de complicat. Am să reformulez întrebarea. Erai conştient, în momen- tul în care ai acceptat sarcina de a te ocupa de securita-tea casei mele, că bunicul meu te selectase, în condiţiile în care îi îndeplineai cerinţele, drept potenţial partener pentru mine? A
- Partener? în ce sens partener? Mintea începea să i se limpezească. Vrei să spui... Glumeşti!
- Cred că asta îmi răspunde la întrebare.
Dădu să treacă pe lângă el, însă mâna lui se întinse şi se închise peste braţul ei.
- Vrei să spui că m-a cumpărat pentru tine?
- în cel mai plăcut mod posibil.
- Asta e o măgărie.
- Nu, ăsta e stilul lui Daniel MacGregor. Laura îl bătu pe Royce pe mână. Unii bărbaţi s-ar simţi flataţi.
- Chiar aşa.
Ochii i se transformaseră în două despicături îngustate de flăcări albastre.
- Da, chiar aşa. Deoarece înţelegea şi îi aprecia reac- ţia, îl bătu din nou pe mână. Nu aveai habar ce pune la cale? Nu e chiar atât de subtil. Crede că e, dar nu e.
Royce îşi lăsă mâna să cadă şi se dădu în spate.
-Am avut impresia - la început - mi s-a părut că încerca el să pună la cale ceva. Dar mi-am spus că e probabil din cauză că eşti incredibil de urâtă.
Un hohot de râs izbucni de pe buzele ei înainte să apuce să îl stăpânească.
- Mulţumesc mult.
-Nu. Stai aşa. îşi apăsă degetele pe ochi. Poate că visa, sau poate că nu. Oricum ar fi fost, trebuia să se mişte cu atenţie. A pomenit frecvent de tine, nepoata lui, Laura. Luminoasă, genială, superbă. Singură. Mi s-a părut că făcea aluzii destul de făţişe şi am conclu-zionat că probabil eşti disperată după... ei bine, disperară. Apoi mi-a fost suficient să te văd o dată ca să decid că interpretasem greşit semnalele.
Ea îşi înclină capul într-o parte.
-Acum presupun că eu ar trebui să mă simt flatată.
-Vrei să spui că el a pus la cale treaba asta ca să...

-Vrea să mă vadă căsătorită. Şi întemeindu-mi o familie. Consideră că ai fi un bun partener de reproducere.
- Că aş... Royce ridică o mână şi se dădu din nou înapoi. Ia stai aşa. Nu sunt interesat de... reproducere.
-Nici eu. Asta e numai bine, aşa-i?
- Ticălos bătrân!
- Aşa e, dar ai grijă. Noi putem să îl numim aşa, dar nu privim cu ochi buni când o fac alţii. îşi puse jos pa-harul. Ei bine, am considerat că e mai bine să lămurim toată povestea. Noapte bună.
- Ia stai naibii o clipă. Fu suficient să îşi schimbe poziţia corpului pentru a-i bloca trecerea. Vii aici în toiul nopţii, îmi dai micuţa veste-bombă, apoi o ştergi? în nici un caz.
- M-am gândit că poate ai vrea să ştii şi să afli că am vorbit cu el şi am lămurit întreaga poveste.
-Asta e în regulă, e treaba ta şi a familiei tale. întinse un braţ de-a curmezişul uşii, sprijinindu-şi o mână de tocul acesteia. Şi ţin să te informez că mă doare în cot de ce planuri are bunicul tău. îşi încolăci părul ei în jurul mâinii lui libere, trăgându-i capul pe spate. El nu e aici, nici tatăl tău nu e aici, nici fratele tău nu e aici, nici veri- şoarele tale nu sunt aici.
Inima ei îşi acceleră bătăile.
-Nu, nu e nimeni aici în afară de tu şi cu mine.
-Atunci de ce nu-mi spui ce planuri ai tu, Laura?
- Dacă e nevoie să-ţi spun, nu eşti nici pe departe atât de perspicace pe cât te-am crezut.
- Vreau să îmi spui. Exact.
Nu mai era decât un pas între ei. Laura îl făcu, apropiindu-se.
-Vreau să mă duci în pat. Vreau să faci dragoste cu mine tot restul nopţii. E suficient de limpede?
- E perfect clar.
îşi petrecu un braţ pe sub genunchii ei. Laurei i se opri respiraţia în gât când o ridică de la podea. înainte să apuce să se rotească astfel încât să-şi încolăcească braţele pe după gâtul lui, gura lui coborî fierbinte şi lacomă peste a ei. Cu un uşor murmur de plăcere, se cufundă

în sărut, aruncându-şi pantofii din picioare în timp ce el
0 duse spre dormitor.
Camera era plină de umbre, aşternuturile erau în dezordine, iar salteaua scârţâi sub greutatea lor. Ridi-când braţele, Laura îl trase mai aproape şi lăsă sărutul să
1 se reverse îmbătător şi extatic prin tot corpul.
El îi smuci sacoul de pe umeri, muşcând-o mărunt de gât în timp ce i-l trase de pe braţe şi îl aruncă deoparte. Laura era subţire şi nerăbdătoare sub el, arcuindu-se spre atingerea lui, oftând când îi simţea gustul. Voia să o savureze, clipă de clipă şi centimetru cu centimetru, dar nevoia pe care o simţea era prea uriaşă, prea puternică, ca şi cum ar fi fost încătuşată ani la rând, chinuindu-se să se elibereze.
Când gura ei alunecă şi coborî pieziş sub a lui, cedân- du-i, îşi trecu mâinile peste ea, torturându-i pe amândoi, oferindu-şi plăcere şi lui însuşi, şi ei. O auzi gemând, îi simţi inima tresărindu-i sub palma lui, apoi, incapabil să mai aştepte, îi desfăcu brutal bluza. Sutienul îi atingea uşor curba sânilor ei, o dungă scânteietoare de satin pe mătasea pielii ei. îşi coborî buzele, desfătându-se cu amestecul de texturi.
Ea aproape ţipă de plăcere doar de la acel gest, senzaţia buzelor şi a limbii lui pe carnea ei. O, dar îşi dorea mai mult, îşi dorea totul, şi se arcui pentru a i se oferi, unghiile ei zgâriindu-l uşor pe spate într-o poruncă tăioasă.
O durea, fiecare gest al lui, fiecare loc pe care îl atin-gea îi stârneau o durere vagă, vibrantă. Nu ştiuse că pu-tea dori atât de mult, că dorinţa pentru ceva putea fi atât de intensă, atât de imediată. Iar când gura lui se în-toarse la a ei, aproape izbucni în plâns în faţa senzaţiei.
Se rostogoli cu el, simţindu-şi trupul fluid, energi- at. Răsuflarea îi ieşea deja gâfâit când el o dezbrăcă de lustă. Gura ei, căutând carnea, era la fel de lacomă ca a lui. Carnea ei era fină, fierbinte, irezistibilă. Părul ei, o perdea splendidă de mătase neagră, se încolăci în jurul lor în timp ce se zbăteau pe pat, chinuindu-se să se eli-bereze şi de ultimele bariere. Aici moale, acolo ferm,

cedând, apoi cerând. Royce se umplu cu esenţa ei, prea cufundat în ceea ce îi oferea pentru a-şi da seama că nu îşi dorise niciodată nimic sau pe nimeni cu atâta disperare. Când îşi închise palma peste ea, Laura izbucni intr-un geamăt prelung, grav şi frânt. în lumina scăzută, îi văzu ochii deschizândmse brusc, apoi sticlind orbi, când se împinse peste ea. îi rosti gâtuit numele, îşi strânse mâinile în pumni în părul lui. Şi se dezlănţui.
Laura nu observă că alunecaseră pe podea, trăgând după ei şi cearşafurile prinse între trupuri. Aerul era dens şi greu, sufocându-i plămânii, mâinile lui erau rapide şi brutale, învineţindu-i pielea. întinse orbeşte un braţ în aer, ca pentru a-şi recăpăta echilibru. Ceva se sparse.
Apoi Royce o pătrunse, împingând-o din nou pe buza prăpastiei, unde nu se mai putea agăţa de nimic în afară de el. Orbeşte, Laura se încolăci în jurul lui, mişcân- du-se în ritmul violent al penetrării lui, dorindu-şi mai mult, răvăşită de o furtună turbată.
Nu mai auzea nimic în afară de tumultul propriului ei sânge, nu mai simţea nimic în afară de plăcerea indescriptibilă pe care trupul lui o pompa într-al ei, nu mai vedea nimic în afară de chipul lui, de ochii lui albaştri ca un lac ce o priveau. Apoi, ca şi cum ar fi ştiut că era fiorul final de care avea nevoie, Royce îşi coborî zdrobi-tor gura peste a ei şi se descătuşară împreună.
Royce îşi veni în fire suficient cât să se rostogolească împreună cu ea astfel încât să stea el întins pe podeaua rece, în timp ce ea era adăpostită de trupul lui încă în-cins. Apoi decise că ar fi murit fericit dacă ar fi putut să rămână aşa, pur şi simplu, pentru următorii douăzeci de ani, aproximativ.
- Suntem pe podea?
Rosti cuvintele lent şi împleticit, ca şi cum ar fi dat pe gât întreaga sticlă de vin, în loc de mai puţin de un pahar.
- Da. Sunt destul de sigur că suntem pe podea.
- Cum am ajuns aici?

- Habar nu am. Se mişcă, se crispa simţind o împunsătură de durere. Când găsi energia de a ridica o mână şi a-şi trece degetele peste spatele umărului, văzu că erau uşor mânjite de sânge. Sunt cioburi de sticlă pe podea.
-Aha.
- Iar acum am cioburi de sticlă pe spate.
- Oh. Oftă, îşi frecă fericită faţa de pieptul lui, apoi se ridică brusc în capul oaselor. Oh! S-a spart ceva? Suntem goi. Vom fi sfârtecaţi.
-Orice s-ar întâmpla, voi susţine întotdeauna că a meritat. Cu o forţă ce o făcu să clipească, o prinse de talie şi o trase în sus până se trezi aşezată pe pat. Stai aici până strâng.
-Nu cred că ar trebui - la naiba! închise strâns ochii şi îi acoperi cu mâinile când se aprinse lumina. E sticlă? Nu călca pe ea.
-Am călcat deja.
înjură zdravăn, făcând-o să chicotească.
- Scuze, spuse ea imediat. Nu am mai auzit niciodată cuvintele astea combinate chiar aşa. Deschise un ochi şi fu imediat cuprinsă de remuşcări. Royce, sângerezi.
-Din câteva locuri. Era doar un pahar. Trebuie să merg după o mătură.
-O să-ţi îngrijesc eu rănile, spuse ea cu un zâmbet care deveni visător când îl privi îndreptându-se spre uşă. Doamne, ce bine făcut eşti!
Deconcertat, Royce se opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Laura era aşezată pe patul lui, toată braţe şi picioare lungi şi zvelte şi păr zbârlit.
- La fel şi tu, Subţirico, murmură el şi ieşi.
Ea se aplecă peste pat şi deja scuturase cioburile de pe cearşaf când se întoarse el cu o mătură şi un făraş.
-Va trebui să bagi ăsta la spălat. S-ar putea să mai aibă cioburi.
- Tu doar aruncă-l în colţ. O să mă ocup eu de asta.
Laura ridică o sprânceană şi îşi plimbă privirea prin încăpere. Conţinea un pat, o masă de toaletă şi un scaun. Sau cel puţin presupunea că scaun era ceea ce se afla sub grămada de haine. Exista şi o oglindă care avea nevoie să fie reargintată şi un birou care cu greu

făcea faţă unui computer de ultimă generaţie şi unei imprimante.
-Tot ce ai nevoie pentru o locuinţă confortabilă.
- Ţi-am spus, nu petrec prea mult timp aici.
Aruncă cioburile într-un coş de gunoi, apoi lăsă mă-tura şi făraşul sprijinite de perete.
-Ajungi vreodată cu adevărat să speli rufe? îl în- trebă ea.
- Nu până când efectiv nu mai am încotro.
Ea zâmbi şi bătu cu palma locul de pe pat de lângă ea.
- Stai jos. Lasă-mă să arunc o privire la tăietura aia.
Când el o făcu, Laura plescăi, apoi îşi lipi buzele de umărul lui. E doar o zgârietură.
- Dacă am fi căzut de pe pat invers, acum m-ai fi să- rutat pe fund.
Râzând, Laura îşi sprijini obrazul de spatele lui.
- Cum ţi-e piciorul?
-E doar o înţepătură. Am trecut şi prin mai rele de atât.
- Hm. Se mută, îşi trecu un deget peste cicatricea din partea de sus a umărului lui. De exemplu, asta.
-Nu am aşteptat întăririle. O greşeală de începător. Nu am mai repetat-o.
- Şi asta?
Atinse mica urmă de pe bărbia lui.
- O bătaie într-un bar. Eram suficient de beat cât să nu o simt şi suficient de prost cât să mi-o fi căutat cu lumânarea. Şi greşeala aia am încetat să o mai fac.
- Eşti un om reformat, deci, Royce?
Se lăsă în faţă pentru a-şi atinge uşor buzele de băr-bia lui.
- Mai mult sau mai puţin.
- îmi place că e mai mult sau mai puţin. încurajată de dorinţa ce îi întuneca ochii, îngenunche şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Nu mi-ar plăcea dacă ai fi un cetăţean perfect respectabil.
- Tu asta eşti?
Ea râse şi îi muşcă buza de jos.
- Mai mult sau mai puţin.

- Eu aş zice că mai mult mai degrabă decât mai puţin. Laura MacGregor, din clanul MacGregor al oraşului Boston. Mâna lui îi urcă pe coaste pentru a-i mângâia uşor sânul. Ce cauţi în patul meu?
- S-ar putea spune că mi-a trecut prin cap că exact aici şi voiam să fiu. Se înfruptă din gura lui. îmi stă în fire să dau curs dorinţelor mele. E o trăsătură de familie. Buzele ei coborâră pe conturul obrazului lui. Şi te-am dorit pe rine. Te doresc pe tine. Ia-mă, Royce. Gura ei se închise peste a lui şi îi distruse şi ultimele speranţe de a mai gândi limpede. Ia-mă şi du-mă unde m-ai dus şi înainte.
El o trase cu forţă în braţele lui şi o duse.

capitolul 8

Coasta de Est era îngropată sub zăpadă, ceea ce-i făcea pe copiii de vârstă şcolară să ţopăie de bucurie. Dinspre Canada băteau vânturi aspre, ce aducea un ger crunt. Ţevile crăpau, maşinile refuzau să pornească, iar străzile se transformau în patinoare. Cei curajoşi sau cei hotărâţi se îmbulzeau în centre comerciale şi inalluri în goana după cadouri de Crăciun, selectând ambalaje şi panglici viu colorate. Corespondenţa în-cepea să includă felicitări de sezon, iar bucătăriile miroseau a prăjituri. Bostonul tremura, curăţa zăpada şi privea ninsoarea care avea să aducă alţi cincisprezece centimetri de zăpadă.
înfofolită în mai multe rânduri de haine pentru a se proteja de frig şi înarmată cu o lopată de zăpadă, Laura ieşi să cureţe aleea de la intrare. Lumina soarelui se re-flecta de pe solul alb, făcând să o usture ochii, aşa că îşi scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare. Aerul îngheţat îi muşcă obrajii şi îi arse gâtul. Dar nici că ar fi putut fi mai fericită.
Pe sub căciula roşie de schi purta căşti. Muzica îi susura în urechi. Muzică de Crăciun, la fel de vioaie şi de veselă ca starea ei de spirit. Viaţa ei, îşi spuse ea, ridicând prima lopată de zăpadă, nici nu ar fi putut fi inai perfectă.

Cu o săptămână înainte câştigase primul ei caz. Doar un mic proces de distrugere a proprietăţii, prea puţin

important în lumea dreptului, reflectă ea. Dar fusese nevoită să stea în faţa judecătorului, să îşi argumenteze opiniile. Şi câştigase. Avea doi clienţi noi care voiau să le redacteze testamentele.
De-abia începea.
Crăciunul era aproape, şi nu ţinea minte să îl mai fi aşteptat vreodată cu atâta nerăbdare. Adora să priveas-că becurile colorate ce scânteiau pe case, marionetele caraghioase ce îl reprezentau pe Moş Crăciun şi reni zburând peste peluze, să întrezărească brazii încărcaţi cu podoabe de dincolo de ferestre.
Ba chiar aştepta cu nerăbdare să înfrunte curajoasă îmbulzeala şi nebunia pentru a-şi face propriile cumpărături de Crăciun. Nu îi păsa dacă Julia şi Gwen îşi dădeau ochii peste cap când începea brusc să cânte sau se uita visătoare pe fereastră. Putea să râdă indiferentă la comentariile lor cum că ar fi fost îndrăgostită.
Nu era îndrăgostită, ci pur şi simplu se bucura de aventura încântătoare a unei poveşti de amor cu un băr-bat interesant. Ceea ce era cu totul altceva. Dacă ar fi fost îndrăgostită, şi-ar fi făcut griji. Ar fi stat lângă telefon şi şi-ar fi rost unghiile, aşteptând telefonul lui. S-ar fi gândit la el fiecare secundă din zi, şi-ar fi planificat fiecare noapte în jurul lui. Şi-ar fi pierdut pofta de mân-care, s-ar fi foit agitată în pat şi ar fi suferit schimbări bruşte de dispoziţie.
Nimic din toate acestea nu era valabil, decise ea, dedicându-se conştiincioasă muncii pe care o avea de făcut. Ei bine, poate că se gândea mult la el, în momente bizare. Aproape tot timpul. Dar nu stătea lângă telefon, nu renunţase la mâncare, iar dispoziţia ei era pozitivă şi stabilă.
Se posomorâse atunci când el refuzase invitaţia de a lua cina cu ea la Hyannis Port? Fireşte că nu. Ii simţise lipsa şi cu siguranţă i-ar fi plăcut să fie acolo, dar nu insistase, nici nu îl cicălise, nici nu se linguşise pe lângă el.

Prin urmare, concluziona Laura, aruncând zăpadă peste umărul ei, nu era îndrăgostită.

Când două mâini se închiseră peste şoldurile ei, scăpă lopata. Se trezi răsucită pe călcâie înainte să apuce să scoată mai mult de un strigăt gâtuit, apoi privirea ei se aţinti în doi ochi albaştri foarte iritaţi. Observă că lloyce avea capul acoperit de zăpadă, de unde îi cădea si pe umeri. Şi că gura i se mişca.
-Ce?
El clătină din cap, inspiră adânc, apoi îi împinse una dintre căşti de pe ureche.
- Te-am întrebat ce naiba faci.
- Curăţ aleea.
El îşi trecu o mână prin părul întunecat pentru a se scutura de zăpadă.
- Am observat.
- Te-am lovit cu ultima lopată? îşi muşcă tare interiorul obrazului şi se chinui să îşi păstreze vocea sobră. îmi pare rău. Un hohot de râs reuşi să se strecoare afară, prost deghizat într-un acces de tuse, iar Royce îşi îngustă ochii. Serios, n-am ştiut că eşti în spatele meu. Se dădu bătută, îşi încolăci braţele peste burtă şi dădu frâu liber râsului. îmi pare sincer rău, dar tot apari pe neaşteptate lângă mine.
- Dacă nu ţi-ar bubui muzica în urechi, ai putea să auzi şi restul lumii. Şi ce naiba cauţi aici, cu lopata în mână?
- Fiindcă zăpada e aici şi la fel e şi maşina mea, iar eu trebuie să ajung la birou.
Royce îi luă ochelarii de soare de pe nas şi îi strecură în buzunarul paltonului ei.
-Presupun că nu există în tot cartierul absolut nici un băiat care s-ar bucura să primească zece dolari să îţi cureţe zăpada de pe alee.
- Sunt perfect capabilă să o fac singură. Suspicioasă, îşi strânse mâinile în pumni pe şolduri. Dacă îţi trece cumva prin minte să spui ceva insultător, de genul că ar I i muncă de bărbat, voi fi nevoită să iau lopata aia şi să-ţi trag una în cap cu ea.

El îi prinse bărbia în mână şi îi ridică faţa spre a lui. Şi zâmbi sfidător.
- E muncă de bărbat.
Laura şuieră ca un ceainic şi îi întoarse spatele. Dar Royce ajunse înaintea ei la lopată.
- Du-te în casă, îijaorunci el. I ncălzeşte-te. Mă ocup eu.
- E treaba mea. îşi încleştă mâinile pe mânerul lopeţii şi se frustră singură încercând în zadar să i-o smulgă. E maşina mea şi aleea mea.
- Refuz să stau şi să te privesc curăţând zăpada.
- O, şi presupun că ar trebui să merg la bucătărie şi să-ţi prepar o ciocolată caldă.
- Bună idee. Ştia exact ce făcea, ştia exact ce riscuri îşi asuma când înfipse lopata sub zăpadă. Dar fără bezele. Nici măcar nu tresări când un bulgăre de zăpada i se sparse în ceafă. Ne jucăm mai târziu, imediat ce termin aici.
- Nu-ţi fac ciocolată caldă.
- E bine şi o cafea.
-Tu nu ai nimic de făcut. Nu lucrezi?
- E doar şapte şi jumătate. Am timp.
Şi simţise nevoia să o vadă. Nimic mai simplu. îşi spusese că intenţiona să meargă devreme la birou. Apoi maşina lui ajunsese pur şi simplu în faţa casei ei. Stătuse acolo şi o privise, se mulţumise să o privească. Arăta ca o coloană de foc pe fundalul zăpezii, îmbrăcată într-un palton roşu şi lung şi o căciulă roşie strânsă bine pe cap.
Aşa că stătuse în maşină şi o privise, dorind-o. Ceea ce îl îngrijora.
Următorul proiectil îl nimeri în şale. îl ignoră, con-tinuă să cureţe zăpada. De la fereastra de la etaj, Julia şi Gwen studiau scena, cu nasurile turtite de sticlă.
-Cât o să mai dureze până pune mâna pe ea şi o pune la pământ? se întrebă Gwen cu voce tare.
- Alte trei lovituri, maximum.
- De acord. La zece secunde, în cel mai rău caz, după ce ajunge la pământ, o s-o sărute până o va lăsa mută.
-Cinci secunde maximum, declară Julia. Se mişcă repede.
- Cât va mai dura până să-şi dea seama că e îndrăgostită de el?

- O, bine ţintit, Laura! Cred că e foarte rece cum i se scurge acum pe gât. Eu aş zice că s-ar putea să reuşească să se mai amăgească singură până la Crăciun, dar cam asta e limita.
- Eu cred că ştie deja. Gwen zâmbi melancolic. Doar că e prea încăpăţânată pentru a recunoaşte.
- Dar el?
- O, i-a căzut în plasă. Ai văzut cum o privea? Cum o priveşte întotdeauna?
-Ca şi cum ar continua să o privească şi dacă tot Bostonul s-ar scufunda în golf? Da.
Gwen oftă.
- Da. Acum e acum.
Rânjiră amândouă spre fereastră când Royce se răsuci pe călcâie, iar Laura făcu un pas în spate, retrăgându-se.
-Va fi un sărut fantastic, prezise Julia.
Afară, Laura se opri din retragere şi rămase fermă pe poziţii.
- Vreau lopata aia.
- Vrei lopata? Lopata asta?
O aruncă în aer, distrâgându-i atenţia suficient cât să
0 facă să îi urmărească zborul. Apoi o puse la pământ, rostogolindu-se în ultimul moment pentru a-i amortiza căderea când aterizară pe peluza acoperită de zăpadă.
- Idiotule! întinse^ un braţ în lateral şi luă o mână zdravănă de zăpadă. înainte să apuce să i-o frece pe faţă, el o răsturnă. Laurei i se tăie răsuflarea şi se cutremură când zăpada alunecă, rece şi umedă, în interiorul gulerului ei. Apoi se trezi cu gura mult prea ocupată pentru insulte. Royce o sărută până îi alungă frigul din trup, gândurile din minte, forţa din braţe şi din picioare. Ea încercă un protest înăbuşit, de dragul aparenţelor, apoi îşi încolăci braţele în jurul lui. Se miră cum de nu se topea zăpada de pe peluză pentru a forma un lac, ca apoi lacul să sfârâie precum un gheizer.
- Dacă crezi că poţi să treci peste mine în felul ăsta,
1 ncepu ea, când fu din nou în stare să respire. ^

-Tocmai am făcut-o. Rânji şi o sărută uşor. începe să ţi se înroşească nasul.

- Ce drăguţ din partea ta să menţionezi asta.
De data aceasta chiar îi frecă zăpadă pe faţă. Apoi, chicotind nebuneşte, încercă să se strecoare de lângă el când el o înjură.
-Acum ţi-e toată faţa roşie. Foarte atrăgător.
Royce se luptă cu ea, îi împinse faţa în zăpadă. Ea îi răspunse cu la fel de multă forţă astfel încât, după trei minute de zvârcoleală, erau amândoi uzi leoarcă, acoperiţi de zăpadă şi cu răsuflarea tăiată.
- Lasă-mă să mă ridic, bătăuşule.
Vocea i se cutremură de râs când îl îmbrânci.
- Mai întâi mă faci idiot, acum bătăuş.
Luă puţină zăpadă şi formă un bulgăre cu o singură mână. Ochii ei alunecară intr-o parte, concentrându-se pe bulgărele strâmb, apoi se întoarseră din nou spre ochii lui.
- Fă-o şi vei plăti.
El aruncă bulgărele în aer, îl prinse perfect.
- Ei, acum tremur.
jucăuş, trecu bulgărele de zăpadă peste bărbia ei, urcându-i pe obraz. Ea rămase nemişcată, cu bărbia înclinată şi ochii îngustaţi şi pregătită pentru tot ce putea fi mai rău. Râjnetul lui păli lent. Pulsul ei începu să o ia la goană când râsul se stinse din ochii lui, când privirea lui îi cutreieră chipul, când degetele lui începură să îi deseneze conturul.
- Royce?
- Taci o clipă.
O spuse absent, încă trecându-şi un deget peste po-meţii tăioşi ca gheaţa. Apoi îşi coborî gura, îşi trecu fin buzele peste ei. Laura nu ar fi putut vorbi în clipa aceea nici dacă în joc ar fi fost viaţa ei.
Voia să creadă că era din cauza frumuseţii ei, din cauză că faţa ei era exotică, unică, trupul ei zvelt şi excitant. Dar ştia că nu dorinţa îl mâna în clipa aceea. înţelegea pasiunea, nevoile, foamea. Acum era vorba de mai mult. Acum era vorba de tot.

Gura lui o atinse pe a ei o singură dată, uşor, ca şi cum ar fi gustat o aromă nouă. Apoi din nou, apoi zăbovi acolo. Nu o mai sărutase niciodată astfel. Nu o mai

făcuse nimeni vreodată. Se obişnuise cu lăcomia, cu poruncile urgente, chiar tânjea după ele. Dar această tandreţe neţărmurită era ceva nou şi o distruse.
Mâna ei alunecă fără vlagă la pământ. Tot ceea ce era, tot ceea ce avea, cedă în faţa lui, a lor, a ceea ce creaseră împreună.
Când Royce îşi dădu seama că Laura tremura, se dădu înapoi. Zguduit, începu să îi cureţe zăpada din păr.
-Ţi-e frig, spuse el pe un ton vioi. Nici nu-i de mirare.
- Royce...
-Ar fi bine să mergi înăuntru şi să te usuci. Trebuia să fugă naibii cât mai departe de ea, îşi spuse el, aproape panicat. Trebuia să îşi vină în fire. Se ridică rapid şi o i rase şi pe ea în picioare. Ai un metru de păr şi e tot ud. Termin eu pe alee.
Stomacul ei se zbătea strâns în noduri, iar capul pur şi simplu refuza să se oprească din cercurile lente în care se învârtea.
-Da, în regulă. Voia să se întoarcă în casă, voia să stea jos până avea să-şi poată simţi din nou picioarele sub ea. Am să... ăăă... am să fac ciocolata caldă.
- O s-o las pe altă dată. Trecu pe lângă ea pentru a lua din nou lopata. Aleea ta e aproape terminată, oricum, iar eu am chestii de făcut.
Nu aveau să discute despre ceea ce se întâmplase, îşi dădu ea seama, şi lăsă să-i scape un oftat mut. Era mai bine să nu discute până nu se lămurea exact ce se întâmplase.
- Bine. începu să se retragă. Eşti bine-venit să vii şi tu in casă şi să te încălzeşti.
-Sunt bine. Ne vedem mai târziu.
- Pe mai târziu.
Se retrase până se ciocni de maşina ei, se strecură pe lângă ea şi fugi. Deja nu mai putea respira pe când ajunse în casă şi îşi făcu de lucru dezbrăcându-se de palton, desfăşurându-şi fularul din jurul gâtului, scoţându-şi

căciula şi căştile. Era prea cald, decise ea, şi îşi smulse vesta pe care o purta peste un pulover pe gât din caşmir.

Se aşeză pe jos pentru a se descălţa, îşi smuci prima dintre cele două perechi de şosete.
Tot îi era prea cald, îşi spuse. Se încinsese prea tare. Se simţea cuprinsă de febră. Poate contractase ceva. Era epidemie de gripă, nu-i aşa? Era în permanenţă epide-mie de gripă. Probabil culesese şi ea vreun microb. Aces-ta era motivul pentru care se simţea ameţită şi excesiv de încălzită, motivul pentru care o dureau muşchii, iar braţele şi picioarele voiau să îi tremure.
Avea să ia o pastilă. Avea să învingă boala. Apoi ridică o mână, îşi duse degetele la buzele care încă pulsau de la atingerea lui, care încă aveau gustul lui. închizând ochii, îşi sprijini capul pe genunchi şi admise cel mai negru scenariu. Se îndrăgostise fără a simţi smucitura, fără a avea prudenţa de a se opri din mers. Pur şi simplu se îndrăgostise până peste cap de Royce Cameron.
capitolul 9
-Te-ai descurcat foarte bine azi la tribunal.
Diana îi zâmbi fiicei ei în timp ce lucrau împreună în biblioteca de drept.
- Mulţumesc. Laura se încruntă la exprimarea dintr-un dosar, făcu o adnotare pe margine. Mi-a făcut plăcere, îţi sunt sincer recunoscătoare că m-ai lăsat pe mine să fac interogarea directă a medicului legist.
- E o mărturie elementară, dar dificilă oricum. Ai făcut figură frumoasă. Juriul a fost atent la tine şi, la fel de important, clienta noastră are încredere în tine.
Laura se forţă să zâmbească.
- Doar pentru că ai tu. Amanda e clienta ta.
- M-ai ajutat enorm în cazul ăsta. Diana îşi trecu privirea peste teancurile de cărţi îngrămădite pe masă. Dar încă nu am ieşit la liman.
- Eşti îngrijorată?
-Preocupată, spuse Diana. Nu vreau să îşi petreacă nici măcar o zi în închisoare, pentru că sunt convinsă că îşi apăra viaţa. Şi, Laura, sunt uşor preocupată pentru tine.

- De ce? Sunt bine.
- Eşti?
-Fără îndoială. Fac exact ceea ce mi-am dorit din-totdeauna să fac. Viaţa mea e palpitantă şi bogată. Mai sunt două săptămâni până la Crăciun şi, pentru prima dată în istoria lumii, chiar mi-am terminat cumpărăturile. In cea mai mare parte. Ce ar putea fi în neregulă?
- Nu l-ai pomenit deloc pe Royce.
- Şi el e bine. Laura coborî din nou privirea spre hârtii. Ne-am văzut chiar ieri-seară. Am ieşit la cină.
-Şi?
-Şi a fost în regulă. îmi face plăcere să ies cu el. Cred intr-adevăr că poate ar fi bine să o luăm ceva mai încet. Ne-am mişcat teribil de rapid până în momentul de faţă, iar acum că vin sărbătorile sunt atâtea lucruri care se întâmplă deodată. E un moment potrivit să mă detaşez puţin şi să evaluez situaţia.
Diana lăsă să-i scape un oftat.
-Semeni atât de mult cu mine încât este aproape înspăimântător.
- Ce vrei să spui?
- Scumpo, nu ai menţionat nici măcar o dată ce simţi pentru el. Ce simţi faţă de el.
- Ba sigur am făcut-o. Am spus că îmi place să mă văd cu el, că ne bucurăm unul de celălalt. E un bărbat foarte interesant, complex, iar eu... Se întrerupse, frângându-se sub privirea răbdătoare a mamei ei. Iar eu sunt îndrăgostită de el. Am distrus totul şi m-am îndrăgostit de el. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Am intrat în relaţia asta cu ochii larg deschişi. Sunt responsabilă pentru propriile mele reacţii, propriile mele emoţii. Ar fi trebuit să fie o relaţie fizică între doi oameni care se plac reciproc şi se respectă reciproc.
Se opri şi închise strâns ochii.
- Aş putea să îl omor pe bunicul pentru că m-a vârât In asta.
înţelegătoare, Diana acoperi mâna fiicei sale cu a ei.

- E chiar atât de rău să fii îndrăgostită de un bărbat interesant şi complex pe care îl placi, îl respecţi şi de c are te poţi bucura?

-Este atunci când ai stabilit nişte reguli de bază la început.
- Şi le-aţi stabilit?
- Nu explicit. Erau de la sine înţelese. Nu căutăm iubire şi o căsnicie, şi să ne întemeiem o familie. Royce a fost la fel de oripilat ca mine că bunicul a pus la cale o asemenea schemă ţicnită. Răsuflă zgomotos. Sunt bine, pe cuvânt. Sunt iritată pe mine însămi, în cea mai mare parte. Şi mă descurc. Pur şi simplu trebuie să încetinesc puţin lucrurile, să îmi regăsesc concentrarea.
- Sau poate eşti prea încăpăţânată sau ţi-e prea teamă să îţi rişti sentimentele.
-Poate. Laura dădu din cap, recunoscând această posibilitate. Dar nu vreau să îl pierd, şi asta s-ar întâm-pla dacă aş complica lucrurile. Prefer să mă bucur de ceea ce există acum între noi decât să îl privesc întorcân- du-mi spatele.
- Şi eşti sigură că ar face-o.
-Nu sunt sigură de nimic. Dar am decis să păstrez situaţia în mare măsură aşa cum e acum, eventual cu o oarecare distanţare. Odată ce obţin o perspectivă mai clară, voi decide în cunoştinţă de cauză. Iar distanţarea nu ar trebui să-mi pună probleme, având în vedere cât de mult am de lucru şi faptul că vin sărbătorile. Făcu un efort pentru a-şi curba buzele într-un zâmbet. Deci, ca să ne întoarcem de unde am plecat, sunt cât se poate de bine.
Binedispus şi ţinând în mână o mică pungă lucioasă, Câine porni agale înapoi spre birou. Se furişase de la birou să ridice un colier care fusese conceput anume pentru soţia lui. Deja şi-o imagina deschizându-şi cadoul de Crăciun şi se vedea punându-i la gât cercul de aur şi pietre colorate. Avea să fie foarte fericită, îşi spuse el.
Când îl văzu pe bărbatul care tocmai urca scările spre birourile MacGregor & MacGregor, dispoziţia lui Câine se întunecă instant. Royce Cameron, îşi spuse el, bărbatul care îşi făcea de cap cu fetiţa lui.

- Cameron.

Royce aruncă o privire în jurul lui şi propria lui dis-poziţie, deloc veselă de la bun început, se înrăutăţi brusc cu câteva grade. Al naibii MacGregor erau peste tot.
- Domnule MacGregor.
- Programul de lucru e de la nouă la cinci, spuse acesta rece. Laura lucrează la un caz foarte important. Dacă vrei să o vezi, ar fi bine să aştepţi până termină pe ziua de azi.
- Nu am venit să o văd pe Laura. Am venit să o văd pe soţia dumneavoastră.
Privirea lui Câine deveni tăioasă şi fierbinte.
-A, da? Şi ai programare?
-Nu, dar cred că va dori să mă vadă. E o chestiune legală, domnule MacGregor, nu una personală.
- Diana are deja în lucru mai multe cazuri decât poate duce. Dar eu am câteva minute libere.
Pentru prima dată, Royce zâmbi.
- Domnule MacGregor, dacă aş avea o problemă legală, aţi fi primul avocat din Boston la care aş apela. Nimic tiu v-ar plăcea mai mult decât să mă vedeţi aruncat în puşcărie pentru zece până la douăzeci de ani, eventual în regim de izolator.
- Câtuşi de puţin. Mă gândeam mai degrabă la ceva de genul muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate. însă Câine aprecia un bărbat care ştia cum stătea treaba, prin urmare îi deschise uşa. îl conduse intr-o zonă de recepţie, mobilată cu antichităţi şi lemn lustruit. Bagă asta la categoria „Crăciun11, Mollie, îi ceru el femeii aflate la birou.
- O, domnule MacGregor, e colierul, nu-i aşa? Pot să arunc o privire?
- Ai doar grijă să nu-l vadă soţia mea, apoi sun-o, te rog, şi vezi dacă are un minut pentru domnul Cameron?
- Imediat. Dar începuse deja să scoată cutiuţa de ca-litea din pungă şi să îi deschidă capacul. Oh! îşi apăsă o mână pe sacoul scrobit pe care îl purta. O, e cel mai Irumos colier pe care l-am văzut vreodată. O să-i placă la nebunie.

Distras, Câine se sprijini cu un şold pe biroul ei şi aruncă şi el o privire.

- Crezi?
- Orice femeie care ar găsi aşa ceva sub bradul de Crăciun ar şti că e adorată. Uitaţi-vă cum se reflectă lumina soarelui în pietrele astea.
Nedumerit, Royce îl privi pe respectabilul fost procuror general al Statelor Unite rânjind la o bijuterie cum ar fi rânjit un băieţandru entuziasmat la un borcan plin cu licurici. Şi îi trecu prin minte că avea în faţa lui un bărbat complet topit după o femeie cu care era căsătorit de un sfert de secol.
Cum se ajungea la aşa ceva? se întrebă Royce. Cum dura? Cum era posibil ca doi oameni să trăiască împre-ună o viaţă întreagă şi încă să se iubească?
-Nu ai nimic de spus, Cameron?
Royce se întoarse tresărind în prezent şi aruncă o privire spre colier. Era exotic, din pietre intens colorate ce scânteiau în montura de aur. îşi închipuia că i s-ar fi potrivit perfect Dianei MacGregor. Şi, fără îndoială, şi fiicei ei.
Se foi, simţindu-se remarcabil de neghiob.
- E impresionant, spuse el. Nu ştiu prea multe despre bijuterii.
-Femeile ştiu. Câine îi făcu cu ochiul lui Mollie. Aşa-i?
- Ba bine că nu. Strecură punga într-un sertar de jos şi roti o cheiţă. O sun pe doamna MacGregor acum, domnule Cameron. Luaţi loc, vă rog.
- Poate să vină cu mine. Sună-mă în biroul meu când şi dacă se eliberează Diana. Rânjetul de lup al lui Câine se lăţi când se întoarse spre Royce. Eşti de acord?
-Sigur.
Afişând intenţionat o atitudine arogantă, îşi îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor în timp ce urcă după Câine pe scările drepte, fără mochetă, cu o balustradă de alamă şi lemn ce strălucea de te puteai oglindi în ea. întreaga clădire mirosea a bogăţie, fu sin-gurul lui gând. Parfumuri subtile, covoare groase, piele, lac. Lambriurile

din holul pe care îl traversară nu pu-teau fi decât mahon. Dar, mai mult, atmosfera generală era una de casă, mai degrabă decât de birou de afaceri.

ll impresionă faptul că cineva putuse realiza aşa ceva, sau măcar se străduise să o facă. Câine intră în biroul lui, domeniul lui. Dorindu-şi să dea el tonul conversaţi-ei, tonul ales de el, se aşeză în spatele mesei de lucru.
- Ia loc, Cameron. Doreşti ceva? Cafea?
Royce îşi alese un scaun cu speteze laterale, îmbrăcat in piele bleumarin.
-Nu mai sunt poliţist de ceva vreme deja, dar ţin minte cum să pregătesc terenul pentru un interogato-riu. Probabil sunt la fel de bun ca dumneavoastră.
- Eu o fac de mult mai multă vreme. Hai să trecem direct la subiect, bine? Care sunt intenţiile tale în ceea ce o priveşte pe fiica mea?
- Nu am nici una. Nu am nici intenţii, nici planuri, nici proiecte.
- Ieşi cu ea de aproape trei luni deja.
-Corect. îmi închipui că a ieşit în trecut şi cu alţi bărbaţi.
Insă Royce era singurul bărbat care îi stârnise îngrijorarea lui Câine.
-Viaţa ei socială nu a început cu tine. Laura e o tână-ră superbă şi foarte deschisă. O tânără bogată, adăugă el, păstrându-şi privirea aţintită în ochii lui Royce.
Scânteierea de furie, tresărirea de insultă îl încântară enorm.
- N-ar fi de dorit să insistaţi pe aspectul acesta.
- E o realitate ce nu poate fi negată.
-Credeţi că mă interesează câtuşi de puţin ce are in cont?
Mânia lui Royce dădu în clocot, făcându-l să ■ară în picioare. Credeţi că un bărbat ar putea să fie • ii ea pentru cinci minute şi să se gândească la orice alt-ceva în afară de ea? Nu-mi pasă ce credeţi despre mine, dar ar trebui să aveţi o părere mai bună despre ea.
-Am. Relaxându-se acum, Câine se lăsă pe spate în scaun. Iar acum ştiu că şi tu ai.
-Ticălosule!

-După cum spuneai, ceea ce credem noi doi unul despre celălalt nu prea contează. îmi iubesc fiica. Şi am încredere în judecata ei de cele mai multe ori şi am i onstatat întotdeauna că se pricepe să judece oamenii.

Ea vede ceva la tine, şi am să încerc să accept asta. Dar dacă o răneşti...
Se aplecă în faţă cu ochii scânteindu-i.
- Dacă o faci nefericită chiar şi pentru o clipă, am să mă năpustesc asupra ta ca sabia lui Dumnezeu. Când îi sună telefonul, răspunse fără a-şi desprinde privirea din ochii lui Royce. Da, Mollie. Mulţumesc. închise şi îşi înclină capul. Soţia mea te va primi acum. Biroul ei e vizavi.
Fiindcă nu îndrăznea să vorbească, ştia că orice i-ar fi ieşit din gură în momentul acela ar fi fost un comentariu veninos şi amar, Royce se răsuci pe călcâie şi ieşi.
- Control, murmură Câine, şi simţi o primă tresărire de simpatie faţă de Royce. Admirabil.
- Royce. Diana îi deschise personal uşa, cu un zâmbet care contrasta izbitor cu răceala de gheaţă a soţului ei. Ce mult mă bucur să te văd. Intră, te rog, şi ia loc. Vrei nişte cafea?
-Nu, nu vreau nimic. Scrâşni din dinţi. Nu vreau nimic.
Furie, reflectă Diana, cu greu stăpânită. Aruncă o privire spre biroul de vizavi şi îşi înăbuşi un oftat.
- Bun, atunci, ce pot să fac pentru tine?
-Nimic. Nu vreau nimic de la nici unul dintre voi şi nici nu am vrut vreodată. Am însă informaţii pe care s-ar putea să le găsiţi utile în cazul Holloway.
- Oh? Te rog, ia loc.
-Nu vreau să iau loc, se răsti Royce. Vreau doar să termin o dată cu asta şi să plec naibii de aici. Se contro-la şi se forţă să inspire prelung pentru a se calma. Îmi cer scuze.
-Nu e nici o problemă. îmi imaginez că tatăl Laurei s-a dovedit dificil.
-Nu cred că e cazul să discutăm despre tatăl Laurei. Sau despre Laura, sau despre oricine altcineva cu numele de MacGregor, în momentul de faţă.
-Atunci ce-ar fi să discutăm despre Amanda Holloway?

-Nu o cunosc, nu am întâlnit-o niciodată. L-am c unoscut puţin pe soţul ei, când lucram în acelaşi loc. I a secţie, explică el.
-Ai lucrat direct cu el?
- O singură dată. Am intervenit împreună la un apel. I Jrăsc să fac asta, spuse el, şi se aşează în sfârşit. Ascultaţi, poliţiştii se susţin între ei pentru că atunci când ieşi pe uşă cu partenerul tău trebuie să fii sigur că persoana cure te însoţeşte îţi e alături. Până la capăt. Am preluat un apel, un conflict casnic. Cel mai urât posibil. Tipul işi snopise soţia în bătaie, copiii ţipau. Eu l-am imobilizat pe bărbat, Holloway s-a ocupat de femeie. Faţa ei era stâlcită, sângera, şi deja trecuse în cealaltă tabără. în sensul că acum încerca ea să îşi lovească soţul. Nu era dispusă să mai rabde. Ţin minte că a ţipat asta când a imobilizat-o Holloway.
El a lovit-o, continuă Royce. Eu îl ţineam pe bărbat la podea şi tocmai îi puneam cătuşele când am auzit-o pe lemeie ţipând. L-am văzut pe Holloway smucindu-i bra- ţul în spate - mare minune că nu i-a rupt vreun os - şi a I..bit-o cu spatele de un perete. Eu i-am spus s-o lase mai uşor, iar răspunsul lui a fost ceva de genul „Căţeaua şi-o c ăuta cu lumânarea". Mi-a zis că soţul ei avea dreptul să ii dea o lecţie. Şi i-a tras o palmă, cu dosul mâinii. Am lost nevoit să îl las pe soţul ei pe podea pentru a o salva pe femeie din mâinile lui Holloway.
Royce făcu o scurtă pauză, încercă să îşi adune gân-durile.
-Avea o reputaţie de poliţist bun, de încredere. Cei- lalţi poliţişti îl plăceau. îşi făcea treaba. Mi-am spus că In ziua aceea pur şi simplu cedase nervos, îşi pierduse ungele-rece pentru o clipă. Dar îmi tot apărea în faţa ochilor expresia lui când o lovise pe femeia aceea şi şti-am că îi făcuse plăcere. Şi ştiam că dacă nu aş fi fost eu acolo, i-ar fi făcut ceva şi mai rău. Aşa că am raportat incidentul locotenentului.
- E vorba de locotenentul Masterson?
-Da.

- Dosarul lui Holloway nu menţionează nicăieri nici un incident precum cel pe care l-ai descris tu.

- Asta pentru că locotenentul mi-a ordonat să uit ce se întâmplase. Holloway fusese în legitimă apărare în faţa unei femei violent isterică. Ideea e că m-a ignorat şi, câteva săptămâni mai târziu, eu am fost transferat. Povestea m-a iritat suficient cât să mă pun să fac săpă-turi. în perioada de şase luni de dinaintea transferului meu, evidenţele indicau trei apeluri la 112 din reşedinţa Holloway. Conflicte casnice. Poliţia se prezentase la faţa locului. Nu se depuseseră plângeri, iar rapoartele fuse-seră băgate sub preş.
- I-au luat apărarea, murmură Diana.
- Da. Iar Holloway a continuat să avanseze, bătân- du-şi soţia de fiecare dată când îi venea cheful.
- Vei depune mărturie la tribunal în privinţa incidentului la care ai fost martor?
- Dacă trebuie. Asta nu schimbă faptul că ea i-a făcut de petrecanie. Va trebui să mergeţi pe ideea de capacitate mentală redusă, iar asta nu adaugă prea multe la evidenţele medicale care arată că a fost abuzată permanent timp de câţiva ani.
- E ceva care descrie caracterul individului, dispera-rea femeii şi complicitatea poliţiei. Ea ceruse ajutor şi nu i-l oferise nimeni. A făcut ce a putut pentru a supra-vieţui. Nu avea pe nimeni altcineva să-i ia apărarea.
- Aţi făcut-o dumneavoastră. Şi a făcut-o Laura.
- Da, iar acum ai făcut-o şi tu. De ce?
- Pentru că s-ar putea să ajute puţin, şi renunţasem la speranţa de a mai putea să ajut. Şi pentru că e impor-tant pentru Laura.
- Iar ea e importantă pentru tine.
- Ea... contează, spuse el după o clipă. Dacă veţi dori să reluăm discuţia, vă voi sta la dispoziţie. Acum am ceva de făcut.
- îţi sunt recunoscătoare că ai venit. îi întinse mâna. îţi sunt foarte recunoscătoare.

îl privi plecând şi ştiu exact clipa în care se deschise uşa de vizavi.
- Ei bine? vru să ştie Câine.

- Nu a făcut decât să îmi ofere muniţie suplimentară In apărarea cazului Holloway. îl privi pe Câine. Şi e îndrăgostit de Laura. Iar ea e îndrăgostită de el.
-Diana, e de-abia.v e doar...
Se sprijini de uşă. înţelegând perfect, Diana traversă holul şi prinse faţa lui Câine în mâinile ei.
-Va rămâne tot fetiţa noastră. Nimic nu va schimba asta.
-Ştiu, ştiu. Lăsă să-i scape un oftat prelung. De la Laura mă puteam aştepta să îşi aleagă un tip pe care nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să îl expediez tocmai până în Canada, cu un şut în fund.
Ea râse şi îl sărută.
-Şi ăsta, domnule avocat, e unul dintre motivele pentru care îţi place de el.
capitolul 10
Cu două zile înainte de Crăciun, Laura urcă în fugă scările spre biroul Cameron Security. Ca de obicei, se-cretara lui lipsea de la birou. Laura aproape ajunse în paşi de dans la uşa biroului lui Royce şi bătu scurt.
-Ai o clipă, domnule Cameron?
Băgă capul înăuntru, îl văzu vorbind la telefon. El îşi îndoi degetul în semn de invitaţie de a intra.
- Dacă sunteţi sigur de data asta, pot să încep imediat după 1 ianuarie. Nu, spuse el din nou, apoi repetă, cu
0 uşoară notă de exasperare: Nu, domnule MacGregor, nu pot să fac asta. Apreciez - nu, spuse el din nou şi se frecţionă între ochi, unde începea să i se instaleze o migrenă. înţeleg, mulţumesc. Da. Crăciun fericit.
- Nu putea fi decât bunicul meu, spuse Laura când Royce trânti receptorul înapoi în furcă. Dintre toţi membrii clanului MacGregor, el e cel mai probabil să stârnească o asemenea reacţie.
- S-a hotărât în sfârşit asupra sistemului pe care îl doreşte. Cel puţin s-a hotărât, din nou, pentru moment.

1 aed că individul vrea să mă ţină în suspans pentru tot

restul vieţii. Ridică privirea şi îi văzu zâmbetul radios. De ce eşti atât de fericită?
- O, din mai multe motive. Ziua de azi a marcat un adevărat punct de cotitură în proces, Royce. Depoziţia ta de ieri a contat enorm.
- Bun.
-Ştiu că pentru tine nu a fost o zi fericită, dar a ajutat. Şi aud zvonuri că atât comisia disciplinară din cadrul poliţiei, cât şi biroul procurorului districtual îl vor investiga pe Masterson. Amandei Holloway i se va face dreptate. Se aplecă peste masa de lucru şi îl sărută. Mulţumesc.
-Nu am făcut nimic deosebit. Credeam că eşti în drum spre Hyannis.
- Tocmai mă îndreptam spre casă să îmi iau bagajele. Mi -aş dori să te răzgândeşti şi să mă însoţeşti. Ştii că eşti bine-venit. Ridică o sprânceană. Şi ştiu că bunicul te cicăleşte de câteva săptămâni să vii la noi de sărbători.
- Sunt recunoscător, dar nu pot. In plus, nu sunt genul care să participe la adunări de familie. Crăciunul e pentru copii şi pentru familii.
Ea clătină din cap.
-Nici măcar nu ţi-ai făcut brad.
- Mi l-ai cumpărat tu pe ăla mic şi urât din ceramică.
- Nu e urât, e de prost gust. Asta e cu totul altceva. Îşi dorea atât de mult să îl invite din nou, să găsească acele cuvinte care să îl convingă să îşi petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de ea, să facă parte din viaţa ei. Dar hotărâse să se descurce oricum şi să accepte ceea ce avea.
O să-ţi simt lipsa.
-Vei fi înconjurată de oameni. Zâmbi uşor în timp ce se ridică în picioare. Hoarde de MacGregor, la care doar când mă gândesc mă apucă tremuratul. Nu vei avea timp să îmi simţi lipsa.
-Am să-ţi simt lipsa oricum.
îl sărută uşor şi scoase din buzunar o cutie învelită în hârtie viu colorată, pe care i-o întinse.

- Ce-i asta?
- Un cadou. Aşa e tradiţia. Vreau să îl deschizi în dimineaţa de Crăciun.

-Ascultă, nu am...
- Royce, spune mulţumesc.
Deşi era mai nefericit decât fusese vreodată în viaţa lui, îşi forţă buzele să se curbeze intr-un zâmbet.
- Mulţumesc.
- Acum urează-mi Crăciun fericit.
- Crăciun fericit, Subţirico.
-Ne vedem peste câteva zile.
Se grăbi să iasă, spunându-şi că emoţia sărbătorilor era ceea ce îi făcuse ochii să se umple de lacrimi. Royce se aşeză la loc, rămase aşezat şi în timp ce soarele coborî pieziş prin fereastra lui mică, în timp ce lumina scăzu şi se lăsă întunericul.
Nu putea să mai evite realitatea, îşi spuse el. Nu pu-tea să nege în continuare ceea ce i se întâmplase, ce se petrecuse cu el. Probabil se întâmplase din prima clipă când îi văzuse chipul, când ea stătuse acolo îmbrăcată în te miri ce şi pregătită să îl înfrunte cu un cuţit ele bucătărie.
Cum ar fi putut un bărbat să nu iubească o femeie ca ea? Dar ceea ce simţea faţă de ea nu conta. Nu îşi petre-cuse deja câteva zile dezbătând în sinea lui acest aspect? ha nu doar provenea dintr-o lume diferită, ci şi trăia în ca. Avea drept unchi un fost preşedinte, iar bunicul ei era o legendă în lumea finanţelor. Era moştenitoarea unei averi impresionante, după cum remarcase atât de tăios tatăl ei - care nu putea să-l vadă în ochi.
Chiar şi în cazul în care i-ar fi scăpat acele aspecte, era suficient să observe că purta cercei cu diamante la urechi, locuia într-o casă din Back Bay plină de opere de artă şi antichităţi şi conducea o maşină dichisită care l-ar fi costat venitul lui pe un an. Dintr-un an bun.
Ea era absolventă de drept la Harvard, în timp ce el urmase cursurile unui colegiu de doi ani şi nici măcar pe acela nu îl terminase. O relaţie între ei efectiv nu ar ii avut

cum să funcţioneze. Se amăgea singur chiar şi visând la aşa ceva.
Insă descoperise ceva în ultimele câteva săptămâni, înţelegea acum de ce apărea acea expresie vrăjită

în ochii lui Câine MacGregor atunci când vorbea des-pre soţia lui. Ştia acum ce determina un bărbat să se îndrăgostească atât de profund încât iubirea să nu se mai sfârşească niciodată.
Se întâmpla atunci când găseai acea femeie unică, când descopereai ce putea să facă din inima ta. „Las-o baltă11, îşi porunci singur. „Uit-o şi mergi mai departe.11
Se întoarse, şpunându-şi că avea să încuie biroul şi să plece acasă. încăperea arăta atât de goală, iar apar-tamentul lui avea să fie şi mai gol. Cum se făcea că acest lucru nu îl mai deranjase niciodată până atunci? îi plăcuse statutul lui de lup singuratic. îşi dorise să poată veni şi pleca după pofta inimii, oricând dorea. Acum chiar şi gândul de a dormi singur îl deprima.
îşi frecă faţa cu mâinile şi se întrebă când devenise atât de laş, atât de înspăimântat de asumarea unui risc. îi făcuse totuşi curte, nu-i aşa? Făcuse tot ceea ce era de făcut. Iar acum avea de gând să renunţe la ea doar fiindcă îi era teamă că ea nu l-ar fi dorit, nu ar fi putut să îl dorească, la fel de mult cum o dorea el.
Ceea ce era o măgărie. îşi lăsă mâniile să cadă. Nu avea de gând să stea posomorât cu o bere în faţă şi să-şi plângă de milă. încă mai avea câteva cărţi în mânecă. îşi luă haina când ieşi.
Royce avusese dreptate într-o privinţă. Casa din Hyan- nis era plină ochii de MacGregor. Iar clanul MacGregor făcea gălăgie şi încă multă. Muzica bubuia din sistemul audio din salon. în camera de muzică de la capătul holului lung, Amelia Blade, cea mai tânără verişoară a Laurei, zdrăngănea colinde la pian, adăugându-şi vocea puternică şi bogată la baritonul răsunător al lui Daniel.
De undeva de la etaj se auzeau până jos voci de băr-baţi. O ceartă în plină desfăşurare, reflectă Laura. Părea a fi între cel mai mare nepot, Mac, şi fie D.C., fie Dun- can. Nu prea

conta, decise ea. Indiferent cine erau cei doi care se certau, aveau să se dondănească până nu mai puteau, apoi aveau să găsească alt motiv de gâlceavă.
Intră în ceea ce familia numea cu afecţiune sala tro-nului, în onoarea uriaşului jilţ cu spătar înalt din care

prezida Daniel la evenimentele de familie. Acolo, în laţa ferestrelor largi ce dădeau spre priveliştea stâncilor, se înălţa bradul de Crăciun - patru metri jumătate de conifer lucios, cu fiecare ramură şi rămurea încărcată de ornamente şi scânteind de lumini.
Avea să rămână aprins, zi şi noapte, până la Bobotează. Sub acesta se afla un munte de cadouri. La miezul nopţii, conform tradiţiei de familie, avea să izbucnească o mică bătălie de sfâşiat ambalaje şi râsete şi iubire. în special iubire, îşi spuse ea. Indiferent cât s-ar fi certat, indiferent cât de multă gălăgie şi confuzie s-ar fi stârnit, casa era întotdeauna plină de iubire.
Şi cât de tare o întrista să se gândească la Royce sin-gur cuc în Ajun de Crăciun.
- Nu ştiu cum reuşesc, spuse Câine din spatele ei. Se apropie şi îşi puse mâinile pe umerii ei pentru a i-i masa. In fiecare an reuşesc să găsească braduî perfect. încă de < and eram eu copil, de Crăciun a existat întotdeauna un brad chiar aici. Şi întotdeauna a fost bradul perfect.
-Când eram noi mici, înainte să fim suficient de mari să putem sta treze până la miezul nopţii, veneam întotdeauna pe furiş până jos, ne piteam pe scări şi aş- leptam să îl vedem pe Moş Crăciun coborând pe hornul acela. Laura se sprijini cu spatele de el. Nu am absolut nici o amintire neplăcută din casa asta, şi de-abia recent mi-a trecut prin minte cât sunt de norocoasă. Te iubesc atât de mult.
Se răsuci în braţele lui şi îşi sprijini capul de umărul lui. Tonul uşor gâtuit al vocii ei fu ceea ce-l făcu pe Câine ■;i îi ridice bărbia şi să îi mângâie părul pe spate când văzu lacrimile ce îi înecau ochii.
- Ce e, fetiţo? Ce s-a întâmplat?
-Nimic. Sunt într-o dispoziţie siropoasă şi sentimen-tală. E şi sezonul potrivit. Am decis că nu mă dedau uficient de

des trăirilor siropoase şi sentimentale. Tu II fost primul bărbat din viaţa mea, primul bărbat care m-a pus pe picioare vreodată. Şi voiam să îţi spun că nici măcar o dată, absolut niciodată, nu m-ai dezamăgit.

- Acum o să mă faci pe mine să fiu sentimental, murmură Câine, şi o strânse în braţe. Se auzi un tropot asurzitor de paşi din spatele lor când o mulţime de oameni se năpusti în jos pe scări. Strigăte, ameninţări, insulte, râsete. Ian şi Julia au provocat o bătaie cu zăpadă.
Laura îşi închise strâns braţele în jurul tatălui ei.
- O altă tradiţie excelentă a familiei MacGregor.
- Eşti interesată?
- Da. îşi dădu capul pe spate şi rânji. Putem să îi învingem. Ce-ar fi să mergi tu să le declari război şi ies şi eu imediat?
-De acord. O sărută pe vârful nasului. Nici tu nu m-ai dezamăgit niciodată, Laura. Sunt foarte mândru de cine eşti.
- Sânge bun, spuse ea cu un zâmbet. Viţă nobilă.
Zâmbi când tatăl ei se îndepărtă, ridicând vocea peste vacarm pentru a provoca un fost preşedinte al Statelor Unite la o bătaie cu zăpadă. Chicotind, Laura se aşează pe braţul scaunului bunicului ei. Avea să iasă şi să li se alăture, dar voia mai întâi o clipă doar pentru ea.
Avea să îşi pună o dorinţă în faţa bradului, îşi spuse ea, aşa cum făcuse adesea în copilărie. Acum urma să fie o dorinţă de femeie matură, speranţa ca într-o bună zi, într-un Ajun de Crăciun îngropat sub zăpadă, bărbatul pe care îl iubea să se afle în aceea încăpere cu ea.
- Laura.
Tresări şi întoarse brusc capul şi, preţ de o clipă nebunească, avu impresia că visa. Apoi un zâmbet îi înflori pe chip.
- Royce! Te-ai răzgândit. E minunat. Traversă în fugă încăperea pentru a-l prinde de mână. Doamne, ai mâinile îngheţate. Unde îţi sunt mânuşile? Haide, dă-mi voie să îţi iau paltonul şi poţi să te încălzeşti lângă foc.
-Trebuie să discut cu tine.

-Fireşte. Continuă să zâmbească, dar ochii îi deve- nină reci când îşi aruncă privirea dincolo de el. Holul nu era cu nimic mai puţin aglomerat decât fusese cu doar câteva clipe în urmă, dar acum era cufundat într-o tăcere de moarte. Familia mea, începu ea.

-Nu am de gând să fac cunoştinţă cu o jumătate de milion de MacGregor, sau cel puţin nu până nu discut cu tine.
-Mi se pare corect. îşi plimbă rapid privirea peste mai multe chipuri curioase. Ştergeţi-o, le porunci ea. Fără a mai aştepta să vadă dacă ordinul ei avea să fie urmat sau ignorat, închise uşa şi îl trase pe Royce în sala tronului. Nu-ţi face griji, deja i-ai cunoscut pe o parte dintre ei, iar cu restul o să te dumireşti pe parcursul zilelor următoare.
-Nu ştiu dacă voi rămâne.
- O, dar...
-S-ar putea să nu vrei tu să rămân după ce voi termina.
Ceva tresări în stomacul ei, dar Laura ignoră senzaţia.
- Ei bine, cel puţin lasă-mă să-ţi daujos haina şi să-ţi aduc un pahar de spirit de Crăciun. îţi convine nişte li randy?
- Da, sigur. Orice. Se dezbrăcă de haină în timp ce ea se duse să ia o carafă. Impresionant brad.
- Ei bine, nu se compară cu unul ceramic de pus pe masă, dar îşi face treaba. Se întoarse la el, apoi îşi cioc-ni paharul de cel pe care i-l întinsese lui. Mă bucur că ai venit.
- Asta rămâne de văzut.
Laura avu o bănuială că ar fi fost bine să stea jos şi, lără a se gândi, alese jilţul lui Daniel. Ar fi trebuit să pară minusculă prin comparaţie, îşi spuse Royce. în schimb avea un aer regal, de regină pregătită să domnească. Dar al naibii să fie dacă avea să-i dea voie să-l scurteze de cap lără să îi opună rezistenţă.
- Dacă e ceva ce te preocupă, spuse ea cu prudenţă, ar trebui s-o spui pur şi simplu.
- Da, ţie ţi-e uşor să vorbeşti. începu să se învârtă agitat, îşi aduse aminte că nu îi plăcea brandy-ul şi puse jos

paharul. Eu sunt cel care a fost nevoit să vină până aici, pe teritoriu inamic.
Laura nu se putu abţine să nu râdă.
-Teritoriu inamic?

- Tatăl tău mă urăşte.
-O, Royce, nu te urăşte. El doar...
- Nu contează. Flutură din mână, alungând deoparte protestele ei amuzate, şi îşi continuă plimbarea agitată. Şi de ce nu rn-ar urî? Nu mi-am făcut studiile la Harvard, nu sunt proprietar de locuinţă, sunt un fost poliţist cu o afacere care se chinuie să supravieţuiască şi mă culc cu fiica lui. Să fi fost în locul lui aş fi aranjat un asasinat rapid şi discret.
- Tatăl meu nu e un snob.
-Nici nu e nevoie să fie. Realitatea e sub ochii mei. Asta e realitatea. Şi chiar dacă laşi toate astea deoparte, nu asta a fost înţelegerea. Nu aşa am bătut palma.
- Ce înţelegere?
El clătină din cap, se mai învârti puţin, se opri, o fixă cu privirea.
-Vreau să... trebuie să... am nevoie de un minut pen-tru asta. Se duse la una dintre ferestre. Afară, pe peluza întinsă, cel puţin o jumătate de duzină de persoane se băteau cu bulgări de zăpadă. Nujştiu nimic despre genul ăsta de familie. Eu nu mă trag dintr-una ca asta.
-Aş zice că familia asta e unică după aproape orice standard.
- Nu sunt sărac. O spuse aproape ca pentru sine. Afacerea e pe linia de plutire. Ştiu ce fac. întoarse spatele ferestrei, dar decise că era mai uşor dacă se plimba în continuare. Nu mă interesează banii tăi. Mă doare în cot dacă ai cinci dolari sau cinci milioane.
Acum era complet nedumerită. Cuvintele în sine erau destul de derutante, dar şi el arăta nefericit, furios şi, deşi părea puţin probabil, emoţionat.
-Nici nu am crezut vreodată altceva.
- Voiam doar să ştii. Bombăni ceva în barbă, apoi clătină din cap. Sunt capabil să mă întreţin singur. Am

făcut-o aproape toată viaţa. Tu eşti obişnuită cu mai mult, iar asta nu e o problemă pentru mine. Ar trebui să te bucuri de ceea ce eşti obişnuită să ai.
- Bun, mă bucur că aşa gândeşti, fiindcă în mod cert intenţionez să o fac. Se ridică în picioare. Royce, mi-aş dori să treci la subiect.

-Spre asta mă îndrept. Ochii i se încinseră şi scânfe-riră periculos. îmi fac curaj. Crezi că e floare la ureche pentru mine? Nu m-am aşteptat niciodată la asta. Nu ini-am dorit niciodată asta. Porni cu paşi mari spre ea, cu furia clocotindu-i în ochi. Să-ţi fie clar, Subţirico. Nu mi-am dorit niciodată asta.
- Ce anume să îţi doreşti?
- Să nu pot petrece nici o nenorocită de zi fără să te am în gând. Să încep să te caut în patul meu noaptea când tu nici măcar nu eşti acolo. Să simt nevoia să-ţi aud vocea, doar să ţi-o aud. Să fiu îndrăgostit de tine.
- îndrăgostit de mine? repetă ea, şi se lăsă să cadă încet înapoi în scaun. Eşti îndrăgostit de mine.
- Acum ascultă-mă până la capăt. Ştiu că ai şi tu anumite sentimente faţă de mine, altfel nu m-ai fi lăsat să te ating. Poate că a început ca simplă atracţie fizică, dar este mai mult. E al naibii de mult mai mult, şi dacă i-ai da o şansă...
- Royce...
- La naiba, Laura, ai să mă asculţi până la capăt! Fu nevoit să se îndepărteze, să îşi recapete controlul. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat la etajul trei, înaintând în vârful picioarelor pe o sârmă foarte subţire şi instabilă. Ne e bine împreună şi ştiu că te pot face fericită. Se răsuci din nou pe călcâie. Bunicul tău e de partea mea în povestea asta.
Valul de căldură ce îi inundase inima fu zăgăzuit instant.
-Nu e o idee bună să îl invoci.
- Ba îl invoc. El consideră că sunt suficient de bun pentru tine, aşa că de ce nu aş crede şi eu la fel?
-Suficient de bun pentru mine, repetă ea, aproape spumegând.

- Aşa e. Am o spinare zdravănă, am o minte sănătoasă şi nu trişez. Şi te iubesc, iubesc totul la tine. Şi aş fi chiar dispus să fac un efort să învăţ să trăiesc cu familia ta. Asta ar trebui să fie suficient pentru oricine.
Băgă o mână în buzunar şi scoase o cutiuţă.
- Poftim, spuse el, şi i-o întinse cu brutalitate.

Laura se întinse după ea, aproape o scăpă pentru o clipă, apoi, ţinându-şi respiraţia, o deschise. Inima ei ţâşni pe o nouă culme în caruselul nebunesc pe care Royce îl stârnise prin venirea sa, de data asta înălţân- dmse în zbor şi ţipând de bucurie. Rubinul roşu-închis scânteia seducător pe inelul de aur.
- M-am gândit că un diamant ar fi fost prea previzibil pentru tine, murmură el. Pentru noi.
- îmi ceri mâna, Royce?
Fu încântată să constate că vocea îi părea atât de calmă, atât de blândă, când inima ei era încă undeva prin stratosfera.
- E un inel, nu-i aşa?
r Da, cu siguranţă asta e. Şi e unul foarte frumos.
îşi ridică privirea de la el, şi-o aţinti în ochii lui.
- Ce-i? Nu e suficient de mare?
- Idiotule! Aştept.
-Aştepţi? Eu aştept.
Ea oftă.
- în regulă, hai să încercăm aşa. Nu m-am aşteptat la asta, nu mi-am dorit asta. Nu aşa ne-a fost înţelegerea. Dar sunt îndrăgostită de tine.
El deschisese gura, pregătit să argumenteze.
- Poftim?
-Ascultă-mă până la capăt. Distrând u-se acum, se lăsă pe spate în scaun şi întinse un braţ. Eşti un bărbat extraordinar de atrăgător. Ai propria ta afacere şi, deşi pari ocazional să te subestimezi, ai un orgoliu sănătos şi o minte zdravănă. Strânse din buze şi dădu din cap cu un aer calculat. Şi provii dintr-o familie de soi. Cred - dacă e să folosim exprimarea ta idioată - că eşti suficient de bun pentru mine.

-Eşti îndrăgostită de mine, fu tot ce reuşi el să spună.
Laura se întrebă dacă avea să mai existe vreodată un moment, în lunga viaţă pe care o plănuia pentru ei doi, în care Royce să se afle într-o poziţie atât de dezavantajată în faţa ei.
- Da, sunt îndrăgostită cu disperare de tine, Royce. Şi ţin să te informez că am fost foarte curajoasă şi stoică

să accept că tu nu eşti îndrăgostit de mine. Dar din moment ce eşti, e altceva. Şi dacă te-ar fi dus capul să mă i eri în căsătorie în loc să îmi îndeşi o cutiuţă în mână, aş fi spus da.
Royce continuă să se holbeze la ea, dar mintea în-cepea să i se limpezească. Iar inima... inima lui era pierdută.
- îmi plănuisem argumente foarte temeinice pentru a te convinge.
- Vrei să le ascult acum?
- Nu. Trase din nou aer în piept. Nu am de gând să mă pun în genunchi.
-Sper şi eu. Se ridică şi îi dădu înapoi cutiuţa. Mai incearcă o dată.
Nu era greu de spus, îşi dădu el seama, când inima îţi era plină de cuvinte.
-Te iubesc, Laura. îmi doresc o viaţă cu tine, o fa-milie cu tine. Vreau să îmi petrec următoarele şaizeci de dimineţi de Crăciun alături de tine. Te căsătoreşti cu mine?
- O, ţi-a ieşit foarte bine. Pentru prima dată, vederea i se tulbură de lacrimi. Vreau să-mi dai inelul şi vreau să mă săruţi. Atunci va fi perfect.
- Spune da mai întâi.
- Da, fără îndoială da. Sări în braţele lui, îi găsi gura cu a ei. Era mai mult decât perfect. Mă bucur atât de mult că te-am găsit. Mă bucur atât de mult că te-am gă-sit când nici măcar nu te căutam. Mi-am dorit să apari. Lăsă prima lacrimă să cadă când el îi puse inelul pe deget. Mi-am dorit să apari cu foarte puţin timp în urmă. Şi iată-te.
- Şi iată-ne, murmură el.
Uşa de la intrare se trânti zgomotos şi cineva strigă, in timp ce holul fu inundat de tropăit de paşi.

-Suntem înconjuraţi.
- O să te iubească. Râse, ridică o mână spre obrazul lui. Eu te iubesc. Şi îl ai pe Daniel MacGregor de partea ta. Ochii îi sticliră veseli când se sprijini de el. Să mer-gem să îi spunem. în mod normal mi-ar plăcea să-l las

să sufere o vreme, dar e Crăciunul. L-ar îmbăta de feri-cire darul de a şti că a avut dreptate.
Din Memoriile private ale lui Daniel Duncan MacGregor
Familia unui bărbat e cea mai de preţ posesiune a acestuia. Şi este, totodată, cea mai solemnă responsabilitate a sa. Eu nu mă eschivez niciodată de la responsabilităţile mele şi mă ocup temeinic de tot ce e al meu. Mi-am văzut prima nepoată căsătorită. Ce mireasă frumoasă a fost, radioasă, luminoasă în rochia ei albă şi lungă, cu voalul purtat de bunica ei peste părul negru şi lucios. A fost atât de superbă Laura noastră încât a trebuit să o ţin pe Anna în braţe şi să o alin. Femeia asta devine emotivă în astfel de momente.
A fost, pentru mine, un moment de bucurie ne-spusă şi o satisfacţie personală. O, l-am privit pe fiul meu Câine luminându-se de fericire - ca un tată mândru - când a condus-o pe Laura până la altar, la bărbatul care avea să îi devină soţ. Bărbatul pe care eu personal l-am selectat. Dar vom păstra tăcerea în privinţa asta.
Copiii tind să se zburlească atunci când consideră în mod greşit că mă bag în viaţa lor. De fapt, doar mă ocup de ei, nici vorbă să fie altceva.
Şi în acea zi perfectă de primăvară am stat şi l-am privit pe Câine rânjind şi am chicotit în sinea mea când l-am văzut dându-şi palme pe spate cu proaspătul lui ginere, ba chiar mi-am şters o lacrimă sau două atunci când lan, în calitate de frate al miresei, a ţinut un toast în cinstea tinerilor căsătoriţi.
O, ce zi fericită a fost pentru clanul MacGregor. Munca mea în ceea ce o priveşte s-a sfârşit. Laura şi Royce vor fi fericiţi, şi ar fi bine să se apuce de treabă, să îi ofere bunicii lor copilaşi pe care să-i le-gene pe genunchi. Anna deja aşteaptă cu nerăbdare un strănepot.

Acum îmi pot îndrepta atenţia spre dulcea mea Gwen. E frumoasă ca o prinţesă, Gwen a mea, cu o coloană vertebrală puternică, o fire serioasă şi o inimă romantică. Cât despre creier? Dumnezeu s-o bi-necuvânteze, copila e scânteietoare ca soarele însuşi. Chiar şi aşa, e la fel ca bunica ei şi nu consideră că are nevoie de un bărbat lângă ea şi de copii care să îi înveselească viaţa.
Aşa că mie îmi revine sarcina de a mă asigura că îşi găseşte bărbatul potrivit, un bărbat tare. I l-am ales deja. Din familie de soi. Are o minte zdravănă şi o inimă bună. Nu m-aş mulţumi cu nimic mai puţin pentru Gwen - şi al naibii să fiu dacă aş lăsa-o să se mulţumească ea cu vreun bărbat care să nu se ridice la înălţimea ei.
Asta va dura ceva timp, dar timp încă mai am. Un bărbat care a trăit atât de mult ştie totul despre alegerea momentului potrivit. Pot să am răbdare. Va dura câteva luni să pregătesc terenul. Sunt genul de bărbat care cunoaşte importanţa unei fundaţii zdra-vene şi solide atunci când intenţionezi să construieşti ceva care să dureze.
Pun rămăşag că Gwen a mea îşi va face planuri de nuntă până să vină Crăciunul. Şi nici de la ea nu am să aştept mulţumiri. Nu, nu va fi cazul de mulţumiri. Eu am grijă de ai mei. Dar nu aş fi nevoit să o fac dacă ar avea ei singuri grijă de ei.

Partea a doua Gwendolyn

capitolul 11
- La trei. Unu, doi, trei.
Gwen şi echipa de la Urgenţe îl ridicară pe bărbatul de nouăzeci de kilograme de pe targă şi îl mutară pe masă.

Bine pregătiţi, se mişcau sincronizat, cu o rapidi-tate ce îi făcea aproape imposibil de urmărit, în timp ce ea împărţea ordine.
- Intubează-1, domnişoară Clipper.
Gwen ştia că studenta aflată în anul patru al facul-tăţii de medicină era entuziastă şi avea mâni abile. Dar urmări acele mâini ce încă învăţau în timp ce îşi făceau treaba, timp în care asistenta-şefă a Secţiei de traumato-logie tăia cu foarfecile blugii însângeraţi şi rupţi ai băr-batului inconştient.
Privi scena şi evaluă pacientul, notându-şi în minte semnele vitale ale acestuia, împărţind ordine celorlalţi, în timp ce propriile ei mâini se mişcau cu viteză.
- Motociclete, bombăni ea. Moarte pe două roţi.
- Cel puţin purta cască. Audrey Clipper răsuflă scurt când tubul alunecă înăuntru. E intubat.
-Ar fi trebuit să poarte protecţii pentru tot corpul. Să îi verificăm nivelul gazelor din sânge, plus analiza toxicologică. După miros pare să fi fost la o petrecere.
Gwen îşi ajustă ochelarii de protecţie şi se apucă de lucru la piciorul rănit.
Trebuia să se mişte repede, dar mâinile şi mintea îi erau reci şi calme. Rana adâncă de pe piciorul stâng se întindea de la gleznă la genunchi, dezgolind osul. Iar osul se rupsese complet. Era treaba ei să pună pacientul la loc şi să îl pregătească pentru Chirurgie. Rapid, efici-ent. Şi ţinându-l în viaţă.
Din încăperea alăturată o femeie ţipa şi plângea în-continuu, strigându-l la nesfârşit pe Johnny, pe un ton atât de strident încât ar fi putut sparge timpane.

-Acest Johnny? întrebă Gwen, aruncând o privire scurtă prin sticla care separa cele două săli de tratament.
-John Petreski, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, o informă unul dintre infirmieri.
-In regulă, vom avea grijă să poată dansa la urmă-toarea lui zi de naştere. Lynn, sună sus la Chirurgie, anunţă-i ce le vine. Fyne, ţine-mi locul aici până merg să văd ce e cu urlătoarea din salonul doi.

Se năpusti pe uşa de legătură, scoţându-şi halatul şi mânuşile.
- Statut, aruncă scurt, în timp ce îşi îmbrăcă un set nou de echipament de protecţie.
-Contuzii, laceraţii. Un umăr dislocat. Aşteptăm imaginile. Rezidentul fu nevoit să ridice vocea peste ţipetele isterice ale femeii.
- Cum o cheamă?
-Tina Bell.
-Tina. Gwen se aplecă peste ea până când chipul ei domină câmpul vizual al femeii isterice. Tina, trebuie să te calmezi. Trebuie să ne laşi să te ajutăm.
-Johnny. Johnny e mort.
- Ba nu e. Nu se crispă când tânăra o prinse de mână şi o strânse, oasele femeii apăsându-se peste ale ei. Dar ar fi vrut să o facă. Va fi dus sus la Chirurgie. Ne ocupăm de el.
- E rănit, e rănit foarte grav.
- E rănit, iar noi o să ne ocupăm de el. Trebuie să mă ajuţi la asta, Tina. Cât de mult a băut?
-Doar câteva beri. Lacrimile şiroiau din ochii Tinei, amestecându-se cu murdăria de pe stradă şi cu transpiraţia ei. Johnny!
-Doar câteva? Trebuie să ştim ca să îl putem trata corespunzător.
- Poate şase sau şapte, nu ştiu. Cine le-a ţinut socoteala?
Gwen nu se obosi să ofteze.
- Droguri? Haide, Tina.
-Am fumat împreună câteva ţigări de marijuana. Doar câteva. Johnny!

*
Prin panoul de sticlă al uşii, Branson Maguire privi spectacolul pe care îl considera un fel de balet. Mişcare, muncă în echipă, costume şi lumini. Iar cel mai puter-nic reflector, decise el, era îndreptat asupra blondei de-licate îmbrăcate într-un halat medical verde incredibil de urât şi cu o pelerină din plastic transparent.

Nu îi putea vedea ochii. Erau acoperiţi de ochelarii laţi de protecţie care se întindeau şi peste jumătate din iaţa ei. Insă ştia cum arăta. Era vorba de doctor Gwen- dolyn Blade, moştenitoare, copil minune, fiică a unui cartofor pe jumătate comanş şi a unei alte moştenitoare minune. O MacGregor.
Văzuse poza lui Gwen în ziare, în publicaţiile de scandal, la televizor, pe durata campaniei electorale a unchiului ei şi în cei opt ani în care locuise în cea mai importantă casă din ţară. Ii văzuse fotografia, îngrămă-dită lângă alte feţe, pe uriaşul birou al bunicului ei, Daniel MacGregor, constructor de imperii.
Deşi Branson se considera un fin observator, nu se aşteptase ca aceasta să fie atât de... delicată, decise el. Arăta ca şi cum ar fi trebuit să fie îmbrăcată în boran- gic subţire şi să îndeplinească dorinţe, ca o zână, nu să fie închisă într-un cort mânjit de sânge, luptându-se să salveze vieţi.
Se mişca precum o dansatoare, reflectă el. Gesturile ei emanau graţie personală, efort şi eficienţă. Părul ei, ceva între roşcat şi auriu sub luminile intense, era scurt ca al unei puştoaice, cu un breton ţepos peste frunte. De dragul stilului, se întrebă el, sau din raţiuni practice?
Ar fi fost interesant să afle.
Rămase unde se afla, cu mâinile îndesate confortabil în buzunarele pantalonilor de tercot gri ca piatra, şi o privi, privi totul. Era una dintre cele mai rafinate abilităţi ale lui, acest privit. Şi nu îl deranja să aştepte pentru a vedea ce avea să se întâmple mai departe.
Gwen îl observă - chipul de dincolo de sticlă. Păr blond-închis ce cădea până la gulerul rotunjit al unui

pulover bleumarin. Ochi cenuşii reci care rareori păreau să clipească şi o gură care nu zâmbea.
Simpla lui prezenţă făcea o impresie puternică, dar Gwen nu avu timp să îşi pună întrebări în privinţajui, nici să se gândească la el mai mult decât în trecere. Insă şi după ce ambii ei pacienţi fură stabilizaţi, scoşi pe uşă şi trimişi spre

tratament, îl găsi tot acolo. Fu nevoită să se oprească brusc când el îi blocă trecerea.
- Doctor Blade? Gwendolyn Blade.
Zâmbi acum, doar o tresărire strâmbă şi rapidă a buzelor. Iar Gwen văzu că se înşelase. Ochii nu îi erau reci, ci calzi şi fumurii, la fel ca vocea.
- Da, pot să te ajut?
-Asta şi era ideea. Sunt Branson Maguire.
Ea prinse automat mâna pe care i-o întinse el, şi se trezi cu propria mână strânsă şi captivă în strânsoare. -Da?„
-Au. Ii rânji cu o expresie în acelaşi timp fermecătoa-re şi autoironică. S-a ales praful de mândria mea. Presupun că nu prea ai timp să citeşti.
Gwen era obosită şi îşi dorea cinci minute în care să stea jos şi să îşi refacă energia cu o porţie de cafea. Şi voia să i se elibereze mâna.
-îmi pare rău, domnule Maguire, nu... Chiar în timp ce îşi smulse mâna dintr-a lui, reuşi să îi identifice numele. A, da, detectivul Matt Scully, Departamentul de Poliţie Boston. Ţi-am citit cărţile. Ai creat un perso-naj interesant.
- Scully face treabă bună pentru mine.
-Sunt sigură că aşa e. Nu am timp să discut ficţiune populară chiar în momentul de faţă. Aşa că fii bun şi...
- Sunt de culoarea lavandei.
- Poftim?
-Ochii tăi. Ai lui rămaseră calmi şi concentraţi în ceea ce ar fi fost un holbat grosolan dacă ar fi fost vorba de alt bărbat. La el părea pur şi simplu o stare firească. M-am întrebat dacă e doar un truc al luminii. Dar nu sunt albaştri, sunt de culoarea lavandei.
Fiori de iritare o zgâriau pe ceafă.

- Scrie albastru în permisul meu de conducere. Acum, după cum ziceam, sunt cam presată de timp.
- Nu la două ţi se termină tura? E aproape trei.
Temperatura aerului scăzu brusc când ea se dădu în spate - o reacţie automată de apărare pentru o femeie care, datorită circumstanţelor familiale, îşi trăise cea mai mare parte din viaţă în lumina reflectoarelor.

- Cum se face că îmi cunoşti programul?
Nu doar că era capabilă să devină de gheaţă, îşi spuse el, impresionat. Ci o gheaţă tăioasă, cu muchiile neregulate. Zâna aceasta putea să aibă şi colţi.
- Ah, să înţeleg că nu te aşteptai să mă vezi?
- Nu, ar fi trebuit?
Aruncă o privire în spate când Tina fu scoasă pe o targă pe roţi.
- Doctore. Doctore. Vreau să îl văd pe Johnny. Trebuie să îl văd pe Johnny.
- Scuză-mă.
Ii întoarse spatele lui Branson şi se duse la Tina. El nu auzi decât tonul, felul în care vocea ei de gheaţă se încălzi instantaneu pentru a alina. Tânăra de pe targă izbucni în hohote de plâns înăbuşite.
-Te descurci frumos cu pacienţii, doctore, comentă Branson când Gwen se apropie din nou de el.
- Ziceai că ar fi trebuit să mă aştept la sosirea ta în dimineaţa asta?
- Bunicul tău mi-a spus că a aranjat el întâlnirea.
- A aranjat-o? Şi pentru că era obosită, închise ochii. Am nevoie de cafea, bombăni ea. Vino cu mine.
Cu o fluturare a halatului, se întoarse şi porni ho-tărâtă pe coridor. Coti la stânga, trecu în forţă printr-o uşă şi ajunse în hol. Branson îşi plimbă privirea în toate direcţiile, notându-şi în minte culorile şterse, scaunele ieftine, dulăpioarele înguste, frigiderul ce bâzâia zgomotos, mirosul de cafea stătută care nu reuşea să ascundă complet duhoarea de spital.
- Foarte confortabil.
- Doreşti cafea?
- Sigur. Neagră.

Gwen luă un ibric de pe încălzitor, umplu două căni termoizolante. Şi pentru că ştia exact ce gust avea mize-ria aceea cu pretenţii de cafea, adăugă o linguriţă cu vârf de zahăr în cana ei. Branson gustă din cana pe care i-o oferise ea şi se înfioră.

- E bine că mă aflu intr-un spital. Te ocupi de golitul stomacurilor cu pompa, nu-i aşa?
- E una dintre cele mai mari bucurii ale mele. Trebuie să stau jos. Se aşează, îşi încrucişă picioarele şi încercă să îşi dezmorţească degetele în interiorul pantofilor practici, fără toc. Ascultă, domnule Maguire.
-Bran.
-Ascultă, repetă ea. îmi pare rău că ai fost indus în eroare. Bunicul meu este... ei bine, el e ceea ce e.
- E cel mai incredibil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.
Gwen nu putu să nu zâmbească la acele cuvinte, iar zâmbetul îi făcu ochii să se încălzească puţin când se aşeză şi el pe canapeaua ponosită lângă ea.
- Da, e un bărbat incredibil. în acelaşi timp, ţine la principiile şi metodele lui, şi la obiectivele lui. Sunt si-gură că eşti foarte drăguţ şi, după cum spuneam, îmi plac cărţile tale. Dar pur şi simplu nu sunt interesată.
-Aha. Riscă să mai ia o înghiţitură de cafea. De ce anume nu eşti interesată?
- în a mi se aranja întâlniri. îşi trecu prin păr degete-le lungi, subţiri şi cu unghii nelăcuite. Bunicul nu crede că acord suficientă atenţie vieţii mele sociale^ dar eu îi acord atâta atenţie cât consider eu că merită. întâlnirile amoroase pur şi simplu nu se află pe lista mea de priori-tăţi în momentul de faţă.
-Oh? Intrigat, Branson ridică o sprânceană şi se instală confortabil pe colţul de canapea. Cearcănele de sub ochii ei aveau aproape aceeaşi culoare ca irişii ei fascinanţi şi o făceau să pară delicată şi atrăgătoare ca sticla fină. De ce?
- Fiindcă sunt în anul doi de rezidenţiat la Chirurgie şi am alte priorităţi. Şi pentru că, adăugă ea pe un ton tăios, nu aleg să ies la întâlniri cu bărbaţi pe care mi i-a selectat personal bunicul meu. Iar tu nu pari genul

care să aibă nevoie ca un bărbat de nouăzeci de ani să îi aranjeze întâlniri cu femei.
- Poate că ăsta a fost un compliment, spuse Branson după o clipă. Cred că a fost un compliment, deci mulţu-

mesc. Apoi rânji, o tresărire fulgerătoare de umor care făcu să îi apară o gropiţă în colţul gurii. Nu intenţionam să te invit în oraş, dar acum va trebui neapărat să o fac. Doar pentru a-mi alina orgoliul.
-Nu inten... Inspiră adânc, se străduisă proceseze informaţia. Creierul ei începea să îşi reducă activitatea, îşi dădu ea seama. Tura dublă pe care o făcuse îşi spunea cuvântul. Ce cauţi aici?
- Mă documentez. îi zâmbi din nou, fermecător. Cel puţin, aşa intenţionez. încep o carte - am nevoie de date medicale şi din spital, puţin context, puţină atmosferă. Culoare, expresii şi ritm, genul ăsta de lucruri. Daniel zicea că vei fi dispusă să mă ajuţi, că o să-mi dai voie să îţi stau prin preajmă câteva săptămâni, să profit de tine,A să te enervez cu întrebări.
-înţeleg. îşi sprijini capul de spătarul canapelei, închise ochii. Ei bine, jenantă situaţie.
- Eu cred că e grozav. Deci ce zici? Vrei să ieşi la întâlnire cu mine, să bem o cafea decentă, să facem sex, să ne căsătorim, să avem trei copii, să ne cumpărăm o casă mare şi un câine urât?
Ea deschise un ochi şi aproape zâmbi din nou.
-Nu, mulţumesc.
-în regulă, nu vrei cafea. Sunt flexibil. Dar tot voi dori sex înainte să ne căsătorim. în privinţa asta sunt ferm.
Ea zâmbi cu adevărat acum, oftă istovită.
-încerci să mă faci să mă simt mai bine sau mai ridicol?
- Oricare. Puse jos cana de cafea. Decise că energia dată de cofeină pur şi simplu nu merita să îşi sacrifice mucoasa stomacului. Eşti superbă, Gwendolyn. îţi spun asta ca în cazul în care ajung să mă dau la tine să nu crezi că e din cauză că încerc să intru în graţiile bătrânului.
Gwen îşi păstră zâmbetul pe chip, dar îl transformă intr-unui tăios ca un bisturiu.

- De multe ori bărbaţii care se dau la mine sfârşesc prin a avea nevoie de tratament medical. Iţi spun asta în caz că trebuie să-ţi reînnoieşti asigurarea medicală.
El îşi umflă obrajii.

- In regulă. Cum rămâne cu ajutorul la documentare? Stau şi iau notiţe în camera de gardă câteva săptămâni, având grijă să nu încurc pe nimeni. Pun întrebări când e în regulă pentru tine şi pentru angajaţi. Iţi cer părerea la diverse aspecte pe care sper să le includ în carte. Eşti liberă să le respingi, să îmi sugerezi cum le-aş putea ajusta pentru a le face mai verosimile.
Gwen îşi dorea o pernă, o pătură şi o cameră plăcută, cufundată în întuneric.
-N-ai decât să stai şi să observi. Chiar dacă eu aş obiecta, ai putea să treci peste mine - în esenţă ai şi făcut-o. Bunicii mei au foarte multă influenţă pe lângă administraţia spitalului.
- Dacă tu nu doreşti să cooperezi, pot să merg la un alt spital. Există destule în Boston.
- Am fost urâcioasă acum. Ridică mâinile pentru a-şi masa tâmplele şi se strădui să îşi schimbe starea de spi-rit. Nu era vina lui că o prinsese la capătul unei zile deosebit de oribile. Nu mă deranjează să îţi dau o mână de ajutor la documentare - câtă vreme nu mă încurci nici pe mine, nici pe nimeni altcineva de la Urgenţe. Am să-ţi răspund la întrebări când am timp şi am să le cer angajaţilor care se nimeresc în tură cu mine să coopereze şi ei - atunci când au timp.
- îţi rămân recunoscător. Şi dacă, după ce terminăm, te invit la cină sau îţi cumpăr un cadou mic, de bun gust, pentru a-mi arăta recunoştinţa, o să mă răneşti?
- O să încerc să mă stăpânesc. Lucrez în schimbul de noapte în următoarele trei săptămâni.
-Nici o problemă. îmi place noaptea. Eşti extenuată, murmură el, surprins de impulsul de a o trage în jos pentru a putea să-şi sprijine capul în poala lui şi să doar-mă. Ce-ar fi să te duc acasă?
- Am venit cu maşina.
El îşi înclină capul.

-Câţi oameni ai peticit după ce au adormit la volan?
-Ai dreptate. O să dorm aici.
-Cum doreşti. Se ridică, coborî privirea spre ea. Ochii îi erau grei, aproape închişi. Umbrele delicate de sub ei

păreau să se adâncească sub ochii lui. încearcă să dormi opt ore la rând, doctore. Mă întorc mâine. Porni spre uşă, se opri, se întoarse. încă ceva - asigurarea mea medicală are acoperire completă.
Ieşi pe coridor, observând că, cel puţin în noaptea aceea, unitatea de primiri urgenţe era cufundată în liniş-te la ora trei noaptea. Ieşi, notându-şi în minte poziţia biroului de recepţie, numărul de calculatoare, sunetul făcut de propriii lui adidaşi pe dalele podelei.
Vântul de noiembrie îl izbi puternic în faţă când ieşi. Părul îi intră în ochita timp ce îşi scoase zdrăngănind cheile din buzunar. „încă ceva, Doctore Nuri“, reflectă el. „Un bărbat ar trebui să fie idiot ca să nu se dea la tine. Iar Branson, fiul lui Meg Maguire, nu e un idiot.“ Urcă în decapotabila lui clasică Triumph, al cărei scaun era deja reglat astfel încât să îi încapă cât mai bine picioarele lungi. învârti cheia în contact şi zâmbi când auzi torsul motorului. Era genul de bărbat care adora un motor bine reglat. Şi oricât de mult ar fi semănat cu o prinţesă din basme, Branson deja decisese că Gwen- dolyn Blade era un motor bine reglat.
Porni CD-playerul, care începu să cânte în surdină pe compoziţia de Verdi. Şi, pornind la drum, începu să urzească planuri intr-un stil care l-ar fi făcut mândru pe Daniel MacGregor.

capitolul 12

Era trecut de zece dimineaţa când Gwen descuie uşa casei din Back Bay. Cădea o ploaie îngheţată, subţire, ce o făcu să se grăbească să intre pentru a tremura la căldură.
Nu se obosi să îşi anunţe sosirea. Ştia că verişoara ei, Julia, era cel mai probabil plecată, ocupându-se de vreo tranzacţie imobiliară. Iar cea de-a treia colegă a lor,

Laura MacGregor, le părăsise cu luni bune în urmă, când se căsătorise cu Royce Cameron.
Gwen încă îi simţea lipsa. Cele trei verişoare locuise-ră împreună ani întregi şi crescuseră practic împreună şi înainte. Stătuseră tot împreună, toate trei, când se mu-taseră din campusul universitar în diverse apartamente, apoi în casele pe care începuse Julia să le cumpere.

Să o ştie pe Laura nebuneşte de fericită era tot ceea ce îşi dorea, dar Gwen încă se surprindea ridicând privirea spre scările curbate din holul de la intrare şi aşteptân- du-se să o vadă pe Laura coborându-le în grabă.
Gwen îşi aruncă paltonul peste stâlpul scării. Avea toată după-amiaza liberă, îşi dădu ea seama, şi erau zeci de chestii lăsate deoparte de care ar fi putut să se ocupe. Inclusiv o baie lungă, fierbinte, cu multă spumă. Dar aceasta avea să fie a doua pe ordinea de zi, decise ea. Mâncarea avea întâietate.
Se întoarse spre bucătărie, frecţionându-şi locul dure-ros de pe gât cu care se alesese după ce petrecuse patru ore dormind pe canapeaua din hol în loc să se cuibă-rească intr-unui dintre paturile pliante. Avea să îl roage pe unul dintre fizioterapeuţi să îi facă un masaj la gât şi umeri înainte să îşi înceapă următoarea tură.
Simţi parfumul trandafirilor înainte să îi vadă. Erau vreo trei duzini, albi ca zăpada, cu tulpinile lungi băgate intr-o superbă vază de cristal, apoi înălţându-se semeţ în boboci strâns cârlionţaţi. Unul dintre admiratorii Juliei, presupuse, şi se desfătă mirosindu-i, apoi oftă la marea de flori. Inima ei romantică avea o slăbiciune pentru trandafiri şi pentru gesturile stupid de extravagante.
Se apropie de frigider fără a-şi face mari speranţe. De când plecase Laura, opţiunile erau invariabil puţine. Spuseseră adesea că Julia nu mânca niciodată, Laura mânca mereu, iar Gwen mânca doar atunci când cineva îi împingea mâncare în faţă.
Fără prea mult entuziasm, scoase o cutie de iaurt, ve-rifică data de expirare de pe fundul acesteia. Ei bine, ce conta o săptămână când era vorba de lapte acrit, oricum? decise ea, şi desfăcu atent capacul. Închise uşa

frigiderului, apoi luă bileţelul lipit pe acesta pentru a-l citi până mânca.
Gwen, supertare treaba cu trandafirii. Ce alte secrete îmi ascunzi. Te voi interoga mai târziu. Ai mesaje pe robotul tele-fonic. Bunicul. Nu mă întreba. Şi un tip cu voce sexy pe nume Bran. Tipul cu florile? Hm. Ei bine, în calitate de

doctor pro-babil ştii că puţină companie ţi-ar face bine. Mă întorc până la şase. Poate. Jules.
încruntându-se, Gwen citi din nou bileţelul, apoi aruncă o nouă privire spre flori. Se holbă la pliculeţul ascuns printre tulpini. ÎI smulse din suportul de plastic transparent şi-l bătu în palmă de câteva ori, reflectând. Apoi, ridicând din umeri, îl deschise.
„Părеau a fi stilul tău. Mulţumesc anticipat pentru ajutor. Bran."
- Oh. Nu reuşi să îşi înăbuşe fiorul ameţitor de plăcere când privi trandafirii. Ai mei, murmură ea şi, aplecându-se peste ei, inspiră adânc. Apoi se dezmetici şi se dădu în spate. Trei duzini de trandafiri albi, cu tulpini lungi, în noiembrie, era în mod cert o exagerare. Una minunată, dar oricum...
Avea să fie nevoită să fie mai directă în a-l descuraja pe Branson Maguire. „Bunicule, reflectă ea, oare ce pui la cale şi ce ai făcut?" Se întoarse spre robotul telefonic, apăsă butonul pentru mesaje şi nu se putu abţine să nu rânjească auzind vocea tunătoare a lui Daniel.
- Detest chestiile astea nenorocite. Nu vorbeşti cu nimeni, doar turui în faţa unei maşinării. De ce nu sunteţi niciodată acasă, fetelor? Gwen, am un tânăr prieten care are nevoie de puţin ajutor. E scriitor, născoceşte poveşti frumoase. Pe de altă parte, e irlandez, deci la ce te-ai aştepta? Se descurcă bine omorând oameni în dreapta şi în stânga şi vânând ucigaşi nebuni. O să-i dai o mână de ajutor, nu-i aşa, scumpo? O favoare pentru bătrânul tău bunic. E un băiat de treabă. Mama lui a fost colegă de facultate cu a ta, deci nu e tocmai un străin cules din stradă. Julia, am vorbit cu tatăl tău. Zicea că îţi mai cumperi o casă. Bună fată. Şi v-ar fi greu oricăreia dintre

yoi dacă aţi suna-o pe bunica voastră din când în când? îşi face griji.
Gwen chicoti, îşi trecu degetele prin păr. Un mesaj tipic pentru Daniel MacGregor, îşi spuse ea, transmis clar şi răspicat. Dar părea destul de inocent. Fiul unei prietene de-a mamei ei. în regulă, atunci, nu părea să existe nici o

intrigă sau schemă în spatele întregii po-veşti. Doar o favoare, una uşor de acordat.
Satisfăcută, Gwen îşi luă din nou iaurtul, scoase o lingură, apoi apăsă butonul pentru a asculta mesajul lui Branson.
- Gwendolyn.
Se opri, cu lingura ridicată aproape la buze. Era ceva în felul în care îi rostise numele, îşi spuse ea. Era roman-tic faptul că îi folosise numele întreg, în locul variantei rapide şi uşoare, Gwen.
-Sunt Branson Maguire. Sper că ai dormit puţin. Şi sper că îţi plac trandafirii albi. Mă gândeam, dacă ai ceva timp liber, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai putea acorda o oră, oricând azi. M-aş oferi să te scot la prânz sau cină, dar nu vreau să te împing din nou în defensi-vă. Aş vrea doar să mă consult cu tine în privinţa unor aspecte - legate de intriga cărţii. Intenţionez să stau aca-să toată ziua. Dacă nu, ne vedem diseară.
Gwen nu se obosi să noteze numărul. Avea să-l ţină minte. Gânditoare, băgă lingura în iaurt. Era o cerere rezonabilă, îşi spuse. Nu fusese nimic care să aducă a flirt în conţinutul sau tonul mesajului. Râzând de ea însăşi, mai luă o lingură. „Fii atentă ce faci, iar analizezi fiecare nuanţă. “ Era exact aceeaşi atitudine care o puse-se într-o situaţie atât de jenantă cu o seară în urmă.
Individul era profesionist, iar ea la fel. Cu siguranţă putea să îi ofere o oră din timpul ei - dacă nu din alte motive, măcar pentru a-şi cere scuze în secret, şi de la el şi de la bunicul ei, pentru că fusese atât de bănuitoare. Luă telefonul şi îi formă numărul. Branson răspunse la al treilea ton de apel.
- Maguire.
- Bună, sunt Gwen Blade. Mulţumesc pentru tranda-firi, sunt foarte frumoşi.

- Mă bucur. Au funcţionat?
- Dacă au funcţionat?
- Te-au înmuiat suficient cât să îmi acorzi o oră?
-Nu. Dar efectul ăsta l-a avut mesajul pe care mi l-a

lăsat bunicul meu. Nu ştiam că mamele noastre au fost colege la facultate.
- Câteva semestre, mi s-a spus. Mama s-a orientat spre design interior, iar a ta, aparent, s-a orientat spre diverse alte specializări. Mama susţine că Serena MacGregor era interesată de toate.
- In^ continuare este. Putem să ne întâlnim la două. In centru ar fi cel mai bine. Am de făcut nişte cumpărături.
„La două“, reflectă Branson. „După prânz, înainte de cină. Vicleană femeie.*1
-La două e bine. Ce-ai zice să ne întâlnim la Boston Harbor Hotel? Acolo se serveşte un ceai destul de grozav.
-Da, ştiu. Coborî privirea spre iaurt şi se gândi la produse de patiserie cremoase, savuroase. Stomacul ei neglijat chiorăi. Bun. La două, în holul de la intrare.
Gwen ajunse exact la timp, un obicei pe care verişoa- ra ei, Julia, îl considera cât se poate de iritant. Făcuse acea baie lungă şi fierbinte, cu multă spumă, care făcuse minuni pentru gâtul ei înţepenit. Şi răsfoise o ediţie de buzunar a cărţii O moarte frumoasă de Branson Maguire.
0 mai citise o dată, dar urmărise să se familiarizeze cu stilul lui literar înainte de întâlnire.
Exact aceeaşi trecere în revistă şi pregătire atentă ar
1 i aplicat-o şi dacă ar fi fost vorba de istoricul medical al unui pacient înainte de tratament sau de personalitatea unei cunoştinţe înainte de a-i cumpăra un cadou. Era o femeie conştiincioasă şi meticuloasă, care absolvise facultatea de medicină cu ani buni mai devreme decât era regula, iar acum era cel mai tânăr medic rezident la Chirurgie care făcuse parte vreodată din personalul spitalului Boston Memorial.
Muncise din greu pentru a ajunge aici şi ştia că îşi câştigase pe drept poziţia. Nu putea neglija avantajele de care se bucurase încă din copilărie. Familia ei era iubitoare,

generoasă şi încurajatoare. O susţinuseră în toate de-ciziile pe care le luase pe parcurs. înţelegea totodată că

averea - genul de avere pe care o avea familia MacGre- gor - îndepărta multe obstacole mărunte de pe drum.
însă destinul ei fusese pecetluit de dragostea faţă de medicină, de misterul, arta şi ştiinţa presupuse de aceasta.
Se plimbă prin holul hotelului, apreciind grandoarea şi graţia tavanului casetat, bogat decorat, urnele uriaşe umplute cu flori exotice înalte, marmura şi poleiala.
Iar ea arăta, îşi spuse Branson, când coborî din lift şi o văzu, ca fiica la facultate a unui bogătaş venită în oraş. Se schimbase într-un sacou gri cambrat şi pan-taloni largi, iar peste braţ avea drapat un palton negru. Bijuteriile erau clasice şi discrete, observă el. Un ac de rever în stil medalion, care părea a fi bijuterie de familie, mici scoici de aur la urechi, un ceas îngust cu o curea de piele neagră.
Arăta totodată foarte vioaie, energizată, şi nici pe de-parte la fel de fragilă cum păruse noaptea trecută.
- Eşti punctuală, spuse el, venind spre ea.
- Da, e un obicei enervant de-al meu.
-Mie îmi plac femeile punctuale. O luă de braţ şi porni cu ea spre lifturi. Irosirea timpului ar trebui rezer-vată pentru acele situaţii în care te poţi bucura cel mai mult de ea.
Folosi o cheie mică pentru a accesa un etaj, apoi se întoarse să îi zâmbească în timp ce se închiseră uşile. Arăţi grozav. Aş zice că te-ai odihnit puţin.
El era îmbrăcat într-o bluză bleumarin moale, cu mânecile suflecate până la coate, peste o pereche de blugi de culoare închisă. Tenişii înalţi din picioarele lui păreau să fi străbătut kilometri buni.
-îţi mulţumesc, da. Unde mergem?
- Sus în apartamentul meu.
Culoarea ochilor ei se întunecă, iar pleoapele îi coborâră uşor.
-Oh?
Branson nu se putu abţine să nu râdă.
- Gwendolyn, chiar nu ar trebui să fii atât de încre-zătoare şi naivă. Oamenii vor profita de tine. Relaxea- zăte, adăugă el, înainte ca ea să apuce să vorbească.

Am comandat ceai. Vom sta în salon. E foarte conven-ţional şi e mai convenabil pentru mine pentru a lua notiţe şi a evita întreruperile chelnerilor care se tot în-vârt pe lângă mese. Nu am nici un scop ascuns.
- In regulă, având în vedere că întâmplarea face să îmi fie foarte foame. Credeam că locuieşti în Boston.
-Aşa e. O luă din nou de braţ pentru a o conduce după ce coborâră din lift. Aici locuiesc. Presa consideră că e o excentricitate, ideea de scriitor care locuieşte la un hotel. In realitate e o clădire de apartamente de lux care îmi oferă servicii de curăţenie zilnice, servirea mesei în cameră, şi locatari care se schimbă foarte frecvent. Ai un zâmbet minunat. Cum se face că mi-l oferi în sfârşit?
-Părinţii mei practic au locuit într-un hotel până după ce s-a născut Mac, fratele meu cel mai mare. Şi în continuare o fac frecvent. Ambii fraţi ai mei locuiesc în hoteluri, pe tot parcursul anului, iar sora mea cea mică, Amelia, ar face-o şi ea dacă i s-ar permite. Nu consider alegerea câtuşi de puţin excentrică.
-Corect, uitasem. Cazinouri. Las Vegas, Atlantic City, New Orleans, Europa. Familia ta m-a costat ceva bani - indirect.
-Nimic nu ne place mai mult.
Aşteptă ca Branson să descuie una dintre cele două uşi duble late, apoi intră în salonul spaţios şi mobilat inteligent. Observă micul laptop elegant, legat la un monitor de mărime standard, aflat la capătul unei mese din lemn de nuc. Era plin de teancuri de cărţi, hârtii şi căni de cafea.
-Aş zice că e un loc foarte liniştit şi convenabil în care să lucrezi.
-E în regulă deocamdată. Ocazional mă mai apucă vag tentaţia de a-mi cumpăra o casă, de a tunde o peluză, de a vopsi nişte obloane. De regulă îmi trece, dar presupun că într-o bună zi, curând, nu o să se mai tlea dusă.
- Dacă se întâmplă asta, ar trebui să o suni pe verişoara mea, Julia. E expertă în imobiliare.
-Ah, Prima Jule.
Gwen îşi înclină capul.

- Da, aşa a poreclit-o presa în perioada când unchiul Alan era preşedinte. Ei i s-a părut amuzant.
Chiar şi la şapte ani, Julia avea un simţ al ridicolului foarte bine dezvoltat.
- Probabil a fost foarte interesant pentru ea să crească la Casa Albă. Să vedem, fratele ei D.C. e artist. Apoi are verişorii care sunt avocaţi. Una dintre ele tocmai a făcut o nuntă grandioasă şi spectaculoasă primăvara trecută.
-Aşa e. Am venit să discutăm despre familia mea sau despre cartea ta?
- Făceam doar conversaţie.
Era ţâfnoasă, îşi spuse el. Protectoare.
-Lui Daniel îi place să se laude. Am auzit destule despre copiii şi nepoţii lui cât să am impresia că îi cu-nosc. E foarte mândru de tine.
-Ştiu. Privirea lui Gwen se îmblânzi din nou. Tind să fiu defensivă în privinţa familiei mele. Un alt obicei.
-Unul atrăgător. Au sosit mâncarea şi băutura, spuse el, când sună clopoţelul. Te rog, simte-te ca acasă.
Gwen decise că cel mai eficient loc în care ar fi putut să se aşeze era la masa mare, la capătul opus celui în care îşi amenajase el spaţiul de lucru. Ii zâmbi chelne-rului care le adusese mâncarea în cameră, îl ascultă pe Branson glumind cu acesta, dezbătând vesel un meci de fotbal, apoi văzu o bancnotă îndoită alunecând discret din palma lui Branson în cea a chelnerului.
- Cum poate băiatul ăsta să locuiască într-o asemenea metropolă şi să fie fan Dallas Cowboy e ceva ce depăşeşte capacitatea mea de înţelegere. Branson scoase o sticlă dintr-o frapieră. Şampanie?
-Nu.
- încercam doar să respect toţi paşii. O bagă din nou în găleata cu gheaţă. O punem înapoi pentru altă dată. Serveşte-te. Făcu un gest larg peste platourile cu sendvi-şuri, fursecuri şi foietaje. Ziceai că ţi-e foame.
-Iar tu ziceai că vrei să discuţi despre cartea ta cu mine.
Luă ceainicul şi turnă în două ceşti.

- Da, în regulă, deci ce-am până acum, începu el, aşezând u-se şi îngrămădindu-şi pe o farfurie câte puţin din toate, e un doctor psihopat.
- Minunat.
- Chiar e. Genul de femeie năucitor de frumoasă.
- E femeie?
- Da. Mă gândesc că în ziua de azi nu vezi prea multe femei psihopat de calitate. Ceea ce vreau eu să fac e un fel de interpretare a temei Jekyll şi Hyde, cu o trimitere spre Văduva Neagră şi Lizzie Borden. Muşcă dintr-un sendviş minuscul. Tu eşti chiar perfectă.
- Sunt?
- Fără îndoială. Ai şi aspectul necesar - nu doar frumuseţea, mă refer la aerul de fragilitate, la osatura delicată. Graţia şi eficienţa. Mă gândeam să o fac înaltă, voluptoasă şi fatală, continuă el, ochii lui de culoarea gresiei rămânând aţintiţi, îngustaţi şi intenşi, pe chipul lui Gwen, dar acum îmi dau seama că, de fapt, contras- tul e mai bun. Mult mai bun. Nici să vreau n-aş fi putut găsi un prototip mai bun.

Gwen decise să se simtă amuzată, mai degrabă decât i nsultată.
- Pentru o psihopată?

-Da. Rânji, iar ochii lui reci se colorară într-un fu- muriu cald. Te deranjează?
- Cred că mă simt în mod bizar flatată. Deci personajul tău negativ e un doctor, o femeie, care cu o mână vindecă, cu cealaltă ucide.
- Exact. Te prinzi repede. Se trase puţin mai în faţă pe scaun, bătând leneş cu degetele în marginea farfu-riei. Ea deţine controlul, fără drept de apel, şi ştie exact ce face. îi face plăcere. Puterea de a vindeca, senzaţia extremă de a distruge. Desigur, e nebună de legat, dar ista e la un alt nivel. Deci dacă aş concepe-o ca fiind chirurg, cum ar fi viaţa ei? Ar fi mai în vârstă decât tine. Nu vreau să complic personajul făcând din ea şi un geniu, pe lângă toate celelalte.
- Eu nu sunt un geniu. Sunt doar o studentă bună.

-Gwendolyn, când ajungi la facultatea de medicină de la Harvard înainte să ai vârsta legală pentru

a consuma alcool în majoritatea statelor americane, se cheamă că eşti un geniu. Acceptă asta. Se întinse să mai ia un sendviş, în timp ce ea clipi surprinsă. Deci, cu cât de multă presiune se va confrunta în calitate de chirurg femeie? Chirurgia e în continuare un teritoriu preponderent rezervat bărbaţilor, nu-i aşa? Clubul băieţilor. Şi mai există şi complexul de a se crede Dumnezeu, aroganţa şi orgoliul care apar atunci când poţi să-ţi bagi mâinile în interiorul corpului uman.

- Aroganţă şi orgoliu?

- Le ai şi tu. Am văzut asta când te-am urmărit ieri ocupându-te de cei doi tineri. Arunci tăios un ordin şi nici nu-ţi trece vreo clipă prin minte că nu va fi executat - şi încă executat imediat. Revăzu scena în minte, o secvenţă de film interpretată perfect. Treci cu paşi mari dintr-un salon intr-altul, iar oamenii devin brusc atenţi. Tu nu observi asta, fiindcă te-ai obişnuit. Te aştepţi la asta. îmi doresc asta şi pentru ea, acea presupunere că se va bucura automat de respect şi autoritate, acea încredere în ea însăşi. în timp ce, pe de altă parte, clo-coteşte de furie şi de frustrare. Tu ai multă furie şi frus-trare, Gwendolyn? Dumnezeule, dar repede se mai mişca.

-Acum sau în general?

El îi zâmbi radios.

- îmi place foarte mult vocea ta. Evocă sex rafinat şi rece, ca de gheaţă. în fine, ceea ce mă interesează este perspectiva feminină despre ceea ce eşti nevoită să faci pentru a-ţi croi drum în acest domeniu. Cum te descurci atât cu avansurile sexuale subtile, cât şi cu cele făţişe şi cu hărţuirea de la locul de muncă. Vezi tu, mă gândesc că îi place să mutileze în secret bărbaţii pentru că îi consideră inferiori, enervanţi, deranjanţi şi dezgustători.

Zâmbetul ei înflori din nou, rece şi amuzat.

- începe să-mi placă de ea.

- Bun, asta şi vreau. Vreau ca şi cititorul să o placă, chiar dacă îl îngrozesc faptele ei. îngrămădi din nou mâncare pe farfuria ei în timp ce vorbea. E inteligentă, e ambiţioasă, e neînduplecată. Câţiva ţipi pe care îi exe-cută la început sunt nişte gunoaie, ceea ce îi va atrage

mai multă simpatie. Apoi îşi intră în mână, începe să îi placă prea mult. Acela va fi momentul de cotitură. Iar solicitările, presiunea, stresul de a se confrunta constant cu probleme şi decizii de viaţă şi de moarte - mă gândesc că acela va fi factorul care va face să cedeze definitiv legătura ei cu propria umanitate.
Gwen decise că era mai productiv să fie amuzată şi intrigată decât să fie iritată. Selectă un sendviş cu măcriş din talmeş-balmeşul pe care i-l servise el.
- Ei bine, presiunea e incredibil de mare. Mulţi doctori buni se retrag pentru că nu fac faţă muncii în spital, programului brutal de lucru, birocraţiei mizerabile. Urgenţe, tăieri de buget, vieţi personale întrerupte. Nu prea va avea timp de distracţie, decât dacă e foarte flexibilă. Presupun că lucrează în cadrul unui spital impor-tant din Boston.
- Exact. Scoase un carneţel şi începu să mâzgălească în el. Câte ore ar lucra într-o săptămână?
- O, între patruzeci şi un milion.
El îi zâmbi şi puse un superb ecler cu ciocolată lucios pe farfuria ei, în locul unde tocmai se aflase sendvişul.
- Continuă.
Ora se transformase în nouăzeci de minute pe când se gândi ea să se uite la ceas.
-Sunt în întârziere. Trebuie să plec, dacă vreau să îmi termin cumpărăturile de Crăciun înainte să intru în tură.
- Să ţi le termini? Suntem în noiembrie.
- Sunt obsedată să obţin rezultate excepţionale.
Se ridică şi îşi luă paltonul.
- Ascultă, vin cu tine.
- La cumpărături?
Se ridică şi o ajută să îşi îmbrace paltonul înainte să spuce ea să o facă singură. Iar dacă profită de ocazie pentru a-i mirosi părul şi a-şi da aprobator ochii peste cap, peste creştetul ei, ea nu avu cum să afle.
-Am gusturi excelente în materie de alegere a cado-urilor. Şi pot să te mai întreb una-alta între timp. Apoi pot să fug la spital cu tine.

-Altul care e obsedat de rezultate excepţionale.
- M-ai prins. îmi iubesc munca. îşi luă paltonul şi o prinse din nou pe Gwen de braţ. Ştii, mă gândeam să o fac să se îndrăgostească de Scully. Ar putea să se bucure de nişte partide de sex destul de grozave, să îşi complice vieţile, să îşi frângă reciproc inimile.
Se opri şi îşi lăsă o clipă de răgaz pentru a studia chipul lui Gwen, pentru a se desfăta cu el.
- Deci, crezi că ar fi genul ei?
Gwen îşi înclină capul. Era capabilă să recunoască o replică de agăţat atunci când o auzea, indiferent cât de inteligent ar fi fost exprimată.
- Dur, brutal şi iubitor de poezie? S-ar putea să i se potrivească... şi fără îndoială îi va face plăcere să încerce să îl ucidă.
-Aşa mă gândeam şi eu.
îşi lăsă mâna să alunece până la a ei, îşi împleti degetele cu ale ei şi o trase afară pe uşă.
capitolul 13
- Deci eu când am să-l cunosc?
Pentru că era ocupată să taie hârtie cu precizie chirurgicală, Gwen nu ridică privirea.
- Pe cine?
Julia luă o fundă argintie din grămezile sortate pe culori pe care Gwen le aranjase pe masa mare.
- Tipul care e bun pentru tine.
Se gândi pentru o clipă să îşi scoată propriile cadouri şi să se apuce de lucru la ele. însă era de-abia duminica de după Ziua Recunoştinţei. Şi se simţea leneşă.
- Bun pentru mine.
Gwen puse pe hârtie cămaşa în cutie, îndoi frumos marginea ambalajului pe dedesubtul acesteia, apoi ridi-că părţile laterale astfel încât să se suprapună exact doi centimetri şi jumătate.
- Tipul cu florile.
Julia căscă şi sorbi din cafea.

- Branson? După ce puse banda adezivă, Gwen începu să împăturească primul capăt. Vrei să îl cunoşti?
- Ei bine, te vezi cu el de aproape trei săptămâni deja, iar eu nu l-am zărit nici măcar pentru o clipă.
-Nu mă văd cu el. Gwen răsuci cutia pe dos pentru a se ocupa şi de celălalt capăt. Doar îl ajut la documentare.
Julia se lăsă pe spate în scaun. O adora pe Gwen, simţul înnăscut al ordinii, manifestat atât în obiceiurile ei, cât şi în gândirea ei, generozitatea cu care se oferea oamenilor, umorul ei discret, loialitatea ei de neclintit - şi uluitoarea ei lipsă de conştiinţă de sine.
- E foarte atrăgător.
- Hm.
- Asta nu era o întrebare. I-am văzut fotografia pe spatele cărţilor, am surprins câteva interviuri în emisiuni de dimineaţă. E foarte atrăgător.
- Nu aveam de gând să te contrazic.
După o scurtă dezbatere, Gwen se opri asupra panglicii roşii şi începu să calculeze lungimea potrivită.
-Deci nu eşti interesată de el la nivel personal, de relaţie bărbat-femeie?
- Nu rn-am gândit la asta.
- Gwen.
Cu un oftat de nerăbdare, Gwen puse panglica deoparte.
-Nu mă interesează să fiu interesată. Iar tu începi să-mi aminteşti de Daniel MacGregor.
Julia rânji, ochii ei întunecaţi dansând veseli.
- Asta e un compliment sau o insultă?
- Ştii foarte bine că nimic nu i-ar plăcea mai mult bunicului decât să ne vadă pe toate căsătorite şi crescând o duzină de copii. Avea impresia că e viclean, la cina de Ziua Recunoştinţei, când ne-a pus toate acele întrebări despre băieţii cu care ne vedem. Băieţi! îşi dădu ochii peste cap, apoi se dădu bătută şi râse. Nu se va schimba niciodată.
- Cine şi-ar dori să se schimbe? A fost ceva mai concret cu tine. „Ah, Gwennie, iubito, tu cum te înţelegi cu tânărul meu prieten scriitor? Bun băiat acel Branson,

o minte sclipitoare. Iar irlandezii cunosc valoarea familiei."
Gwen clătină din cap şi legă frumos panglica peste cutie.
- E evident că ţine la Branson.
-Ţi-a aranjat întâlnirea cu el.
- Nu, asta a fost şi prima mea reacţie, dar mi-am dat seama că judecasem greşit situaţia. E inofensiv.
Julia deschise gura, apoi o închise brusc.
- In regulă, dacă aşa vrei tu să priveşti lucrurile. După părerea mea, te-ar fi potopit cu un torent de întrebări pe tema asta Laura şi Royce dacă nu ar fi anunţat că urmează să li se nască primul copil. Apoi a fost prea ocupat ştergându-se la ochi, ţinând toasturi, plesnindu-l pe Royce peste spate şi umflându-se în pene pentru a-şi mai aduce aminte de intrigile lui.
Gwen luă o uriaşă fundă roşie şi oftă.
-Vom fi mătuşi. Laura arăta atât de fericită, nu-i aşa?
- Da. Simţindu-se şi ea uşor înlăcrimată, Julia îşi trase nasul. Acum un an îşi spunea singură - şi ne spunea şi nou - că nu e câtuşi de puţin interesată de o relaţie. Exact cum îmi spui tu acum că nu eşti.
-Pentru numele lui Dumnezeu...
- E cineva la uşă. Julia sări în picioare rânjind. Termină pacientul, doctore. Deschid eu.
„Habar nu are ce se petrece11, decise Julia, traversând casa. Femeia era capabilă să taie şi să coasă oamenii la loc de dimineaţa până seara, să enumere toate oasele din corp în ordine alfabetică, să diagnosticheze o mulţime de boli, afecţiuni şi traumatisme, dar nu îşi dădea seama când începea să se implice într-o relaţie.
Julia deschise uşa şi văzu cealaltă jumătate a relaţiei ţinând o cutie albă lucioasă de la o brutărie.
- Gogoşi sau foietaje? vru ea să ştie.
- Ambele.
- Bun, atunci pofteşte înăuntru.
Branson intră, studiind cu interes femeia cu forme voluptuoase, păr roşu aprins, ochii de culoarea cioco-latei fine şi pielea pură şi fină ca frişca. Purta un halat

gros, în dungi ameţitoare, şi papuci de casă pufoşi, în formă de iepuraşi.
-Branson Maguire, mă bucur să te cunosc. Julia zâmbi şi îi întinse o mână scânteind de inele. Te-am recunoscut.
-Julia MacGregor, mă bucur să te cunosc. Branson prinse mâna lungă şi îngustă într-a lui. Te-am recunoscut.
-Nu-i aşa că este distractiv? Deja îmi placi. Orice bărbat care apare la uşă la unsprezece dimineaţa intr-o duminică şi aduce produse de patiserie devine instant prietenul meu.
- Cum te împaci cu crema bavareză cu glazură de ciocolată?
-E cea mai bună prietenă a mea. Dă-mi-o. Inşfăcă imediat cutia din mâinile lui. Dă-ţi jos paltonul, stai o vreme. Cred că pot găsi nişte cafea de servit la astea.
-Aşa şi intenţionam. Mă gândeam că poate Doctorul Nuri este... Se întrerupse, strâmbându-se. Scuze! Mi-a scăpat!
-Doctorul Nuri? Ochii Juliei ţopăiră de încântare, îmi place. Şi dacă tot mi-ai adus câteva milioane de calorii, poate rămâne micul nostru secret.
-Ţi-aş fi recunoscător.
- Operează în sufragerie. Pe aici.
- Grozavă casă, comentă el, pornind cu ea pe coridor.
- E favorita mea. De asta locuim aici.
- Aşa-i. Ţie îţi place să cumperi case.
- Cumpăr, vând, renovez, refac. Ţie îţi place să spui poveşti.
-Aha.
Trecură printr-o cameră cu un mic şemineu de piatră şi mai multe canapele confortabile. Privirea îi fu atrasă de un uriaş bol cu marginile încreţite, în nuanţe de albastru şi verde ce se pierdeau unele într-altele, care îl făcu să se oprească şi să îl studieze mai atent.
- Opera mamei mele.
- Fabulos. Va ocupa un loc interesant în istorie, nu-i aşa? Atât ca artistă de geniu, cât şi ca o Primă Doamnă foarte dinamică.
- îmi placi mult.

-Am scris un eseu despre tatăl tău când eram în li-ceu. Ii aruncă un zâmbet fulgerător. Mi-a ieşit perfect.
-Fostul preşedinte Alan MacGregor a avut întot-deauna o poziţie foarte fermă referitor la educaţie. Va fi foarte încântat.
Şi fiindcă şi ea era, Julia îl prinse pe Branson de mână şi îl conduse în sufragerie.
-Uite cine a venit cu daruri, anunţă ea.
Gwen ridică brusc capul. Foarfecă pe care o ţinea în mână se închise zgomotos.
- Oh. Mica tresărire din stomac o surprinse, la fel şi impulsul imediat de a-şi aranja părul. Bună, Branson.
-Ne-a adus prăjituri, aşa că am decis că sunt îndră-gostită de el. Mă duc să fac nişte cafea şi să pun astea pe o farfurie. Nu îl lăsa să plece, Gwen. Cred că s-ar putea să vreau să îl păstrez.
Julia îi făcu cu ochiul lui Branson şi porni spre bucă-tărie, ducând cutia de dulciuri.
- La drept vorbind, cred că s-ar putea ca şi eu să fiu îndrăgostit de verişoara ta.
Fără a aştepta o invitaţie, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Gwen.
- Ei bine, te-ai mişcat repede.
Detectase oare o vagă notă de iritare în tonul ei? se întrebă Branson. Speră el.
- Nu crezi în dragoste la prima vedere, doctore?
-Nu. Era o minciună. Credea în tot felul de lucruri prosteşti când era vorba de inimă. De ce ne-ai adus prăjituri?
- Tu nu mănânci decât dacă îţi aduce cineva de mân-care. Luă leneş o fundă albastră şi o studie. Şi aşa înţeleg eu, printr-un gest mărunt, să îţi mulţumesc pentru tim-pul pe care mi l-ai acordat până acum.
- Foarte drăguţ. Când el puse funda în grămada de accesorii aurii, ea o luă automat şi o mută la locul ei. Şi deloc necesar. Nu m-ai deranjat cu nimic.
Buzele lui tresăriră într-un zâmbet. Intenţionat de data aceasta, luă o fundă roşie.
- Deranj sau nu, e timpul tău şi m-ai ajutat mult.
Puse funda roşie în grămada de verde.

- Cartea avansează bine?
Gwen mută fundă.
- Destul de bine.
Rânji când Julia se întoarse aducând un ibric de ca-fea, ceşti şi o farfurie plină ochi cu produsele de patiserie cumpărate de el. Ii făcu semn ridicând jucăuş din sprâncene, apoi mută o panglică argintie în grămada de roşii.
- Arată grozav.
Julia îşi îndesă limba în obraz, în timp ce verişoara ei rearanjă meticulos panglicile.
-Mie-mi spui? Sper să nu vă supăraţi, dar eu mi-am selectat deja partea mea de dus în camera mea. Am câ-teva telefoane de dat. Mai vino oricând doreşti, Bran. Adu ciocolată.
Din spatele lui Gwen, Julia ridică un deget mare în semn de încurajare şi ieşi.
- Deci pot să-ţi dau o mână de ajutor cu împachetarea?
-Nu, am un sistem.
- Ba bine că nu. Turnă el o cană de cafea şi puse o gogoaşă răsucită lucioasă pe o farfurie. Mănâncă puţin zahăr.
-Am să mănânc. O secundă.
Era concentrată să obţină alinierea perfectă în timp ce îndoia colţurile hârtiei.
- Cum ţi-ai petrecut Ziua Recunoştinţei?
- Cu gălăgie, confuzie şi lăcomie. Minunat. Tu?
-Cam la fel. îi privi degetul mare alunecând peste hârtie, formând o muchie dreaptă şi tăioasă ca o lamă. Şi găsi concentrarea ei intensă asupra detaliilor absolut adorabilă. îmi pare rău pentru asta, Gwendolyn, dar pur şi simplu trebuie făcut.
îşi închise o mână peste ceafa ei, îi înclină capul şi îşi coborî gura peste a ei. Ea nu tresări, de-abia dacă deveni puţin mai rigidă, însă el îi simţi surprinderea. Hotărând să folosească acest lucru în avantajul lui, coborî cealaltă mână pe marginea obrazului ei şi o lăsă să îi alunece pe după ureche în auriul moale şi scurt al părului ei.

Avea un gust proaspăt, îşi spuse el, ca prima briză caldă la început de primăvară. Fusese chinuit de curiozitate, îşi petrecuse trei săptămâni chinuit de curiozitate, şi fu nevoit să se întrebe de ce aşteptase atât de mult

când ea era pur şi simplu atât de... perfectă. Ii încurajă buzele să se întredeschidă şi se strecură înăuntru. Sunetul care îi vibră în gât fu unul de aprobare pură.
Trebuia să înceteze, îşi spuse Gwen. Imediat. O, Doamne, se simţea ameţită, încinsă, neputincioasă. Tensiunea ei arterială probabil era... Pulsul ei fără îndo-ială... Apoi dinţii lui o zgâriară blând pe buza de jos şi nu mai gândi deloc.
-Dulce, murmură el, pierzându-se. Dulce şi superbă Gwendolyn. Mâna lui alunecă în jos pentru a-i putea dezmierda ceafa, pentru a o face să se înfioare. Ce avem aici?A
-Stai. îşi puse o mână pe pieptul lui, surprinsă că inima lui bătea la fel de rapid ca a ei, când el părea mult mai stăpân pe sine. Doar stai.
-Nu vreau.
Branson duse sărutul mai departe înainte ca vreunul din ei să apuce să se pregătească. îşi dorea să o tragă în poala lui, să îşi mute buzele de pe gura ei pe gâtul ei, de pe gât pe umăr, şi să tot coboare cu săruturi până îi ajungea la degetele de la picioare.
-Am spus să stai. Se eliberă, se strădui să îşi recapete suflul, calmul, gândirea raţională. Avem o înţelegere.
- Eşti întro relaţie cu altcineva?
- Nu, nu asta contează.
El se mulţumi să ridice din sprâncene.
-Ai ceva împotriva scriitorilor de romane poliţiste cu origini irlandeze?
Ea îşi trecu o mână prin păr, făcându-l să se răsfire ca petalele unui disc de floarea-soarelui.
- Nu fi ridicol.
- Consideri că sărutul e un obicei nesănătos?
Bănuitoare, ea îi aruncă o privire piezişă.
- Râzi de mine.

- Poate de noi amândoi. Şi cum voi interpreta răspunsul tău ca fiind negativ, îţi mărturisesc că simt că a te săruta ar putea deveni un obicei. Ridică un deget pentru a-i desena conturul gurii, în timp ce îşi plimbă ochii cenuşii şi reci peste chipul ei. încep să nutresc ceva faţă de tine.

- Ceva?
- încă nu rn-am dumirit exact ce şi cum. Dar lucrez la asta. Sau poate ar trebui să o numesc afecţiune. Ai înţelege aşa ceva. Degetele lui coborâră şi desenară conturul bărbiei ei. Poate m-ai ajuta să o explorez, să o studiez. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi văzu curiozitatea scli-pind în ei.
-Eşti speriată, îşi dădu el seama cu o tresărire de surprindere şi plăcere. Aş fi putut jura că nu ai în tot corpul o singură fibră de teamă, la câte lucruri te-am privit făcând în ultimele câteva săptămâni. Nu te crispezi niciodată, nu eziţi, nu îţi pierzi vlaga. Dar în momentul ăsta eşti speriată pentru că te ating. Iar asta, Gwendolyn, e teribil de excitant.
- Ajunge! îşi împinse brusc scaunul în spate şi sări în picioare. încetează odată! Nu sunt speriată. Doar că nu sunt interesată de asta.
-Acum minţi. Chicoti când ochii ei se întunecară de mânie. Asta te-a scos din sărite şi nu pot să nu te înţeleg. Dar adevărul este că atunci când o femeie se topeşte în braţele mele aşa cum te-ai topit tu, pretenţiile de indiferenţă pur şi simplu nu sunt verosimile.
- Nu m-am pretins indiferentă, spuse Gwen cu răceală şi îl făcu să râdă.
- Nu, ai dreptate, nu ai făcut-o. Am greşit eu. îi prin-se mâna, ignorând eforturile ei de a şi-o smulge dintr-a lui. Gura care atât de recent o sedusese acum îi zâmbea arogant. Nu-ţi face griji, nu am de gând să te sărut din nou până... ei bine, până.
- Branson, sunt ocupată.
- Gwendolyn, sunt insistent. Şi te doresc. Nu poate fi prima dată când auzi asta.

Era prima dată când auzea acest lucru spus cu un rânjet impertinent şi un exces de încredere. Detesta faptul că acea combinaţie o încânta.
- Dacă vrei să te ajut în continuare, va trebui să înţelegi şi să accepţi condiţiile şi restricţiile.
- Ba nu. Nu-mi plac condiţiile şi restricţiile.
- Eşti arogant, nesuferit...

- Recunosc. Ţi-e teamă că te voi seduce, declară el. Fiindcă acum ştim amândoi că pot. Doar că o să mai amânăm asta puţin.
Dacă vocea ei fusese rece înainte, acum coborî la sub-zero.
- Dacă îţi închipui că sunt uşor de manipulat, o ţintă facilă, te înşeli amarnic.
-Nu îmi închipui nimic de genul ăsta. Consider că eşti incredibil de puternică, chiar vitează. Mă uluieşti în fiecare zi. Ai o părere proastă despre tine dacă îţi închi-pui că singurul motiv pentru care te doresc e fiindcă ai ochi superbi şi un corp minunat.
-Sunt... Ridică mâinile, le lăsă să cadă. Ai reuşit să mă bagi în ceaţă.
- E şi ăsta un început. Ce-ar fi să te las să reflectezi o vreme, având în vedere că oricum asta ai să faci? Ne vedem la spital mai târziu.
Gwen îşi permise să se relaxeze din nou, şi încuviinţă din cap.
- Da, în regulă.
El îi prinse faţa în mâini şi depuse un sărut scurt şi ferm pe gura ei.
-Presupun că asta va trebui să îmi ajungă până atunci, îi spuse el, şi ieşi agale.
capitolul 14
Reveni la tura de zi în prima săptămână din decem-brie. De-a lungul anilor, Gwen învăţase să îşi ajusteze ceasul intern al organismului în funcţie de cerinţele programului ei. Când era de dormit, dormea, şi atunci dormea adânc. Când era timpul să se trezească, se tre-zea, iar atunci se trezea rapid.

De când hotărâse să urmeze exemplul bunicii sale şi să îmbrăţişeze medicina, chirurgia, nu lăsase nimic să îi distragă atenţia. Familia şi munca erau punctele cen-trale ale vieţii ei. Orice altceva era secundar. Inclusiv bărbaţii. Inclusiv, îşi spuse ea ferm, Branson Maguire.

Fusese absent în ultimele trei zile, iar ea observase. Hotărâse că strânsese suficiente informaţii şi nuanţe de atmosferă cât să considere că nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Şi concluzionase că lipsa ei de încurajare în sensul unei relaţii personale intrase în sfârşit şi în capul lui fără îndoială tare.
Era hotărâtă să nu se simtă dezamăgită de acest lucru. Continuă să sutureze cu grijă o tăietură de opt centimetri pe gamba unui pacient care avusese o ciocnire neplăcută cu un copac.
- Mergeam foarte bine în jos, îi spuse el, uitându-se oriunde în afară de câmpul steril şi acul ei. M-am gândit doar să iau săniuţa la o probă înainte să se năpustească pruncii mei pe ea. Tresări când simţi smucitura în piele. Presupun că sunt cam bătrân pentru dat cu sania.
-Trebuie doar să fiţi atent la copacii care vă sar în faţă. Când se deschise uşa şi intră Branson, stomacul ei se înfioră. Termină următoarea sutură fără să îi tremu-re mâna.
- Nu ai voie aici, spuse ea blând.
-Nu am să-ţi stau în cale. Se apropie să arunce o privire la rană. Au, spuse el, zâmbind compătimitor.
- Mie îmi spui. A sângerat ceva de groază.
- Nu vă mişcaţi, domnule Renekee. Aproape am ter-minat aici.
-Scuze. Ştii, îmi pari cunoscut, îi spuse acesta lui Branson, profitând că îi distrăgea atenţia.
- Oamenii îmi spun mereu asta. îşi trase un scaun de metal pliabil şi se aşeză cu o atitudine prietenoasă. Deci cum aţi ajuns să fiţi cusut de cea mai frumoasă doctoriţă chirurg din Boston?

-Ah... Renekee îi aruncă o privire lui Gwen, observă că rămăsese concentrată asupra lui. O întâlnire între mine, o sanie Flexible Flyer şi un copac. Copacul ;i câştigat.
-Este o zi grozavă pentru dat cu sania. Şi dacă tot trebuia să pierdeţi în faţa unui copac, nici c-aţi fi putut avea noroc mai mare decât să ajungeţi la doctorul Blade. Spuneţi-mi, din moment ce păreţi să o cunoaşteţi

puţin, ce credeţi că va trebui să fac pentru a o convinge să ia cina cu mine diseară?
-Ei bine, eu...
- Branson, pleacă.
Nu roşi, însă simţi jena ca un mic nod incandescent în adâncul stomacului.
- Doar o cină liniştită şi plăcută, continuă el. Uită să mănânce, aşa că eu doar mă gândesc la sănătatea ei.
- Asta s-ar putea să ţină, decise Renekee, distrându-se. Ştii tu, doctor, nutriţie adecvată, genul ăsta de lucruri.
- Exact. Vin - în cantităţi moderate, desigur. Lumină de la lumânări - pentru a-şi odihni ochii. O masă rela-xantă după o zi lungă. E doar o problemă de grijă faţă de propria persoană.
-Nu mă face să chem paza, Branson. Domnule Re-nekee, am să pansez rana acum. E de dorit să păstraţi locul uscat. Am să vă dau o listă de instrucţiuni şi va trebui să vă întoarceţi într-o săptămână, maximum zece zile, pentru a vi se scoate firele.
- Are nişte mâini minunate, nu-i aşa? comentă Branson. Vă spun, dacă aş avea nevoie de copci, nu aş lăsa pe nimeni altcineva să mă atingă. Ştiţi, mă gândeam la localul acela franţuzesc - unde se fac nişte deserturi flambate cu adevărat impresionante. Credeţi că doctorului Blade i-ar plăcea aşa ceva?
- Soţiei mele sigur i-ar plăcea.
- Şi sunt sigur că dânsa e o femeie cu mare discernământ. Ce zici, doctore?
-Aţi terminat aici, domnule Renekee. Gwen se îm-pinse în spate în scaun, ducându-l pe roţi până la o masă şi

selectând o listă de instrucţiuni privind îngrijirea suturilor. Eu aş sta deoparte de sănii o vreme.
- Da, mulţumesc. Luă hârtia, îi zâmbi. Ar trebui să-i daţi o şansă, îi spuse el şi ieşi.
- Nu am să-ţi permit să îmi distragi atenţia, nici mie, nici pacienţilor mei, cât timp lucrez. Scoasă din sărite şi pe punctul de a se lăsa pradă furiei, Gwen îşi scoase mânuşile şi halatul. Nu ai ce să intri în camerele de tratament sau cele de consultaţie decât dacă ai nevoie

de tratament sau de consultaţie. Şi în mod cert nu îmi vei face avansuri cât timp sunt la muncă.
Branson nu ar fi putut să îşi înăbuşe rânjetul nici dacă ar fi vrut. Vocea ei reflecta la perfecţie răceala din New England.
- E oare de mirare că nu reuşesc să mi te scot din minte?
Ea scoase un sunet gâtuit şi îşi aruncă mânuşile.
- Ai nevoie de tratament sau de consultaţie?
- Draga mea, dacă vrei să te joci de-a doctorul... De data aceasta se stăpâni. In fond, Gwen avea la îndemână o grămadă de instrumente ascuţite. în regulă, a fost o glumă proastă. Am lucrat de dimineaţa până seara în ultimele câteva zile. Când am ieşit la suprafaţă, tu ai fost primul gând care mi-a apărut în minte. Mă gândesc că există un motiv pentru asta şi mi-ar plăcea să te scot la cină.
-Am planuri.
- Flexibile sau inflexibile?
- Un eveniment caritabil organizat de spital, inflexibil.
-Vin cu tine.
- Am însoţitor.
-însoţitor. Nu ştiu dacă să râdă de acel cuvânt sau să mârâie la ideea ca Gwen să iasă cu un alt bărbat. Se anunţă plictisitor.
- Greg îmi e prieten, asociat şi un bărbat foarte fermecător. Care - putea să recunoască în sinea ei - era definiţia perfectă a plictisului. Acum te rog să mă scuzi, am de lucru.
- Ce-ai zice de micul dejun?

Gwen nu se putu abţine să nu închidă ochii.
- Branson.
-Chiar crezi că am să mă dau bătut din cauză că un lip pe nume Greg te însoţeşte la un eveniment caritabil organizat de spital?
Gwen încercă o nouă abordare, oferindu-i un zâmbet lent, sfidător.
- Poate că intenţionez să iau micul dejun cu Greg.
Branson simţi o uşoară străfulgerare de ceva vag chiar Mib inimă, dar se stăpâni rapid.

- Acum încerci să mă enervezi. în regulă, uită de micul dejun. Când ai pauză?
- De ce?
- Putem da o fugă până la hotelul meu, să ne oferim o partidă rapidă de sex incendiar, apoi pot să mi te scot din minte. Mă faci să-mi pierd minţile.
Spre surprinderea lui, dar şi a ei, Gwen izbucni în râs.
- Ia două pastile de Prozac, sună-mă dimineaţă şi şterge-o de aici.
Porni spre uşă.
-Ai vorbit serios cu sunatul dimineaţă?
Ea îi aruncă o privire peste umăr şi lăsă uşa să i se trântească în faţă.
„în regulă, Gwendolyn“, îşi spuse Branson, legănân- du-se pe călcâie. Avea să fie nevoit să înceapă să joace murdar, să folosească artileria grea. Şi ştia exact unde să găsească acea artilerie.
în Hyannis Port cădea o ninsoare uşoară, apoasă. Zăpada îmbrăca măreţii copaci bătrâni care străjuiau peîuza în pantă a castelului pe care îl construise Daniel MacGregor. Branson adora clădirea aceea, cu zidăria ei scânteie-toare, cu ferestrele elegante şi turnuleţele cochete. Se întrebase de atâtea ori cum ar fi putut să îi găsească loc intr-o carte. Ce crimă sau măcel ar fi purtat paşii blaza-tului Scully până într-un astfel de loc? se întrebă el. Sau ar fi fost mânat aici de o femeie, la fel cum i se întâmpla acum celui care îl crease?

O femeie, recunoscu Branson, care în mod cert îi intrase sub piele, în minte, şi începea să i se furişeze şi în inimă. Se aşteptase întotdeauna ca, dacă avea să se îndrăgostească, să se întâmple totul într-o explozie de recunoaştere, de certitudine, de pasiune, de dorinţă carnală şi de nebunie. Dar ceea ce simţea acum era o zvâcnire sâcâitoare, un ghiont blând care îl împingea încet de la simplă atracţie înspre un teritoriu neexplorat.

Un mister, îşi spuse el, urcând scările ce dădeau spre grandioasa uşă de la intrare, pe care trona maiestuos blazonul clanului MacGregor. Nu putea rezista tentaţiei unui mister, simţea nevoia să îl desluşească, pas cu pas, până ajungea în miezul lui. Dacă într-adevăr începuse să se îndrăgostească de Gwen, trebuia să fie sigur, să treacă în revistă faptele, precum şi emoţiile. Şi, pe toţi dracii, avea nevoie de puţină cooperare.
Nu fu surprins când Anna îi deschise personal, nici când văzu cât era de frumoasă şi de zveltă. Ochii ei întunecaţi se luminară de plăcere, mâinile ei fine se în-tinseră spre el.
-Branson, ce minunat! Daniel va fi pur şi simplu încântat.
- Speram că nu e acasă, ca să vă pot convinge să îl părăsiţi şi să fugiţi cu mine la Barcelona.
Ea râse şi îl sărută pe obraz.
- Ia-ţi mâinile de pe soţia mea, derbedeu irlandez. Cu un rânjet aprig şi mortal, Daniel MacGregor, un om cu o constituţie masivă şi o voce uriaşă, coborî scările grandioase. Barcelona, zici? Crezi că sunt şi surd şi orb? Vii şi flirtezi cu soţia mea chiar sub nasul meu.
-M-ai prins. Ei bine, eşti un bărbat mai abil decât mine, Daniel MacGregor, dacă ai reuşit să pui mâna pe o astfel de femeie şi să o păstrezi în toţi aceşti ani.
- Ha! încântat, Daniel îl prinse pe Branson într-o îmbrăţişare strânsă, cu o energie, reuşi Branson să îşi spună cu răsuflarea tăiată, care era greu de crezut la cineva aflat pe pământ de mai bine de nouăzeci de ani. Limba aia aurită a ta te-a salvat din nou. Hai înăuntru şi ia loc, bem ceva împreună.

- Ceai, spuse Anna cu fermitate, înclinându-şi capul spre soţul ei.
Acesta îşi dădu prefăcut peste cap ochii de un albas- iru intens.
-Anna, bietul băiat a bătut atâta drum din Boston intr-o zi rece şi plină de zăpadă. I-ar prinde bine nişte whisky.
- Va primi ceai, iar tu la fel. Du-te în salon, Branson. Vin şi eu imediat.

- îţi spun, în casa asta omul nu mai poate pune gura pe nişte whisky până nu apune soarele, şi chiar şi atunci are noroc dacă primeşte mai mult de două degete, cu femeia asta prin preajmă.
îşi petrecu braţul pe după umerii lui Branson, împingându-l spre salonul în care aştepta un foc vesel, antichităţi scânteietoare şi pereţi ticsiţi cu opere de artă.
- Ceaiul e în regulă pentru mine, îi spuse Branson. Vreau să avem amândoi mintea limpede pentru proble-ma pe care am venit să o discut.
-Ziua în care un pahar de whisky îmi întunecă mintea - sau pe cea a unui bun irlandez - va fi o zi cu adevărat neagră.
Daniel se aşeză, îşi întinse picioarele lungi, îşi mângâie barba albă şi moale. Ai o problemă de discutat, zici?
Sclipirea din ochii albaştri jucăuşi fu ceea ce îl con-vinse definitiv.
- Ştii, mi-a luat ceva vreme până să-mi dau seama că Gwendolyn a avut dreptate în privinţa bănuielilor ei iniţiale.
-Gwen? Afişând un aer perfect inocent, Daniel îşi prinse mâinile mari. Ah, ai dreptate, te ajută puţin la povestea ta. Şi cum merge?
-Ajutorul sau povestea?
- Oricare. Amândouă.
- Povestea merge foarte bine, iar ea m-a ajutat enorm până în momentul de faţă.
-Bun, bun. E o fată foarte deşteaptă, Gwennie a mea, sclipitoare ca un diamant. Seamănă cu bunica ei - o femeie

faţă de care pari să nutreşti mai mult decât o afecţiune decentă.
- Băgăcios bătrân, murmură Branson. „Treci pe la spital, băiete. Gwen e exact persoana de care ai nevoie." Daniel rânji larg. Nu îl crezuse niciodată pe Branson Maguire tolomac. Dacă l-ar fi crezut, Daniel nu l-ar fi ales niciodată pentru nepoata lui.
- Şi nu a fost aşa?
Branson se lăsă pe spate.
- Şi ce părere crezi că ar avea ea privind intrigile tale? Crezi că ţi-ar mulţumi că m-ai aruncat la picioarele ei?

-Aş zice că asta depinde de tine.
- Ce ai isprăvit, Daniel?
Anna aduse personal tava de ceai, aruncându-i soţului ei o privire exasperată.
-Nimic. Nu am făcut absolut nimic.
- M-a combinat cu nepoata voastră, spuse Branson, ridicându-se pentru a lua el tava. Gwendolyn.
- Daniel. Anna ridică bărbia. Nu am discutat despre aşa ceva? Nu am convenit că nu te vei mai băga în vieţile copiilor?
-Nu se cheamă că mă bag dacă am grijă ca Gwen să cunoască un tânăr excelent precum Branson aici de faţă. E vorba de interes, e...
- E băgat nasul în vieţile altora, încheie Branson în locul lui şi îi turnă ceai Annei. Şi îţi sunt recunoscător.
-Nu mi l-am băgat dacă... Daniel se întrerupse, iar privirea îi deveni vicleană. Uite, ai văzut. El îmi e recu-noscător. Şi de ce nu mi-ar fi? O fată atât de frumoasă ca Gwen a noastră. Deşteaptă, ordonată, iubitoare, de viţă nobilă.
- Nu e necesar să îi enumeri virtuţile, spuse Branson sec, şi îi turnă lui Daniel o ceaşcă de ceai. Şi sper că te vei abţine să îi enumeri şi ei oricare ar fi calităţile pe care consideri că le-aş avea eu, stricându-mi toate şansele chiar înainte de a începe.
- înainte de a începe. Daniel izbi cu pumnul în braţul fotoliului. A trecut aproape o lună. Te mişti ca melcul.

- Daniel. Răbdare, se avertiză Anna singură. Cu siguranţă după ce petrecuse o viaţă întreagă lângă el acumulase un ocean de răbdare. Lasă-l în pace.
- Dacă îl las în pace o să intrăm în secolul următor până să îşi facă el treaba.
- De asta am venit aici.
- Vezi? Daniel izbi din nou cu pumnul, de data aceasta în semn de triumf. Apoi se încruntă. Ce vrei să spui?
- Nepoata ta nu cooperează.
-Nu cooperează. Daniel îşi dădu ochii peste cap. Ei bine, de ce nu o vrăjeşti, de ce nu îi furi inima? Ai nevoie de instrucţiuni în scris, băiete, privitor la ce are de făcut un bărbat pentru a curta o femeie?

Branson se foi în scaun.
- A curta nu este, poate, termenul potrivit.
- O, chiar aşa? Ochii lui albaştri deveniră tăioşi, mortali. Şi care anume e termenul la care te-ai gândit în ceea ce-o priveşte pe nepoata mea?
-Nu am unul, nu foarte exact. Branson ridică îm-păciuitor o mână. Sunt foarte atras de ea, sunt foarte interesat de ea. Ce naiba, îşi spuse el, se afla printre prieteni. Sunt pe jumătate îndrăgostit de ea.
- Ce e în neregulă cu cealaltă jumătate?
De data aceasta doar Anna râse.
- O, nu e niciodată satisfăcut.
- Ei bine, la ce naiba ajută să faci orice pe jumătate?
- Pentru mine e deja destul de mult până văd dacă mă va ajunge măcar din urmă. A trecut multă vreme de când nu mi-a mai fost frântă inima, îi spuse Branson lui Daniel. Şi sper ca situaţia să nu se schimbe. Ce vreau să zic e că nu ai fi ajuns unde te afli acum fără a fi expert în arta încheierii unei tranzacţii, fără a fi capabil să citeşti oamenii, să le desluşeşti punctele forte şi slăbiciunile. Şi ştiu că îţi iubeşti familia. Deci fără îndoială ai pus în balanţă şi bune şi rele până să decizi că aş fi potrivit pentru Cwendolyn.
- Uite ce deştept e băiatul, Anna. Te miri că îmi place atât de mult de el?

-Nu te entuziasma prea tare, îl avertiză Branson. încă nu am decis eu dacă ne vom potrivi. Dar, adăugă el, înainte ca Daniel să apuce să explodeze, îmi doresc foarte mult să explorez această posibilitate. Cum tu o cunoşti pe Gwendolyn...
- li spune Gwendolyn, zise Daniel, cu ochii uşor înlăcrimaţi. Vezi cum îi spune pe numele întreg, Anna, şi cât e de romantic aşa?
-Taci, Daniel, murmură Anna, căci intr-adevăr văzuse.
-Tu o cunoşti de-o viaţă, continuă Branson. Eu nu am avut decât câteva săptămâni la dispoziţie. Deci ce-ar fi să-mi dai nişte informaţii din interior, nişte sugestii?
- Ea respectă sinceritatea, spuse Anna, plimbându-şi o privire cu subînţeles de la un bărbat la altul.

-Nu intenţionez să fiu nesincer. Branson zâmbi, făcând să'i apară o gropiţă fermecătoare. Intenţionez să profit de o situaţie deja creată.
- Fata are nevoie să fie impresionată în stil mare, declară Daniel. A fost dintotdeauna fascinată de basme.
-Ba are nevoie să i se respecte independenţa, îl corectă Anna. Gwen se mândreşte cu tăria şi cu inde-pendenţa ei.
- Are nevoie de trandafiri şi de romantism sub lumina lunii.
-Are nevoie de integritate, de respect şi de un par-tener solid.
Branson expiră zgomotos.
- Hi bine, toate astea mă ajută mult. Apoi clătină din cap confuz când atât Anna, cât şi Daniel izbucniră în râs. Mi-a scăpat mie gluma?
-Nu erai nici măcar proiect în mintea tatălui tău, nici tatăl tău proiect în mintea tatălui său, spuse Daniel, întinzându-se să ia mâna Annei. Deci normal că ţi-a scăpat. Ţi-am spus că Gwen seamănă mult cu bunica ei, şi aşa şi e. Lucrurile de care ţi-am spus noi că are Gwen nevoie sunt exact ceea ce îi trebuie. Exact aşa cum le-a cerut superba Anna Whitfield acum şaizeci de ani de la un scoţian stângaci care s-a îndrăgostit nebuneşte în clipa în care a văzut-o într-o rochie trandafirie la balul de vară al familiei Donahue.

-Şi deşi a fost destul de mult de muncă, murmură ea, am reuşit să le obţin pe toate de la el. Şi multe altele. Doar fii tu însuţi, Branson, şi las-o şi pe ea să fie ceea ce e. De acolo începi.
Gwen, profund recunoscătoare că insistase să vină cu propria maşină, intră pe aleea din faţa casei la mie-zul nopţii. Dacă ar fi petrecut în viaţa ei vreo seară mai plictisitoare decât aceasta, ar fi trebuit să fie în comă. Nu avea nimic împotriva dineurilor organizate de spital şi nu avea nimic împotriva lui Greg. Dar com-binaţia dintre cele două pe parcursul unei seri intermi-nabile fusese un adevărat studiu asupra plictisului. Iar dacă mâna lui Greg ar mai fi îndrăznit o singură dată

să urce pe piciorul ei pe sub masă, chirurgul ar fi ajuns să aibă el însuşi nevoie de chirurgie. îşi imagina că Bran- son ar fi făcut comentarii pline de tâlc, ar fi şoptit observaţii pe marginea discursurilor pompoase. Şi ar fi făcut-o să se chinuie să nu râdă şi să îşi piardă demnitatea. Ar fi avut o grămadă de spus despre rulourile din piept de pui, călduţe şi cu o textură cauciucată, pe care se prefăcuse a le mânca. Şi probabil că ar fi dansat în loc să discute proceduri chirurgicale laser timp de nouăzeci de minute înainte ca ea să se retragă politicos într-un final şi să fugă de acolo.
De ce se gândea la Branson? Se scutură de gânduri şi coborî din maşină. Nu voise să fie nici cu el. Ceea ce îşi dorise cu adevărat fusese să fie acasă, ghemuită în faţa şemineului, cu un pahar de brandy fin şi o carte bună. Deoarece era prea târziu pentru aşa ceva, avea să se mulţumească să se bage într-un pat cald şi să se cufunde într-un somn adânc.
Aproape ajunse la uşă până să observe copăcelul în ghiveci aşezat pe scările de la intrare în lumina verandei. Nedumerită, se lăsă pe vine şi se holbă la micuţa pasăre de pluş prinsă de o crenguţă de care atârnau două pere aurii de mătase.
Cum pe bileţelul ataşat se afla numele ei, îl desprinse şi îl deschise.
„Consideră asta prima zi a Crăciunului. Bran.“

îi trimisese o potârniche într-un păr, îşi spuse Gwen şi, apăsându-şi bileţelul la sân, scoase un oftat uriaş. Cât de incredibil de dulce. îşi trecu uşor degetele peste una dintre perele lucioase şi o făcu să se legene, zâmbi ca o neghioabă spre pasărea dolofană, viu colorată.
Şi îşi dădu seama cu o bruscheţe care o făcu să se trântească lângă copăcelul caraghios că dăduse de naiba la modul cel mai profund şi serios.
capitolul 15
Gwen ieşi din sala de operaţii frecţionându-şi dege-tele pentru a scăpa de crampe. Intervenţia fusese lungă

şi complicată, dar se bucurase că i se dăduse voie să asiste, îşi petrecuse ultimele zece ore în picioare şi îşi spuse că, dacă avea noroc, avea să îşi poată termina programul cât de repede şi să plece de la spital bine dispusă.
îl văzu pe Branson aşteptând pe coridor şi decise că şansele de a pleca bine dispusă tocmai se îmbunătăţiseră.
- Mi s-a spus că eşti aici şi operezi un tip care trebuia refăcut din bucăţele.
-Am asistat, îl corectă ea. Dar cam ai dreptate că l-am refăcut din bucăţele. E vorba de un bărbat de treizeci şi şase de ani care a fost foarte, foarte neatent cu un fierăstrău electric.
-Au!
- Cred că braţul i-a fost salvat. îşi roti gâtul în timp ce apăsă butonul pentru a chema liftul. Doctorul Merit este cel mai bun din stat. Nu ştiu pe nimeni altcineva care ar fi putut face ceea ce a făcut el acolo. Hemoragie şi traumă imense, distrugere masivă la nivelul muşchilor şi al nervilor. Iar pacientul nu era chiar cel mai bun candidat pentru o intervenţie chirurgicală lungă - era supraponderal cu cel puţin douăzeci de kilograme. Dar se prea poate ca în decembrie anul viitor să ţină din nou în mână un fierăstrău electric pentru a-şi tăia bradul de Crăciun.
-Tu ţi l-ai luat deja pe al tău?
- Bradul nostru? Intră în unitatea de primiri urgenţe şi fu uşurată să constate că părea a fi linişte. Weekendul ăsta.

Aruncă o privire scurtă spre avizier, văzu că nu era nevoie de ea. Mă duc să-mi iau nişte cafea.
-Ti-ai terminat tura, nu-i aşa?
- în zece minute. Trecu în hol, se îndreptă direct spre bolul cu cafea. Nu mă aşteptam să treci pe aici azi.
-Am avut câteva chestii de rezolvat. Scoase o cutie din buzunar. Asta e unul dintre ele.
Cu bolul cu cafea în mână, Gwen se holbă la eleganta cutiuţă de argint cu fundă.
- Branson, trebuie să încetezi cu astea.
- De ce?
- Nu se poate să îmi tot aduci cadouri.

-De ce? îi rânji. Celelalte ţi-au plăcut, şi sunt toate pe aceeaşi temă.
Părul cu potârniche, îşi spuse ea, superba broşă cu două turturele, trioul caraghios de găini din porţelan şi cele patru păsări de plastic ridicole, cu cheiţă, care ciripeau. Le adora pe toate.
7 Haide, deschide-l.
îi luă bolul din mâini, îi întinse cutiuţa, apoi turnă personal două căni de cafea. Gwen era fermecată, şi o ştiau amândoi. îi auzi micul oftat nestăpânit când dădu la o parte capacul şi văzu lănţişorul lung, cu cinci inele împletite complicat în el.
- Cum reuşeşti să faci asta?
-Răbdare, hotărâre. Insistenţă. Puse jos cănile. Haide, dă-mi voie să ţi-l pun la gât. Scoase lănţişorul şi i-l petrecu peste cap, de unde scânteie peste halatul ei medical verde şters. Un accesoriu de mare impact stilistic.
Gwen îşi trecu o mână peste lănţişor.
-Nu ar trebui să-l accept.
- Fireşte că da. Ţi-l doreşti.
- Fireşte că mi-l doresc, spuse ea, cu o vagă notă de exasperare. E frumos şi fermecător. Nu avea nici o logi-că. Aproape nu se cunoşteau deloc. Ea nu îl încurajase cu nimic. Branson pur şi simplu nu era următorul pas pe care şi-l planificase pentru viaţa ei. De ce faci asta? vru ea să ştie.

- Pentru că încă mai nutresc acel ceva pentru tine. Se aplecă, îşi trecu uşor buzele peste ale ei, adorând amestecul de confuzie şi iritare din ochii ei. Şi pare să se extinde. Ce-ar fi să te schimbi într-o ţinută ceva mai puţin intimidantă şi să ieşim în oraş? îşi petrecu braţul pe după talia ei. Să încercăm acea cină la lumina lumâ-nărilor de data asta.
- Nu sunt îmbrăcată pentru a ieşi la cină.
-Arăţi minunat. Superb. Perfect. O simţi ezitând, în-muindu-se, alunecând spre cedare. Vreau să fiu cu tine, Gwendolyn. Vreau să fac dragoste cu tine. Nu ţin minte să îmi mai fi dorit vreodată ceva atât de mult, şi sunt foarte multe lucruri pe care mi le-am dorit.

Gwen se simţi pierzându-se în sărut, în el, înainte să apuce să se stăpânească.
- Nici nu am avut răgaz să mă dezmeticesc de când ai apărut în viaţa mea.
-Nu te dezmetici, spuse el brusc, aprins, nerăbdător. Renunţă. Şi vino cu mine.
Gura lui deveni tiranică acum, posesivă, răpindu-i orice gând de a protesta. Fiorul o biciui din cap până în picioare când Branson o trase în oceanul de fierbinţeală şi întuneric.
- Pentru numele lui Dumnezeul, Gwendolyn, lasă-mă să te ating.
-Vreau... îşi puse mâinile pe faţa lui, îşi împleti de-getele prin părul lui blond-închis şi le strânse acolo. Te doresc. Nu fac pe sfioasa, nici nu mă joc cu tine. Se dădu uşor în spate pentru a putea să îi susţină privirea. Era vital pentru ea să fie sinceră şi să fie logică. Nu am mai dorit niciodată pe altcineva suficient cât să îl las să mă atingă.
Branson avu nevoie de o clipă până când capul lui se detaşă de furtuna ce se stârnise în trupul lui. O clipă pentru a-şi calma mintea şi a înţelege ce îi spunea. Era neatinsă. Inocentă. Era, până la urmă, ca o prinţesă din basme. Instinctiv, îmbrăţişarea lui deveni mai blândă.
- Nu îţi poţi imagina cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nu vreau să te rănesc.

-Nu mi-e frică de asta. Se dădu în spate şi îşi trecu o mână prin păr. Sunt doctor, ştiu... îşi îngustă ochii când el chicoti. De ce râzi?
-Poate că unele lucruri ţin de anatomie, Doctore Nuri, dar nu au absolut nici o legătură cu medicina.
- Doctor cum?
-M-ai auzit. Dumnezeule, era o plăcere în sine să o şocheze. Şi, crede-mă, nu vei gândi cu mintea unui doc-tor când voi face dragoste cu tine.
-încă nu am zis că se va întâmpla asta, îi spuse ea calmă. Rânjetul lui arogant şi mândria tipic masculină o iritară suficient cât să o facă să-şi recapete parţial150
Nora Roberts
echilibrul. Iar dacă în continuare te va amuza atât de tare lipsa mea de experienţă în acest domeniu anume...
- Lipsa ta de experienţă în domeniu nu mi se pare nicidecum amuzantă. Mi se pare erotică. Indescriptibil de erotică. Şi aş vrea să înlocuim cina cu o masă uşoară servită mai târziu. Mult mai târziu. Vreau să îmi petrec foarte mult timp oferindu-ţi - se întinse şi prinse în mână lănţişorul, trăgând-o spre el - tot felul de experienţe în acest domeniu anume.
- încă nu am decis, începu ea şi simţi un val de uşu- rare când îi sună pagerul. Scuză-mă.
Se dădu în spate, înclină pagerul pe care îl purta la şold pentru a putea să citească mai bine codul. Răsu- cindu-se pe călcâie, ieşi furtunos pe uşă şi îl căută pe rezidentul-şef care era de gardă.
- Bun, Blade, am văzut că încă n-ai plecat. Avem o victimă a unui atac din maşină. Plăgi împuşcate, în piept şi în abdomen. Bărbat, doisprezece ani. Se estimează că va ajunge în două minute.
Branson o privi transformându-se sub ochii lui din- tr-o femeie excitată şi iritată într-un monument de oţel rece şi solid. Se mişcă rapid, îndreptându-se spre ma-sivele uşi duble chiar în timp ce liniştea fu sfâşiată de sunetul sirenelor.
Paramedicii aduseră băiatul pe o targă, iar Gwen alergă pe lângă ei, notându-şi în minte informaţiile ţipate despre semnele vitale şi tratamentul administrat pe care i le comunicară scurt aceştia. îşi puse mănuşile şi un halat

steril în timp ce o asistentă îi închise o pereche de ochelari de protecţie peste ochi. în câteva clipe avea mâinile acoperite de sânge.
Puştiul purta o jachetă a echipei Bruins, remarcă Branson, şi tenişi înalţi negri. Un bărbat şi o femeie se năpustiră în încăpere în urma tărgii, amândoi plân-gând, amândoi ţipând rugăminţi, ordine, întrebări.
- Nu puteţi sta aici, se răsti Gwen, montând tubul endotraheal. Trebuie să îl ajutăm acum. Wallace, porunci ea, smucind din cap spre un infirmier. Dă-mi cinci unităţi de 0 negativ, urgent. Are nevoie de sânge integral.

-Va fi bine. Nu-i aşa că va fi bine? Femeia se luptă cu infirmierul când acesta o împinse spre uşă. Nu făcea decât să se întoarcă acasă de la un prieten. Doar venea acasă. Copilaşul meu. Scotty.
Mirosul de durere şi de teroare plutea în aer, acope- rindu-l chiar şi pe cel de sânge.
- Scotty e pe mâini bune acum, spuse Wallace, încercând să îi îndepărteze pe părinţi de uşă. Doctorul Blade e cel mai bun. Trebuie să o lăsaţi să-şi facă treaba.
Mâinile ei se mişcară rapid, mintea îi rămase rece. Un şuvoi de sânge îi ţâşni în faţă, întinzându-i-se peste piept.
- Avem o arteră spartă. Clemă.
- Tensiunea arterială scade. Pierd pulsul.
Ceru perfuzii, analize, tipul şi compatibilitatea gru-pei sangvine a victimei. Cuvintele ei străpunseră aerul chiar în timp ce mâinile ei se luptau să vindece. Dar în mintea ei, în colţişorul ei rece, limpede şi logic, ştia deja că era totul în van.
-Irigă-mi aici, nu văd ce dracu'... am găsit plaga de ieşire. Să meargă cineva şi să ceară mai insistent imagi-nile. Vreau să ştiu câte gloanţe au intrat în băiatul ăsta. Haide, Scotty, haide, rămâi cu mine.
Se luptă pentru el, sudoarea alunecându-i pe spate neobservată. Ochii îi erau încinşi şi luminoşi ca ai unui războinic. Uneori, ştia bine, moartea putea fi învinsă. Sau, dacă nu învinsă, păcălită. Atât de multă distrugere intr-un trup atât de mic. Dar nu îşi dădu voie să se gân-dească la acest lucru, doar să se concentreze pe fiecare pas, pe

fiecare necesitate, pe fiecare răspuns. Timpul trecu în goană, personalul în halate medicale intrând şi ieşind în grabă pe uşă.
Când pacientul intră în stop cardio-respirator, Gwen nu îşi pierdu nici o clipă ritmul.
-Să-i dăm curent. Acum! înşfăcă padelele pediatrice, aşteptă tonul. La o parte! Corpul băiatului se zgudui, dar inima nu îi răspunse. Din nou. Haide, la naiba, haide!
La cel de-al doilea şoc, monitorul înregistra puls.
- Ritm sinusal lent.

-Daţi-i epinefrină bolus. îi trebuie. Acum nu mai existau decât ei doi în mintea ei, doar ei doi sfidând ine-vitabilul. încă puţin. Sunt pregătiţi în sala de operaţii?
- îl aşteaptă.
-Tensiunea scade. Nu mai am puls.
înjură acum şi sări pe masă pentru a se urca peste el.
-Daţi-i sânge! Repede! ordonă ea, începând mane-vrele de resuscitare. II pierdem.
Părul lui era buclat, negru şi lucios, şi avea chipul unui înger adormit. Gwen îşi impuse să nu observe, să nu gândească, doar să acţioneze.
- îmi trebuie încă două unităţi de sânge. Băgaţi-i-l în vene. Să mergem, mişcaţi-vă, să-l ducem sus.
Targa mobilă fu scoasă pe uşă cu Gwen încă urcată pe ea, apăsând ritmic pieptul băiatului. Chiar şi atunci când părinţii dădură buzna înăuntru, încercând să se prindă de targa mobilă, Gwen nu îşi luă nici o clipă ochii de pe chipul băiatului. Ultimul lucru pe care îl văzu Branson fu hotărârea aprigă din ochii ei înainte să se închidă uşile liftului. Iar când acestea se deschiseră din nou, mai bine de două ore mai târziu, îi văzu din nou ochii şi moartea băiatului în ele.
- Gwendolyn...
Ea nu făcu decât să clatine din cap. Trecu pe lângă el şi se duse la masa de scris de la recepţie. Cu mişcări studiate, îşi luă fişele, îşi completă notiţele şi semnă condica de plecare. Nu spuse nimic, doar porni spre hol şi spre dulăpiorul ei.
- îmi pare rău, spuse Branson din spatele ei.

- Se mai întâmplă. Era deja mort când ne-a fost adus. Era deja mort când i-a trecut glonţul prin inimă. Se dezbrăcă de halatul medical şi scoase un pulover de lână. Nu ar fi trebuit să aştepţi, Branson. Sunt prea obosită să socializez în seara asta. Mă duc acasă.
-Te duc eu.
- Am maşina mea.
îşi scoase paltonul şi poşeta.
- Nu te las singură când eşti atât de dată peste cap.
- Nu sunt dată peste cap. Nu e nicidecum primul pacient pe care l-am pierdut, nici ultimul pe care îl voi

pierde. îşi îmbrăcă paltonul, îşi găsi mânuşile în buzunărui în care le băgase cu ore bune în urmă. Am făcut tot ce-am putut. Ne-am folosit toate resursele disponibi-le. E tot ce putem face.
Deschise uşa cu degete înţepenite şi amorţite.
Branson aşteptă până ajunseră afară, până când nin-soarea uşoară pluti în jurul lor, agăţându-se în părul ei.
- Te duc acasă cu maşina mea.
-Lasă-mă în pace! îi îmbrânci mâna de pe braţul ei, se năpusti asupra lui. Presiunea din pieptul ei era oribilă, insuportabilă. Sunt perfectă capabilă să merg singură cu maşina oriunde doresc. Nu te vreau, nu am nevoie de tine. Nu... îngrozită de ea însăşi, se opri, îşi apăsă degetele peste ochi. îmi pare rău. îmi pare atât de rău. Nu, te rog. Clătină rapid din cap înainte ca el să apuce să o atin-gă din nou.
- Simt nevoia să merg pe jos.
Branson îşi strecură mâinile în buzunare.
-Atunci vom merge pe jos.
capitolul 16
Vântul era puternic, iar ninsoarea cădea într-un vârtej de fulgi albi. Fără un cuvânt, porniră spre râu, înconjuraţi în permanenţă de vâjâitul traficului. Felinarele stradale scânteiau, luminile de Crăciun radiau. La colţul străzii, în apropiere, un Moş Crăciun pe trotuar suna monoton din clopoţel, în timp ce pietonii treceau grăbiţi pe lângă el. Crăciunul, îşi spuse Gwen, era un moment dedicat râsului de copil, familiei, surprizelor şi bucuriei. însă pentru soartă

- dacă erai genul care să creadă în ea - orice zi, orice anotimp, era la fel ca oricare altul.
- Nu poţi să laşi să îţi ajungă în suflet, spuse Gwen în cele din urmă. Mâinile îi erau atât de îngheţate şi atât de obosite. Şi le băgă în buzunare în loc să facă efortul de a-şi trage mânuşile. Dacă faci asta, îţi pierzi claritatea, începi să te îndoieşti de tine însuţi, de instinctele tale,

de abilităţile tale. Apoi, data viitoare, la următorul paci-ent, nu mai eşti concentrat. Nu poţi să laşi să îţi ajungă în suflet. Sunt convinsă de asta.
- Dar dacă nu laşi nimic din toate astea să îţi ajungă în suflet, îţi pierzi umanitatea, cea care te face să îţi pese suficient cât să lupţi şi data viitoare, şi pentru ur-mătorul pacient.
- E greu de păstrat echilibrul, murmură Gwen drept răspuns. Indiferent cât de mult te-ai strădui să rămâi între cele două extreme, ajungi la un moment dat să aluneci ori într-o parte, ori în cealaltă.
Se opri să privească apa.
Iubea locul acesta, oraşul acesta, cu traficul său ne-bunesc, minunatele clădiri vechi, graţioasele canale de navigaţie. Iubea istoria şi mândria oraşului. Dar în acel moment nu reuşea să găsească alinare în el. Făcea parte dintr-o lume care putea fi rece şi crudă faţă de cei lipsiţi de apărare.
-Nu voiam să îl pierd. Ştiam în mintea mea că aşa va fi, mi-am dat seama din clipa în care am văzut cât de grav era rănit. Dar uneori ai parte de un miracol. Iar alteori nu.
închise ochii, recunoscătoare că Branson nu spuse nimic, că înţelegea nevoia ei de a-şi descărca sufletul.
- Fac faţă profesiei mele. Fac faţă programului, stre-sului, presiunii. Mi-am dorit asta. M-am pregătit pentru asta. Mă descurc cu hârţogăriile, cu birocraţia. Cu pacienţii grosolani, dependenţii de droguri şi cei care îşi fac rău singuri. Fac faţă vieţilor irosite. Vezi atât de multe încât aproape încetezi să le mai observi. Şi apoi, brusc...
Vocea i se înfioră şi îşi apăsă degetele peste ochi.
- Nu avea decât doisprezece ani.
Branson vorbi acum, spunând singurul lucru care era de spus.

- Ai făcut tot ce se putea face.
-Asta nu pare să conteze atunci când nu e de ajuns.
-Ştii bine că nu este deloc aşa. O întoarse cu faţa spre el, neputând să se gândească la nimic în afară de ea când îi văzu o lacrimă revărsându-se din ochii ei calzi

- Ştiu, atunci când văd oameni chinuiţi de durere sau de suferinţă, că pot să leo alin, de cele mai multe ori - pot să le-o alin sau, cel puţin, să îi ajut.
- Şi chiar o faci, spuse el încet. Oricât de mult te-ar consuma, asta faci.
-Asta e ceea ce trebuie să fac. Şi ştiu că uneori, in-diferent ce faci sau ce eforturi face echipa ta, vei pierde. Asta e raţional, asta e real, şi totuşi o parte din mine pur şi simplu nu poate să accepte. Ştiu că nu mai demult de azi dimineaţă băieţelul acela s-a dat jos din pat, şi-a luat micul dejun. Poate a alergat să prindă autobuzul spre şcoală şi a visat cu ochii deschişi în timpul lecţiilor. Apoi, fiindcă a ajuns să se plimbe pe strada nepotrivită, la momentul nepotrivit, viaţa i-a fost curmată. Tot ceea ce ar fi putut să mai facă nu va mai fi făcut niciodată.
Se întoarse şi începu din nou să meargă.
-Eu am fost cea care a trebuit să declar decesul. A fost pacientul meu, şi am fost nevoit să îl declar mort. Trebuie să decizi să accepţi momentul când nu se mai poate face nimic. Te uiţi la ceas şi notezi ora. Apoi se sfârşeşte. A trebuit să merg şi să le spun părinţilor lui.
-Gwendolyn, ceea ce faci tu e foarte curajos. E mi-raculos.
Ii prinse mâinile, frecându-le instinctiv între ale lui. Ceea ce simţi tu e foarte curajos. Şi miraculos, li ridică mâinile la buze. Mă lasă mut de uluire.
Oftând, Gwen se lăsă prinsă în braţe, îşi lăsă capul să se sprijine pe pieptul lui.
- îmi pare rău că m-am răstit la tine mai devreme.
- Şşt.
îşi coborî buzele pe părul ei. Aici, îşi spuse ea, putea găsi alinare. Un bărbat pe care să se sprijine. Având ne-voie de el, îşi înălţă capul şi, găsindu-i gura cu a lui, îşi oferi alinare. Căldura emanată de el îi atenuă durerea, o făcu mai puţin tăioasă.

- Branson. încercă să zâmbească timid când el îi şterse lacrimile de pe obraji cu degetele mari. Dacă mă doreşti, o să vin cu tine acum.

Muşchii stomacului lui se strânseră în noduri. Mâna de pe obrazul ei încremeni şi, cu un efort, o făcu să coboare pentru a o dezmierda pe umăr.
- Fireşte că te doresc. Dar nu pot să-ţi cer să vii cu mine acum.
- Dar...
închise ochii când el îşi apăsă buzele pe fruntea ei.
- Mă inspiri să joc după anumite reguli. Eşti zdruncinată şi eşti vulnerabilă. Mi-ar fi uşor să mă conving singur că nu aş face decât să te alin, să îţi distrag gândurile.
- Şi nu asta ai face?
-Aş şi profita de moment. Refuz să fac asta cu tine.
Nu putea să facă aşa ceva cu ea, îşi dădu el seama, fiindcă îşi dorea mult mai mult decât momentul acela
cu ea.
- Nu te înţeleg. Credeam că vei prefera să profiţi.
- Nu în felul acesta. Prima noastră noapte împreună nu o să se întâmple din cauză că eşti nefericită sau fiindcă îmi eşti recunoscătoare că te-am ascultat. Când te voi atinge, când mă vei lăsa să te ating, nu va avea legătură cu nimic altceva în afară de noi doi.
- Dacă încerci doar să fii prudent din cauză că nu am mai fost niciodată cu un bărbat...
-Sunt prudent pentru că e vorba de tine. Eşti im-portantă pentru mine, Gwendolyn. îşi atinse din nou buzele de ale ei. Eşti foarte importantă. De asta am de gând să mă asigur că iei cina, apoi am să te duc acasă şi, dacă se va dovedi necesar, am să te bag personal în pat pentru a fi sigur că dormi.
De data aceasta Gwen chiar zâmbi.
- Nu am nevoie să fiu cocoloşită, Branson.
- Ştiu. Tocmai de asta sunt atât de tentat să te cocoloşesc. în seara asta nu am să-ţi dau de ales. Ţi-e frig,

adăugă el şi îşi petrecu un braţ pe după umărul ei înainte de a porni înapoi spre spital.
-Apreciez gestul, dar sunt bine acum. Şi am propria maşină, deci...
-Trebuie să mănânci.
- Nu mi-e foame.

-Ai să mănânci, spuse el simplu, chiar în clipa în care observă micuţul restaurant aflat la jumătate de cvartal distanţă de spital. Găseşti aici exact ceea ce îţi trebuie. Mâncare americană simplă şi consistentă.
-Servirea lasă de dorit aici, iar calitatea mâncării e dubioasă.
- Bun. Asta va adăuga o notă de aventură experien-ţei. Părul ei scânteie auriu în întuneric când o întoarse spre uşa restaurantului. Doctore Blade, cred că urmează să avem prima noastră întâlnire.
Ea ridică privirea spre el când îi deschise uşa grea, din sticlă fumurie. Fu imediat inundată de mirosuri şi de căldură. Globuri de Crăciun stupid de stridente atâr-nau din tavan, înveselind-o.
- în regulă. De ce nu?
Erau în al treilea rând al mulţimii de la bar, vocile oamenilor revărsându-se într-un ocean de gălăgie în în-căperea supraîncălzită. Nu auzi ce îi spuse Branson şefei de sală, însă văzu o bancnotă împăturită trecând din mâna lui într-a ei. Şi fură aşezaţi în spaţiul rezervat pentru servirea mesei, într-un separeu pe colţ, în mai puţin de nouăzeci de secunde.
- Ăsta nu e genul de local în care să poţi mitui şeful de sală, îi spuse Gwen, aşezându-se pe bancheta îmbră-cată în piele uzată.
-A funcţionat, nu-i aşa? Gropiţa lui se adânci. Aveai nevoie să stai jos şi trebuia să o faci cât mai departe po-sibil de mulţimea de bărbaţi ieşiţi la agăţat.
- E un local popular pentru persoanele singure, spu-se ea, şi îşi sprijini capul de spătarul înalt. Mulţi dintre angajaţii spitalului vin aici pentru a flirta sau în căutare de puţină acţiune. Râse când el ridică o sprânceană. Şi nu, eu

nu vin prea des pe aici, fiindcă rareori am ener-gie să flirtez sau să caut acţiune.
-Nu m-aş simţi ofensat dacă în seara asta ai face un oarecare efort în privinţa primei părţi. Luă ferm mâna lui Gwen într-a lui şi ridică privirea când se apropie chelneriţa. Vom comanda de băut şi de mâncat acum, îi spuse el, şi îşi turui preferinţele în materie de vin,

aperitive şi felul întâi, în timp ce chelneriţa se agită să îşi scoată în grabă carneţelul.
- Friptura să fie medie spre în sânge, repetă el, şi vom avea nevoie de o sticlă de apă minerală pentru masă. Cum spuneai că te cheamă?
- Crystal, murmură încet chelneriţa, cu sprâncenele strânse într-o expresie de încruntare, în timp ce îi notă comanda.
-Crystal, ţi-am fi recunoscători dacă ai aduce şi un coş de chifle de la bucătărie când vii cu băuturile. Doamna a avut o zi grea şi e obosită. Tu probabil ştii cum e cu zilele lungi şi grele.
Ii zâmbi radios, atât de plin de înţelegere încât încruntarea iritată^ a lui Crystal se risipi.
-Sigur că ştiu. în regulă, mă ocup eu de asta.
Gwen aşteptă până se îndepărtă chelneriţa, apoi trase adânc aer în piept.
-Branson, cumva ai comandat şi pentru mine fără să mă întrebi?
- Nu va deveni un obicei, spuse el relaxat. Creierul tău e obosit şi a fost prea mult solicitat pentru a-i cere acum să ia decizii. Ai nevoie de relaxare, carne roşie şi timp să îţi încarci bateriile. Eu ţi le ofer. Şi pentru a-ţi arăta că intenţiile mele sunt bune, data viitoare când luăm cina poţi să comanzi tu şi pentru mine.
- Serios? îi zâmbi sec. Ce părere ai despre momiţe?
El se strâmbă.
- Probabil aş putea să trăiesc fericit toată viaţa fără să gust din organe interne.
-Să ţii minte asta data viitoare când decizi tu ce voi mânca eu la cină.
- De acord. Când ai următoarea zi liberă?

-Am o jumătate de zi sâmbăta şi toată ziua duminica.
-Vrei să ieşi cu mine sâmbătă seara? Tu alegi când, tu alegi unde.
Ea arcui o sprânceană.
- Nunta lui Figaro, care se joacă la Conservator. Ce părere ai despre operă?
- Am o părere foarte bună despre operă.
Ea clipi de două ori.

- Serios?
-E satisfăcător să te surprind ocazional. Ii zâmbi chelneriţei. Mulţumesc, Crystal. Luă o chiflă din coş, o rupse în două şi o unse cu unt înainte de a-i da jumătate lui Gwen. Şi îmi place în mod deosebit Mozart. Vin după tine la şapte. Mâncăm ceva uşor după, dacă e în regulă şi pentru tine.
- Da, cred că ar fi.
- Bun. Apoi mi-aş dori să rămâi cu mine, să mă laşi să fac dragoste cu tine. Şi mi-ar plăcea să dormi cu mine şi să savurezi un mic dejun foarte târziu şi foarte generos în patul meu, duminică dimineaţă. Dacă e în regulă şi pentru tine.
Gwen înghiţi o îmbucătură de pâine, o ajută să alunece sorbind din apa minerală pe care i-o turnase el în pahar.
- Da, reuşi ea să spună, cred că ar fi.
-Vreau s-o văd, ceru Julia în clipa în care intră Gwen în casă. O, ce mi-ar fi plăcut să fi putut merge la cum-părături cu tine. Laura, s-a întors Gwen şi are plase de cumpărături.
- E şi Laura aici?
- Dă iama în frigider. Fireşte. Julia luă o plasă şi se grăbi să se întoarcă în salon. Susţine că Royce a târât-o afară din casă în dimineaţa asta ca să meargă la cumpărături de lucruri pentru bebeluş şi că în cele din urmă s-a retras dându-se extenuată.

- Ce au cumpărat?
-Nimic deocamdată. Aparent doar au stat şi au gângurit încântaţi. Mi-ar plăcea la nebunie să îi văd pe Royce gângurind încântat în faţa unor coşuleţe împletite.

-Am reuşit să reducem selecţia la doar trei opţiuni. Laura apăru înfulecând spaghete dint-un bol. Dar a apărut un conflict major între stilurile noastre în materie de pătuţ.
Gwen se lăsă să cadă pe un scaun în faţa bradului de Crăciun bogat decorat şi îşi strânse picioarele sub ea.

- Nu arăţi câtuşi de puţin extenuată, spuse ea pe un ton acuzator.
Ba chiar, îşi spuse în gând, verişoara ei radia vitalitate şi de sănătate. Ochii întunecaţi ai Laurei scânteiau, iar pielea aurie îi strălucea.
-Nu sunt, dar Royce începuse să pomenească de cumpărat electronice, aşa că am evadat.
-Ei bine, eu sunt extenuată. Gwen îşi masă talpa unui picior. Inspirând adânc, cu satisfacţie, simţi miros de brad, scorţişoară şi lemn de măr. Simţi miros de casă. Aşa şi merit dacă am aşteptat până în ultimul moment ca să îmi caut o rochie nouă. Nu aveam nevoie de o rochie nouă.
-Ba cu siguranţă aveai, după cum ţi-am şi zis. Julia scotoci prin prima plasă. O întâlnire importantă merită o rochie pe măsură.
- Nu e plasa potrivită.
-Oh? Julia îşi îndesă limba în obraz când dădu la o parte hârtia de ambalaj şi scoase o jartieră roz din dantelă. Aş spune că asta depinde de punctul tău de vedere.
- Mereu îmi agăţ ciorapi, începu Gwen. M-am gândit că ar fi mai practic dacă aş... Apoi râse, ridică din umeri. In regulă, voiam să îi pice plombele în faţa mea.
- Crede-mă, când o să te vadă îmbrăcată cu asta, o să îi pice şi plombele şi hainele de pe el, în cel mai scurt timp.
Julia scoase şi sutienul asortat. Inchizătoarea din faţă a acestuia era decorată cu un minuscul trandafir alb. O, scumpo, ai să-l nenoroceşti.
Laura puse jos bolul şi se aşează pe braţul scaunului lui Gwen.
- El e alesul?
- îmi doresc să fie.
- Orice bărbat care îţi trimite şapte lebede de cristal e unul căruia greu îi poţi rezista.

-Va ajunge peste câteva ore, începu Julia. Ce-ar fi să staţi prin preajmă şi să petreceţi puţin timp cu el?
-Aş face-o, dar am o întâlnire fierbinte cu soţul meu. Haide, Gwen, să vedem rochia.
-în regulă, dar ţineţi minte, mi-am petrecut patru ore căutând-o, aşa că fiţi îngăduitoare.

Scoase cutia din plasa de cumpărături şi, ridicân- du-se, o deschise şi luă din ea o rochie lungă de catifea, tip coloană, într-o nuanţă de trandafiriu-închis.
- E superbă, murmură Julia.
- Nu crezi că e prea mult, dată fiind banda cu strasuri de pe guler şi manşete?
- Cred că e perfectă pentru tine. Laura se întinse să îşi treacă buricele degetelor peste materialul fin. Clasică, elegantă.
- Nu e teribil de sexy. Am încercat să găsesc ceva cu puţin mai mult... mai puţin, cred... dar mă tot întorceam la asta.
-E suficient de sexy, o contrazise Julia. Guler înalt, mâneci lungi şi mulate, material care se drapează până la glezne. Se va întreba ce se petrece mai exact pe sub ea. Apoi, când va afla... Ei bine, având în vedere că tu cunoşti manevrele de resuscitare, probabil că va supravieţui.
- Ai emoţii? vru Laura să ştie.
-Nu. Gwen zâmbi, împăturind cu grijă rochia şi punând-o înapoi în hârtia de ambalaj. E momentul potrivit, e bărbatul potrivit - e pur şi simplu cum trebuie să fie. Acum mă duc sus să mă răsfăţ cu o baie cu spumă incredibil de lungă şi să petrec de două ori mai mult timp decât ar fi necesar aranjându-mi părul şi fă- cându-mi machiajul.
îşi luă plasele şi ieşi din încăpere.
-Eşti sigură în privinţa tipului ăstuia? o întrebă Laura pe Julia de îndată ce Gwen urcase scările.
-Iţi spun, e în limbă după ea. Şi e primul bărbat care a reuşit vreodată să îi pună expresia aia neghioabă pe chip.
- Da, e plăcut să o văd visătoare. într-o dispoziţie leneşă şi satisfăcută, Laura îşi întinse braţele. Unde l-a găsit bătrânul MacGregor?

- O veche legătură de familie. Gwen nu crede că bunicul a orchestrat totul.
Râzând, Laura îşi luă din nou bolul de mâncare.
- Ce prostuţă e! întotdeauna el orchestrează totul. îşi înclină capul. Şi să ştii, Jules, că dacă Gwen ajunge într-o

relaţie serioasă cu acest bărbat pe care i l-a ales bunicul, în scurt timp o să-şi îndrepte atenţia asupra ta.
-Ştiu eu ce-i poate pielea. Julia zâmbi sigură pe ea şi, pentru propriul amuzament, puse mâna pe un Moş Crăciun care semăna izbitor cu Daniel. Din câteva ră-suciri scurte de încheietură, îl făcu să hohotească. Paza bună, amice, îi spuse ea Moşului, trece primejdia rea.
Laura pufni în râs în faţa rânjetului înfumurat şi cu subînţeles de pe faţa veselă, acoperită de barbă, înainte de a-i rânji verişoarei ei.
-N-ai decât să crezi şi mai departe asta.
La ora şapte fix Gwen începu să coboare scările. Se simţea calmă, sigură pe ea, relaxată. Diamantele pe care i le făcuseră cadou părinţii ei când absolvise facultatea de medicină proiectau scântei de foc de la urechile ei, conferindu-i încredere. Lenjeria delicată pe care o purta pe sub rochia de o eleganţă discretă o făcea să se simtă feminină, misterioasă şi amuzată.
îşi puse şalul pe stâlpul scărilor exact când se auzi soneria de la uşă. Iar sistemul ei perfect stabil fu zdrun-cinat rapid şi cutremurător când deschise uşa şi îl văzu pe Branson într-un smoching formal, ţinând în braţe un uriaş buchet de trandafiri albi.
- O, ce frumos.
- Stai. Rămase unde se afla şi se mulţumi să o privească. Eşti perfectă. Gwendolyn, mă laşi fără suflare.
-Atunci nu am să-ţi spun cât m-am străduit să arăt astfel. Zâmbi şi îi luă trandafirii din braţe. Vreau să îi pun în apă înainte să mergem. Nu te deranjează să aştepţi.
- Nu. îi luă mâna şi, cu privirea aţintită în ochii ei, i-o duse la buze. Nu mă deranjează să aştept.
capitolul 17

Salonul apartamentului de hotel al lui Branson era plin ochi cu trandafiri albi care tocmai îşi deschiseseră petalele fragile, iar lumânări albe deja îndulceau aerul

cu lumina şi cu parfumul lor delicat. Sub fereastră se afla o masă mică, draperiile fiind date mult deoparte pentru a lăsă luminile oraşului să scânteieze de dincolo de sticlă. Tacâmuri de argint şi cristal sclipeau pe pânzeturile albe. Inima lui Gwen oftă prelung.
-Ai cumva spiriduşi? murmură ea.
- Doar un personal hotelier foarte eficient. îi dădu jos şalul de pe umeri. Am dat un telefon chiar înainte de a pleca de la teatru ca să poată pregăti totul.
-Ai făcut eforturi serioase.
- Nu am făcut. Pregătirea terenului e ceva ce îmi face plăcere. îi puse şalul deoparte şi îi ridică mâna pentru a-şi apăsa buzele pe palma ei. Şi am făcut-o pentru noi amândoi. Desigur, am comandat mâncarea fără să mă consult cu tine.
- Cred că pot trece cu vederea de data asta.
-Mâncăruri reci, ca să nu trebuiască să ne batem capul cu asta. Ţi-e foame sau ne descurcăm doar cu şampanie o vreme?
- Şampania pare o idee perfectă.
- Perfecţiunea e exact ceea ce-mi doresc pentru tine în noaptea asta. Luă un singur boboc de trandafir de pe masă şi i-l oferi înainte de a scoate sticla de vin din frapiera de argint. Prima dată când te-am văzut m-ai dus cu gândul la un balet, excelent coregrafiat.
Ea îşi înclină capul şi zâmbi uşor când auzi pocnetul surd al dopului.
-Dansatorii sunt mult mai rezistenţi decât cred mulţi.
-Cei mai buni sunt puternici, dedicaţi, neobosiţi. In acelaşi timp mi-ai evocat zâne şi prinţese din basme, îi întinse paharul de vin. Care şi ele sunt mai puternice şi mai rezistente decât cred majoritatea oamenilor. Chiar şi aşa, nu e greu să îţi doreşti să salvezi şi să îndrăgeşti o prinţesă.
- Pe mine de ce m-ai salva, Branson?

-Timp de o noapte, doar o noapte, de realitate. îşi ciocni paharul de al ei. Pentru basme şi finaluri fericite.

- De acord. Sorbi, lăsând vinul să îi danseze vesel pe limbă. Dar asta e real şi nu simt nevoia să fiu salvată de aici. Nici nu vreau să fiu salvată de aici. Nu e nevoie să mă seduci, Branson. Sunt aici pentru că aşa îmi do- resc eu. Pentru că te doresc.
- Să te seduc, Gwendolyn, e plăcerea mea nespusă. îşi puse o mână pe obrazul ei şi îşi coborî gura peste a ei intr-un sărut cuminte.
Gwen nu era emoţionată, nu încă. Iar el voia să fie. Voia să îi privească acei ochi minunaţi întunecându-se de emoţii, de nevoi, de revelaţii. Avea să îndepărteze ex-teriorul ei practic, strat după strat, până ajungea la mie-zul romantic pe care îl ascundea în adâncul sufletului.
Femeia romantică era cea pe care avea să o trezească la viaţă şi să o desfete. Şi să o îndrăgească. Odată ce o găsea, urma să îi ofere tot ceea ce avea, tot ceea ce era el.
-Poftim. Luă o căpşună dintr-un bol, o tăvăli prin ciocolată albă. Gustă.
Ea deschise gura când el îi ridică fructul la buze şi păstră îndelung pe limbă amestecul de texturi şi arome.
- E minunat.
-Mai ia. O hrăni cu îmbucături mici, strecurând săruturi mărunte între degustări. Şi îi simţi primul fior discret. E suficient să îmi spui ce-ţi place. Când vrei mai mult. Când vrei mai puţin. Continuând să o atingă doar pe faţă, duse sărutul la un nivel mai profund, avansând dureros de lent. Când eşti pregătită să primeşti totul.
- Nu sunt fragilă. Dar vocea îi tremura. Branson o ducea într-un loc unde nu mai fusese niciodată, iar primii paşi erau ameţitori. Nu e cazul să-ţi faci griji.
- Nu fragilă, poate, dar preţioasă. îi luă paharul din-tre degetele nesigure şi îl puse deoparte. Ochii lui erau întunecaţi şi intenşi, aţintiţi într-ai ei. Şi eşti a mea, în noaptea asta.
Inima ei făcu o piruetă lentă în pieptul ei când Bran-son o luă în braţe. Poate că era stupid, dar în minte se strecură

imaginea unui cavaler, cu armura scânteind argintie în lumina soarelui, ridicând-o în şaua

armăsarului său alb. Buzele i se curbară într-un zâmbet când le apăsă pe gâtul lui.
- Mă copleşeşti.
- Vreau asta. Am nevoie de asta.

Patul era pregătit pentru noapte. Petalele de trandafir răsfirate peste acesta îi făcură inima să se poticnească. Şi aici erau aprinse lumânări, proiectând o lumină blândă, mişcătoare.

-Aici nu există timp, îi spuse el, punând-o pe picioa-re lângă pat. Nici o lume în afară de asta. Nimeni în afară de noi. Doar tu, Gwendolyn, şi cu mine.

Ea îl crezu. Lumea aceasta pe care o crease el pentru ea era singura realitate pe care şi-o dorea sau de care avea nevoie în noaptea aceea. Ridică braţele, şi le înco-lăci în jurul lui şi se lăsă să alunece în îmbrăţişare. în el. Gura lui era răbdătoare, convingătoare, când posesivă, când jucăuşă. Ea se clătină, ameţită de asediul de sen-zaţii, iar parfumul fragil de trandafiri şi ceară îi făcu tot capul să se învârtă.

„Atinge-mă.“ Ca şi cum ar fi rostit cu voce tare cu-vintele, mâinile lui urcară delicat peste coastele ei, traversând catifeaua, desenând conturul rotunjimilor ei. „Mai mult. Tot mai mult.“ Gura lui coborî pe gâtul ei, dezmierdând-o blând, până la decolteul mărginit de strasuri. Şi încet, centimetru cu centimetru, îi trase în jos fermoarul pentru a gusta pentru prima dată din carnea ei.

Mătase pe sub catifea, îşi spuse el. Şi era deja încăl-zită. Nu îi era deloc greu să se mişte atent, fără grabă. Dorinţa de a o avea era echilibrată perfect de nevoia de a oferi. O răsuci pe călcâie până când gura lui putu să savureze contururile ei minunate, partea din spate a gâtului, panta umărului ei. Când ea ridică un braţ şi îl petrecu în jurul lui, sângele lui năvăli furios în vene. Dar gura lui rămase răbdătoare, mâinile blânde.

Ea se înfioră şi se arcui în spate când mâinile lui se închiseră peste sânii ei, când degetele lui mari trecură mângâietoare peste rotunjimile lor pline. Gemetele li se

amestecară când îi trase uşor rochia de pe umeri, lă-sând-o să-i cadă grămadă la picioare.

- Dumnezeule.
Nu se aşteptase nici o clipă să descopere o asemenea fantezie dedesubt. Fusese pregătit pentru trupul ei, pen-tru minunăţiile pe care avea să i le dezvăluie, pentru torentul violent de dorinţă. însă chiloţelul din mătase roz, lenjeria delicată de dantelă îl făcu să îşi încleşteze cu forţă degetele pe umerii ei când o întoarse din nou cu faţa spre el. Tresărirea bruscă de dorinţă din ochii lui fumurii îi făcu inima să se izbească de coaste. Când privirea lui se desprinse din ochii ei şi îi coborî lent pe trup, îşi simţi pielea încingându-i-se şi capul învârtindu-i-se.
-Am vrut să... te surprind, reuşi ea să spună, apoi făcu instinctiv un pas în spate când ochii aceia, aproape negri acum, se întoarseră fulgerător la ai ei.
Era ceva nu tocmai civilizat în ei.
Era toată o mare de roz şi alb, precum ceva delicios de interzis în spatele unei vitrine subţiri de sticlă, îşi dorea să facă ţăndări acea barieră şi să o răvăşească, să o prade, să o devoreze. Puse frâu brutal dorinţei şi trecu uşor, doar cu buricele degetelor, peste rotunjimea subtilă ce se ivea deasupra mătăsii roz.
- Mă năuceşti.
Cum putea să o atingă atât de blând şi să o privească totodată cu o asemenea violenţă clocotitoare? Mâna îi tremură în timp ce îi dezlegă cravata şi se dovedi uşor stângace când îi descheie butonii de la manşetă.
- Vreau să te văd.
Iată şi emoţiile, îşi spuse el. Temeri minuscule scli-pind în ochii ei, chiar dacă rămase curajoasă în loc. Iar când le văzu, când simţi tremurul acelor mâini înde-mânatice, se pierdu complet, îndrăgostindu-se cu totul de ea.
-Uită-te la mine, îi murmură el, când ea îi dădu la o parte cămaşa albă formală. Vreau să îţi văd ochii când te ating. Vreau să văd ce simţi când pun mâinile pe tine. Aşa. îşi trecu mâna peste pielea ei, deasupra ciorapului diafan. Ea făcu ochi mari, iar răsuflarea i se opri în gât când el îi desfăcu jartiera din faţă. Tremuri.

Aşa şi te vreau. îi desfăcu şi următoarea jartieră. Şi mai mult decât orice, îmi doresc... abandon.
O întinse blând pe pat, acoperindu-i trupul cu al lui. Gura lui coborî zdrobitoare peste a ei, făcând-o să între-zărească nevoi întunecate şi periculoase, nerăbdarea ce îi clocotea în sânge. Apoi se potoli, lăsând-o confuză şi nesigură. Dacă primii paşi în această lume pe care o crease pentru ea fuseseră ameţitori, următorii se dovedeau a fi năucitori.
Buzele lui coborâră, savurându-i pielea. Mâinile lui urcară, mângâind-o. Un fior tăios de fierbinţeală o străpunse din cap până în picioare, iar plăcerea acoperi durerea când el îi luă în stăpânire sânii, împin- gându-i sutienul la o parte. Apoi strălfulgerarea tăioasă şi fierbinte se potoli într-o căldură plăcută.
Nimeni nu o atinsese vreodată astfel. Nimeni nu îi mai stârnise vreodată senzaţii atât de contradictorii şi de copleşitoare. Petalele de trandafir i se lipiseră de piele ca nişte săruturi dulci, romantice. Lumina lumânărilor, caldă şi romantică, se revărsa scânteietoare peste pleoapele ei grele. El îi murmura complimente, promisiuni, cu o voce hipnotizantă. Şi totuşi, cumva, mâinile lui blânde îi făceau pulsul să bubuie precum o tobă, iar dezmierdarea leneşă a gurii lui îi tăia răsuflarea de fiecare dată când încerca să inspire.
Branson voia să îi ofere toţ ceea ce avea de oferit. Şi voia să îi ia tot ceea ce era ea. îi rulă ciorapii în jos peste coapsele înguste, încântat când răsuflarea ei deveni gre-oaie, iar mişcările ei agitate. Când îl atinse, lăsându-şi mâinile elegante şi competente să îi cutreiere tot corpul, cu degetele explorând, flexându-se, fu nevoit să îi pose-de din nou gura, simţind că altfel ar fi murit.
Gemu când cămaşa lui fu dată deoparte, când pielea lui alunecă peste a ei. Era exact ceea ce îşi dorea, acea intimitate între două trupuri şi între două minţi. Uitând de emoţiile ei de mai devreme, zâmbi sub gura lui şi îi prinse faţa în mâini.
Plăcerea era răcoroasă şi mătăsoasă. Se învălui în ea.

El îşi dădu seama că plutea, aluneca haotic. Suspi-nul ei leneş îi stârni un nou fior de încântare. încet, foarte încet, o duse pe noi culmi, până când suspinele

ei se transformară în gemete, până când ochii ei se des-chiseră brusc şocaţi. Sub el, trupul ei se arcui instinctiv, dorindu-şi mai mult.
Senzaţiile intense se succedau fulgerător. Ea clătină din cap o dată, ca pentru a nega ce se petrecea în ea. Ochii lui erau aţintiţi asupra chipului ei, intenşi, con- centrându-se pe fiecare tresărire de emoţie care i se re-flecta pentru o clipă pe chip. Iar mâinile lui... o, mâinile lui erau atât de calm neobosite.
Un val de fierbinţeală o izbi ca o minge de foc elec-tric. Răsuflarea i se poticni în gât. Plăcerea deveni brusc tăioasă şi aprigă, şi nespus de excitantă. îşi auzi propriul geamăt, aproape îl simţi crescând în ea şi îngroşând aerul devenit pe neaşteptate greu.
Ţâşni spre culmile plăcerii, le depăşi, apoi coborî în-fiorată pe pământ.
- Branson.
- Din nou.
Nu voia să o lase să se dezmeticească, să îşi limpe-zească gândurile. Privind-o, orbit de ea, o împinse spre următorul val. Iar când fu sigur că era pregătită, când fu sigur că avea să simtă mai multă plăcere decât durere, îşi permise să o însoţească în zborul ei.
Intră în ea, umplând-o, iar Gwen descoperi că a se mişca în ritm cu el îi era la fel de firesc precum a respira. I se oferi, i se abandonă. Când gura lui coborî din nou spre a ei, ea îi veni nerăbdătoare în întâmpinare. Când mâinile lui se închiseră peste ale ei, i le prinse strâns pentru a desăvârşi împreunarea lor.
încet, cu fineţe, prelungind experienţa, savurând-o. Erau împreunaţi şi formau perechea perfectă. în ochii lui văzu propria ei uluire. Iar inima îi fu inundată de bucurie în clipa când se înălţară şi se prăbuşiră împreu-nă. El îşi apăsă buzele pe gâtul ei şi ştiu că nu mai făcuse dragoste niciodată cu adevărat. Fusese la fel de inocent ca ea, căci

nu ştiuse niciodată ce însemna să fii îndrăgostit de un amant. însemna totul.
- Gwendolyn. Frumoasa mea, puternică şi scandalos de sexy Gwendolyn.
Ea simţi fericirea clocotind în ea.

-Branson, spuse ea, pe acelaşi ton somnoros. Fru-mosul meu, puternic şi scandalos de sexy Branson.
El ridică fruntea. Ochii ei erau grei şi întunecaţi, pie-lea îi strălucea, buzele îi erau curbate uşor.
-îmi va fi greu să te mai las vreodată să părăseşti patul ăsta.
- Aveam de gând să merg undeva?
-Nu prea departe, oricum. Desenă cu degetul con-turul feţei ei. In camera alăturată se află o cadă cu jacuzzi.
-A, da?
-Mă gândesc că poate până acolo am să te las să ajungi. Ce-ai zice de o baie fierbinte şi înspumată, un pahar de şampanie de la gheaţă şi un bărbat care deja îşi doreşte să facă din nou dragoste cu tine?
-M-aş arăta foarte interesată. Stai. îi prinse faţa în mâini, îi trase gura peste a ei. Sărutul fu cald şi profund. M-am întrebat cum avea să fie prima dată. Cum aveam să mă simt ştiind că mă oferisem unui bărbat. Nimic din tot ce am sperat vreodată, nici un vis din câte mi-am făcut, oricât de stupid de excentric, nu ar fi putut fi la fel de minunat ca noaptea asta.
Copleşit de emoţie, Branson îşi sprijini fruntea de a ei.
- Nu ştiu ce să-ţi spun acum.
- Spune-mi că noaptea nu s-a sfârşit.
-Am să-ţi spun că de-abia începe.
Şi avea să îi spună, la momentul potrivit, că îşi dorea o viaţă întreagă de nopţi petrecute cu ea. Dacă îi spunea acum, îşi spuse el, romantica din ea avea să îşi dorească să îl creadă. Dar femeia practică din ea s-ar fi îndoit.
Când îi spunea că o iubea, voia să nu existe loc de îndoială. Iar dacă îi spunea acum, cât era încă moale şi de do-cilă după amor, poate că romantica din ea i-ar fi oferit răspunsul de care avea nevoie. Apoi ar fi revenit la su-

prafaţă femeia practică, care ar fi evaluat situaţia şi ar fi decis că se lăsase dusă de valul emoţiilor de moment. Când Gwen avea să îi spună că îl iubea, voia să nu existe loc de îndoială.

- La ce te gândeşti? îl întrebă ea.
Branson reveni în prezent şi zâmbi.
-Mă gândeam ce-aş putea face să te conving să îm-braci din nou micuţa... surpriză pe care o purtai mai devreme.
- Chiar acum?
-Nu. îşi trecu un deget peste buza ei de jos. După jacuzzi. Ai putea să o porţi în timp ce luăm gustarea aceea rece.
Ea chicoti.
-Vrei să fiu îmbrăcată cu un portjartier cât timp mâncăm?
El se aplecă să muşte mărunt buza pe care tocmai o mângâiase.
-O, da.
Gwen reflectă, îşi aminti cum o privise el când descoperise ce purta pe sub rochia de catifea.
-Uite cum facem. îţi voi da şansa să mă convingi, după cadă.
- Sunt foarte bun la sporturile de apă, o avertiză el, iar ea râse.
- Mă bazez pe asta.
capitolul 18
Se trezi învăluită în plăcere, ca şi cum ar fi alunecat printre straturi de mătase scânteietoare. Oftă discret şi molatic când se foi, întinzându-se, apoi din nou, po-sacă, când constată că era singură în pat. Şi-ar fi dorit să fie acolo, doar să fie, pentru a putea să-i atingă carnea fermă şi caldă. Ca el să se întoarcă spre ea din nou. Dacă ar mai fi putut supravieţui unei partide. Nu deschise ochii încă. Era atât de plăcut să plutească şi să viseze. Să îşi simtă corpul retrezindu-se încet la viaţă, torcând ca un motor.
Habar nu avusese că organismul uman putea fi atât de miraculos. Nimic din studiile ei, din pregătirea ei, din munca ei, nu o învăţase ce reacţii fabuloase avea trupul uman în faţa stimulării senzoriale. Nimic

nu o pregătise pentru ceea ce era în stare să facă, dacă i se ofereau... stimulentele potrivite.
îşi trecu mâna peste cearşaf, simţi că era rece şi se întrebă de cât timp plecase. Şi când avea să se întoarcă.
Branson îi promisese că avea să ia micul dejun în pat, îşi aminti ea. Iar ea intenţiona să profite. Ezitant, deschise ochii şi clipi somnoroasă spre ceas. Ei bine, poate că era puţin cam târziu pentru micul dejun, de-cise ea. Dar era momentul perfect pentru un prânz servit devreme.
Ridicându-se din pat, găsi pe uşa de la baie un halat de hotel moale, din prosop, şi, înfofolindu-se în el, porni în căutarea lui.
Branson lucra la laptopul de pe capătul mesei din salon. Sprâncenele îi erau încreţite într-o expresie de concentrare, iar ochii îi păreau doar o idee iritaţi. Ciudat, îşi spuse ea; şi-l imaginase scriind uşor, sau chiar fără nici un efort, cuvintele zburându-i pur şi simplu din minte. Tot ceea ce făcea părea să fie atât de firesc pentru el. Dar acum avea expresia unui bărbat care se chinuia cu ceva şi nu era cu totul mulţumit de rezultate.
îşi trecu o mână prin păr pentru a-l netezi. Deja sim-ţea furnicături în tot corpul. Era palpitant, îşi dădu ea seama, să îl privească lucrând, să îl vadă gândind, să ştie că el nu îi observase încă prezenţa. Posibil ca o parte din încântare să se fi datorat faptului că nu purta decât o pereche de pantaloni de trening negri. Şi, spre propria ei surprindere, ea deja îşi imaginase cât de uşor ar fi putut să se descotorosească de ei.
El ridică brusc capul. Se uită la ea - prin ea, de fapt. Apoi ochii lui cenuşii se limpeziră, se încălziră şi îi zâmbi.
- Bună dimineaţa. N-am vrut să te trezesc.
- Te deranjez de la muncă.
- Oricum nu merge bine. A mers o vreme. Când el îi întinse o mână, ea traversă încăperea şi îşi împleti de-getele cu ale lui. M-am trezit devreme, îi spuse el, săru-tându-i degetele unul câte unul. M-am gândit că ţie ţi-ar prinde bine ceva mai multă odihnă.

- Nu cred că am fost mai relaxată de-atât în viaţa mea. Râse când el o trase în poală. Sau mai odihnită, spuse ea, ridicându-şi gura spre a lui.
- Nu prea te-am lăsat să dormi.
- Iar eu îţi sunt recunoscătoare.
îi găsi punctul sensibil de pe curbura gâtului ei şi i-l dezmierdă cu toată faţa.
- Am putea să ne târâm înapoi în pat şi să comandăm micul dejun.
- Mmm. Deocamdată îmi place asta. Se înfioră când mâinile lui se strecurară sub halatul ei şi o găsiră. Iar asta îmi place şi mai mult.
Era deja aproape amiază până deveni din nou în stare să gândească. Erau întinşi pe podeaua salonului, iar capul ei se odihnea pe pieptul lui. Branson nu se putu abţine să nu zâmbească simţindu-i degetele pe încheietura lui.
- îmi iei pulsul, doctore?
Râzând de ea însăşi, Gwen îşi retrase mâna.
- Cred că asta făceam. E încă o idee cam rapid.
Branson îşi apăsă şi el degetele în punctul de pe gât unde pulsa sângele ei.
- La fel şi al tău. Se ridică în capul oaselor, trăgând-o şi pe ea cu el. Dacă nu te hrănesc, nu o să mai fim în stare nici măcar să ne târâm în pat.
-Mie mi-a plăcut pe podea. îşi luă hajatul pe care îl purtase şi îl studie în timp ce se ridică. în calitate de doctor, aş vrea să-ţi spun că eşti intr-o formă excelentă. în calitate de femeie, continuă ea, în timp ce el o trase în picioare, mă simt obligată să îţi spun că ai un fund grozav.
- Mulţumesc. Pentru amândouă.
-Te-am privit muncind după ce m-am trezit. Arătai atât de serios şi de iritat.
-Anumite părţi ale unei poveşti nu sunt decât o sursă de iritare.
- Ce parte e asta? îşi schimbă poziţia pentru a încerca să se uite la ecranul computerului, pe care Branson îl lăsase pornit când îi distrăsese ea atenţia. Pot să citesc?

-Nu. Mişcându-se rapid, se aplecă în faţă şi, apăsând câteva taste, făcu ecranul să se înnegrească.

- Ei bine, asta a fost o reacţie fermă. Se încruntă spre el. Şi a fost urât din partea ta.
-Da. Vrei să stau să mă uit peste umărul tău şi să-mi dau cu părerea data viitoare când extirpi o vezică biliară?
Gwen constată că era foarte aproape de a se bosu ra-fia, ceea ce o îngrozi.
- Cine a zis că aveam de gând să-mi dau cu părerea?
-Ai fi făcut-o. Nu ai fi putut să te abţii. Problema aici, draga mea, e că deşi puţină lume îşi închipuie că ar fi capabilă să facă o operaţie pe creier, aproape orice fiinţă de pe pământ are impresia că e capabilă să scrie. Dacă i s-ar oferi timp şi ocazia de a o face.
O sărută uşor.
- Nu îmi citeşte nimeni textele până nu sunt gata, în afară de editorul meu. Aşa reuşesc să îmi păstrez mai mulţi prieteni.
- Ei bine, dacă ai de gând să fii excesiv de sensibil în privinţa asta...
- Am. Ce-ai dori la micul dejun?
Ea ridică dintr-un umăr.
- Orice. Oricum mi-ai spus deja despre ce e vorba în carte, îi aminti ea.
- Nu, ţi-am împărtăşit conflictul care stă la baza poveştii şi ţi-am prezentat în linii mari unul dintre personajele principale. Ştia că nu era o idee bună să rânjească, dar nu se putu abţine. Ai de gând să te bosumfli? E foarte atrăgător, la drept vorbind.
-Nu mă bosumflu. Ochii îi deveniră întunecaţi şi capricioşi. Eu nu mă bosumflu niciodată.
-Nu m-a avertizat nimeni în privinţa asta, murmură el. Lui Gwendolyn nu îi place să fie contrazisă. Se îmbufnează.
- In mod cert nu fac asta. Ai de gând să comanzi micul dejun sau să o fac eu?
- Aş face-o cu plăcere. Descoperi că era pur şi simplu o altă faţetă a ei de care se putea bucura. Simpla lipsă de logică a reacţiei ei. Simţindu-se vesel, comandă de două

ori mai multă mâncare decât ar fi fost ei în stare să mănânce. Ai să te simţi mai bine după ce bei nişte cafea.
Ea scrâşni din dinţi.

- Mă simt perfect în regulă.
-Şi cred că mai am ceva ce ar putea să-ţi calmeze nervii.
- Nu sunt nervoasă, spuse ea netulburată, prin urmare nu am nevoie să fiu calmată.
- Chiar şi aşa.
Se îndepărtă agale, apoi se întoarse cu o cutie aurie mare, legată cu panglică roşie. Gwen pufni zgomotos.
- Branson, nu sunt un copil care să trebuiască împăcat cu daruri. Şi dacă aş fi nervoasă pe tine, un cadou nu ar schimba nicidecum problema.
-Acesta s-ar putea să o facă. îi zâmbi fermecător. Şi nu vei şti până nu îl vei deschide.
Gwen nu voia să fie împăcată, dar constată că era prea curioasă pentru a rezista ispitei. Era teoretic ziua a opta, după calculele lui bizare şi imprevizibile. Cutia era mai grea decât se aşteptase, aşa că o puse pe masă şi se jucă puţin cu panglica.
- E mult prea mică să încapă în ea opt lăptărese, comentă ea.
- Poate am schimbat tematica. Străfulgerarea de mâhnire din ochii ei pe care nu reuşi complet să şi-o ascundă îl încântă. Deschide cutia şi află.
Ea trase de panglică şi dădu la o parte capacul.
Bolul era superb, interiorul fiind pictat într-un al-bastru de vară lucios. La exterior, de jur împrejur, opt lăptărese frumoase stăteau aşezate pe găleţi şi mulgeau vaci cu pete caraghios de vesele. Gwen nu avu nevoie să vadă semnătura de pe fund pentru a şti cui îi aparţinea creaţia.
-Mătuşa Shelby, murmură ea. Cum ai reuşit aşa ceva?
- Am cerşit. De fapt, am implorat-o pe Julia, iar ea şi-a folosit influenţa asupra mamei sale. Mi s-a spus că fosta Primă Doamnă s-a amuzat pe tema rugăminţii mele.
-Aşa m-aş fi şi aşteptat. îmi place foarte mult. Rosti cuvintele încet, cu inima crescându-i în piept.

Ce îi făcea bărbatul acesta? se întrebă. Cum era posibil să o facă să simtă atât de multe lucruri diferite intr-un timp atât de scurt? Cadoul ăsta nu cred că vei reuşi să-l depăşeşti.
- Mai am încă un as sau două în mânecă.

- Mai e încă o săptămână până la Crăciun, spuse ea, apoi, cu un hohot de plâns gâtuit, se aruncă în braţele lui. Nu ştiu ce mi se întâmplă. Totul e atât de rapid, nu pot ţine pasul.
- Doar ţine-te de mine. Indiferent încotro ne îndreptăm, vom ajunge acolo împreună.
-Trebuie să îmi găsesc echilibrul. Mă tot dai peste cap. Se agăţă de el. E ca şi cum ai şti ce gândesc, ce simt. Chiar înainte să ştiu eu. E intimidant.
Îşi sprijini capul pe umărul lui.
Fără să ştie de ce, cuvintele lui de mai devreme răsunară din nou în mintea ei chiar în clipa aceea. Şi răsunară pe un ton de alarmă. Făcând-o să redeschidă ochii pe care tocmai îi închisese.
- Cum adică nu te-a avertizat nimeni?
- Hmm?
Gwen se desprinse încet din braţele lui, până nu se mai atingeau deloc, şi îi studie chipul.
- Cu cine ai vorbit despre mine?
- Nu ştiu la ce te referi. Asta trebuie să fie micul dejun.
Recunoscător pentru răgaz, se duse la uşă. Ea rămase calmă cât timp chelnerul servi mâncarea. Şi începu să reflecteze, să analizeze ce spusese el înainte, şi să ajungă la câteva concluzii logice.
- M-ai studiat, nu-i aşa, Branson? îl întrebă când rămaseră singuri din nou. Un prototip, ziceai la un mo-ment dat.
-Fireşte că te-am studiat. Turnă cafeaua cu atenţie. La nivel profesional. Am convenit asta de la bun început.
- Dar acum nu discutăm la nivel profesional.
- Şi una nu are nimic de-a face cu cealaltă. Nu are ab-

ce s-a întâmplat între noi, pentru o carte? De asta mă acuzi?
- Nu te acuz, te întreb.
-Atunci răspunsul este nu. O privi cu ochii îngustaţi. Nu eşti sigură dacă să mă crezi.

- Pur şi simplu mi se pare bizar că mă cunoşti atât de bine, ca şi cum m-ai fi creionat ca personaj.
- Ţi-am creionat profesia, sexul, pasiunea în muncă. Am adăugat puţin din Audrey - studentă blondă de la medicină -, ambiţia şi firea ei competitivă, şi limbajul corporal al asistentei-şefe de la Urgenţe. Asta fac eu. Nu luam notiţe pentru nenorocita de carte când mi-au spus Daniel şi Anna despre tine.
Valul de ruşine care începuse să crească în ea se retrase.
- Ce anume ţi-au spus despre mine?
Branson ar fi fost fericit să îşi poată smulge limba din gură. Mânia îi submina întotdeauna autocontrolul, îşi aminti singur.
-Doar mi-au spus despre tine. O să se răcească mâncarea.
- I-ai întrebat despre mine?
- Ce e rău în asta? vru el să ştie. Răceala din vocea ei îl făcu să intre în defensivă şi ştiu că fusese încolţit. Eram interesat de tine. Voiam să ştiu mai multe despre tine.
- Când?
-La scurt timp după ce ne-am cunoscut. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu mi-au divulgat secrete de stat, spuse el iritat. Ai fi putut şi tu la fel de uşor să îi întrebi despre mine. Daniel ar fi fost maj mult decât bucuros să îţi împărtăşească toate detaliile. îmi închipui că ştie tot ce e de ştiut, altfel nu m-ar fi lăsat să mă apropii câtuşi de puţin de tine.
Ea ridică o mână şi inspiră adânc.
- Deci până la urmă tot el a tras sforile, nu-i aşa? El a aranjat totul. Iar tu ştiai.
-Nu, nu am ştiut, decât după ce te cunoscusem deja. Şi nu am priceput complet ce şi cum până nu m-am dus să vorbesc cu el. De ce ar conta?

-Nu îmi place să fiu manipulată, manevrată, minţită.
- Nu te-am minţit, Gwendolyn.
Ea dădu încet din cap.
- Dar m-ai manipulat, m-ai manevrat?
-Nu. Am manipulat situaţia, dar nu şi pe tine. Frus-trarea îi întunecă ochii şi vocea. Eram atras de tine. Ar fi trebuit să

întorc spatele acestei atracţii doar pentru că Daniel MacGregor a decis că ar trebui să-i fac curte nepoatei sale? Umilinţa şi mânia se luptau aprig în sufletul ei.
- El nu ar fi trebuit să se bage, iar tu ar fi trebuit să îmi spui când ai descoperit adevărul.
- El nu a făcut decât să aranjeze ca noi doi să ajungem să ne cunoaştem. Dacă nu ar fi existat nimic între noi, eu mi-aş fi făcut documentarea pentru carte, menţionându-te politicos la rubrica de mulţumiri de pe pri-ma pagină, şi totul s-ar fi sfârşit acolo.
Ea clătină din cap şi se duse la masă pentru a-şi lua cafeaua. Avea să fie nevoită să reflecteze atent la întreaga poveste, decise ea. Când era mai calmă.
- Nu ştiu cum îi poţi lua apărarea. Te-a manipulat şi pe tine la fel de mult ca pe mine.
-Eu îi sunt recunoscător. Dacă nu ar fi aranjat el asta, nu te-aş fi cunoscut niciodată. Şi nu m-aş fi îndrăgostit de tine.
Ea încremeni complet şi se holbă la el când îşi puse mâinile pe umerii ei.
-Te iubesc, Gwendolyn. Cum anume s-a ajuns la asta nu schimbă cu nimic rezultatul. Eşti persoana pe care am aşteptat-o chiar fără a şti că aştept.
- Te mişti prea repede. Cu stomacul tresărindu-i violent, se dădu în spate. Am fost împinşi în povestea asta şi nu am avut timp să reflectăm.
- Eu ştiu ce simt.
- Eu nu. O spuse pe un ton disperat. Eu nu. De-abia am aflat ce se petrecea în culise. Am nevoie de timp să reflectez. Toată treaba asta trebuie să o ia mai încet. Noi doi trebuie să o luăm mai încet.
-Nu mă crezi. Să vadă nesiguranţa din ochii ei îl duru insuportabil. Ştii cât e de insultător să stai acolo

şi să te îndoieşti de sentimentele mele? Când eu ţi le ofer pe tavă ca pe un alt dar, iar tu mi-l dai înapoi?
-Nu asta fac. înspăimântată, îşi trecu o mână peste inima ce îi bubuia. îţi spun doar că avem nevoie de timp, amândoi.
- Indiferent cât timp se va scurge, faptul că sunt îndrăgostit de tine nu se va schimba. Şi dacă tot te chinui să

faci faţă acestui şoc, am să-ţi spun şi că vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să am copii cu tine.
Nu era nimic de amant în tonul lui. însă nu furia amară din vocea lui o făcu să pălească, ci cuvintele în sine.
-Căsătorie. Dumnezeule bun, Branson, nu putem nicidecum...
- Fiindcă toată treaba a pornit de la bunicul tău?
-Nu, fireşte că nu. Fiindcă de-abia am avut timp să...
- De ce te-ai culcat cu mine?
-Am... Capul i se învârtea. Ridică o mână la el, sur-prinsă să constate că încă i se afla pe umeri. Fiindcă ne doream unul pe celălalt.
- Şi asta a fost tot? Doar dorinţă, doar sex?
- Ştii că a fost mai mult.
- Cum pot să ştiu dacă tu nu îmi spui?
Ea se dădu din nou în spate, străduindu-se să rămână calmă.
-Tu eşti mai abil cu vorbele decât mine, Branson. Ştii cum să le foloseşti. Acum le foloseşti pentru a-mi forţa mâna, când eu am nevoie de timp să reflectez.
Fiindcă nu putea nega acest lucru, Branson dădu din cap.
- în regulă. Dar nu pot lua înapoi ceea ce ţi-am spus şi nu pot schimba ceea ce simt. Să treacă o oră, un an, o viaţă, şi tot voi fi îndrăgostit de tine. Va trebui să te obişnuieşti să o auzi.
Gwen nu era sigură că ar fi putut vreodată să se obişnuiască, nu când inima i se ridica în gât de fiecare dată când o auzea.
- Aş vrea s-o luăm pur şi simplu pas cu pas.
Cu o schimbare bruscă de dispoziţie, el zâmbi.

-In regulă, dar tu deja ai rămas câţiva paşi în urmă. Se aplecă să o sărute uşor, deşi îşi simţea stomacul ca o rană deschisă, iar inima îl durea. încearcă să mă ajungi.
capitolul 19
Gwen aproape şchiopăta până înăuntru. Sărise peste pauza de seară şi lucrase aproape trei ore peste tura ei. Voia să creadă că dispoziţia ei oribilă se datora acestui lucru şi nu faptului că Branson nu mai trecuse pe la spital de două zile.

Dacă era furios pe ea, nu avea ce să-i facă. îşi amintise acest lucru de zeci de ori de când plecase duminică din apartamentul lui de la hotel. Făcea ceea ce trebuia făcut, singurul lucru care putea fi făcut. Era raţională, o lua încet, reflecta atent.
Rezistase chiar şi impulsului de a-l suna pe bunicul ei pentru a-l mustra pentru schemele lui. Iar pentru a face acest lucru, îşi spuse ea, avusese nevoie de un enorm efort de voinţă. în plus, urma să se afle la Hyannis Port în Ajun de Crăciun. Avea să fie mult mai satisfăcător să-l tragă de urechi faţă în faţă.
Uşurată că scăpase din gerul amarnic, îşi scoase mâ-nuşile, fularul şi căciula de lână.
- Julia? Jules? Eşti acasă?
Şi oftă când nu primi nici un răspuns. Ea şi verişoara ei de-abia dacă aveau timp să se întâlnească accidental când intrau şi ieşeau pe uşă.
Avea nevoie de cineva cu care să discute, recunoscu Gwen, aplecându-se să se descalţe. Avea nevoie de cineva care să o asculte descărcându-şi sufletul, cineva care să îi spună că avea dreptate să fie furioasă, că avea dreptate să fie prudentă, că avea dreptate să facă un pas înapoi şi să analizeze situaţia în care fusese adusă fără voia ei.
- Bărbaţi de nouăzeci de ani care se joacă de-a peţitorii, bombăni ea, şi se îndreptă spre bucătărie. Şi bărbaţi

de treizeci de ani care imediat le fac jocul. E o situaţie premeditată, insultătoare şi inacceptabilă. Cineva tre-buie să-i facă să înţeleagă că viaţa nu e un joc.
Simţindu-se scandalizată, trecu furtunos pragul bu-cătăriei. Iar când văzu cutia mare şi veselă de pe masă, inima i se făcu cât un purice.
-O, Branson.
Se stăpâni înainte să apuce să ducă la bun sfârşit suspinul visător, îl retrase cu fermitate. Nu avea de gând să se lase înmuiată de un cadou stupid. Intorcându-i spatele, porni spre frigider. Bileţelul Juliei era o mâzgălitură stridentă în roşu de sezon.

Cred că ghiceşti cine a trimis cutia. După calculele mele am ajuns la nouă doamne săltăreţe. Am fost super de treabă că m-am abţinut să o deschid chiar eu, cât să arunc o privire rapidă. Ard de nerăbdare să văd ce conţine, dar nu voi ajunge acasă decât târziu. Slavă Domnului că peste câteva zile o ştergem de-aici ca să ne pierdem în haosul reprezentat de familia noastră de Crăciun.
Jules
P.S. Bran e un tip cum n-o să mai găseşti.
Gwen citi post-scriptumul şi îşi îndesă mâinile în buzunare.
- La naiba, tu ar fi trebuit să-mi ţii partea. Ei bine, pur şi simplu nu am să-l deschid. Trebuie să pun capăt acestei poveşti, să o reajustez. După sărbători vom putea amândoi să gândim mai limpede.
Decise că îşi dorea vin mai degrabă decât mâncare şi scoase un pahar din dulap. Apoi rămase acolo, cu paharul în mână, holbându-se la cutie.
- N-am s-o deschid, îşi repetă ea. Dacă vrem să readucem lucrurile la un nivel rezonabil, raţional, atunci eu... trebuie să încetez să mai vorbesc singură, decise ea, trecându-şi o mână peste faţă. Altfel am să sfârşesc internată la nebuni.

Scoase vinul, îl turnă în pahar. Ar fi putut jura că, în spatele ei, cutia îi striga melodios numele. După ce luă o înghiţitură din vin, îşi dădu seama că totuşi nu avea chef de el. Ceea ce ar fi trebuit să facă era să meargă sus, să se schimbe în ceva confortabil şi...
- Bine, bine, bine. Am să-l deschid. Se răsuci pe călcâie, privind posomorâtă cutia în timp ce smuci de pe ea panglica veselă, roşu cu verde. Oricum nu o să conteze, bombăni ea. Nu am să mă las fermecată, nu am să mă las înduplecată. Dădu capacul la o parte. Nu am să... Oh! înăuntru se aflau, împachetate în hârtie subţire, nouă cutiuţe muzicale. O balerină, o patinatoare, o mondenă din secolul XIX, o frivolă de la începutul secolului XX, o tânără irlandeză, o fetişcană scoţiană, o ţigancă bătând la tamburină, o doamnă într-o rochie complicată pregătită să execute un menuet şi o spanioloaică aprigă.

Nouă doamne săltăreţe aşteptând ca ea să le pună în mişcare. Nu se putu abţine să nu le scoată pe fiecare, admirând-o pe fiecare pe rând, înşirându-le pe masă. Cedând, întoarse cheiţele şi se dădu în spate, rânjind prosteşte.
O serie de valsuri şi compoziţii Charleston, amestecate cu huruitul rotiţelor, zăngăniră şi răsunară disonant, în timp ce cele nouă doamne ale ei se răsuceau şi învârteau. Gwen nu îşi dădu seama că plângea decât când îşi acoperi cu mâinile obrajii umezi.
- O, povestea asta trebuie să înceteze. Cum aş putea să gândesc raţional când el îmi tot tulbură mintea? Când muzica încetini şi se opri, îşi şterse obrajii de lacrimi. Trebuie să înceteze, spuse ea din nou, cu mai multă fermitate, şi ieşi hotărâtă din bucătărie.
Branson lăsă scena să i se deruleze în minte, iar de acolo o transpuse prin degete pe ecran. Greu încercatul detectiv Scully era pe punctul de a se arde urât cu scân-teile de atracţie sexuală care ţâşneau între el şi doctorul Miranda Kates. Avea să-şi piardă obiectivitatea pentru o vreme, şi până să se sfârşească totul avea să se trezească pe neaşteptate cu inima făcută zob şi cariera compromisă. Ceea ce urma să-i facă bine, îşi spuse Branson. Să îl umanizeze. Scully fusese prea stăpân pe situaţie în cele

trei apariţii ale sale de până atunci. De data aceasta urma să o păţească şi încă urât. Şi era pur şi simplu ghinionul lui că femeia de care urma să se îndrăgostească era o ucigaşă cu sânge-rece.
Avea să sufere, reflectă Branson, iar suferinţa să îl facă un om mai bun. Se opri din tastat şi îşi apăsă dege-tele pe ochii obosiţi. Oricine spusese că suferinţa era cea care construia caracterul ar fi trebuit scos în stradă şi împuşcat, decise el. Cine naiba avea nevoie de caracter, oricum? se întrebă. Ceea ce îi trebuia cu adevărat era să o aibă pe Gwendolyn.
îşi jucase greşit mâna. Nu încăpea îndoială în această privinţă. Simţind nevoia să se mişte, Branson se ridică de la masă şi începu să se plimbe cu paşi mari prin apartamentul de hotel în care se instalase ca acasă. Ar fi

trebuit să îi spună despre implicarea bunicului ei din clipa în care se dumirise. Poate că ar fi râs pe această temă, apoi ar fi decis să o ignore.
Dar atunci nu i se păruse important sau necesar. Şi nici nu i se păruse a fi o strategie bună, recunoscu el. Nu voise să îşi asume riscul ca ea să o ia la fugă, pe baza principiilor ei, înainte să apuce el să-i cucerească inima. Apoi se trezise implicat prea adânc şi aproape uitase cum începuse întreaga poveste, din cauză că era atât de prins de ea.
în final tot sfârşise prin a o da în bară, îşi spuse el dezgustat. Ştiuse că nu era pregătită să audă că era îndrăgostit de ea. Dar, pe toţi dracii, el era pregătit. Nu conta şi acest lucru cât de puţin? Era cu adevărat atât de încăpăţânată, atât de neclintită, încât să permită ca un singur detaliu mărunt, lipsit de importanţă, precum faptul că bunicul ei le aranjase întâlnirea, să o împiedice să îl iubească la rândul ei?
îndesându-şi mâinile în buzunare, porni cu paşi mari spre fereastră. Ce voia de la o astfel de femeie, oricum?
Privi oraşul, sclipirea luminilor scânteind pe zăpadă şi pe stradă, luciul apei întunecate în port. Bostonul era îmbrăcat în spiritul sărbătorilor, îşi spuse el. Prietenii şi familiile se strângeau laolaltă, la adăpost de vânt şi de frig. Iar el era singur pentru că femeia pe care o dorea re-fuza să admită că îl dorea şi ea. Ar fi trebuit să cumpere

şi un al treilea bilet, îşi spuse el, şi să îi însoţească pe părinţii lui în croaziera pe care le-o făcuse cadou de Crăciun. Ar fi putut să lucreze pe vas şi să se bucure de o călătorie plăcută în insulele greceşti. Astfel i-ar fi oferit lui Gwendolyn timpul şi distanţa necesare.
Se posomori când auzi o bătaie în uşă. încă nu co- mandase cina, iar ultimul bol de cafea care îi fusese trimis în cameră nu avea încă nevoie să fie reumplut. Indiferent cine ar fi fost n-avea decât să plece naibii, îşi spuse el, pornind furios spre uşă. Se uită pe vizor, văzu că era Gwen şi închise ochii.
Grozav, îşi spuse el. Perfect. Nu se mai bărbierise de două zile şi era ursuz ca un urs trezit din hibernare. Doamna doctor ştia al naibii de bine să-şi aleagă mo-mentele. îşi

lăsă o clipă de răgaz să se calmeze, îşi trecu degetele prin părul în dezordine şi deschise uşa.
-Consultaţie la domiciliu? spuse el şi chiar reuşi să îi zâmbească.
-După cum arăţi, ţi-ar prinde bine. Pari extenuat. Te-am trezit? Am venit într-un moment nepotrivit?
-Nu, nu m-ai trezit. Se dădu la o parte şi îşi înclină capul când ea ezită. Intri?
- Da, în regulă.
Făcu ochi mari când văzu dezastrul din salonul ele-gant. Căni, pahare, sticle erau împrăştiate peste tot. Masa cea mare era plină ochi cu hârtii, cărţi, alte căni.
-I-am spus menajerei să nu mai vină câteva zile, îi spuse Branson, observând pentru prima dată cu adevă-rat dezordinea din jurul lui. Presupun că ar fi bine s-o chem înapoi. Am cafea, putem să spălăm o cană.
-Nu, nu am nevoie de nimic. Misiunea ei fu acum lăsată deoparte, înlocuită de îngrijorare. Arăţi complet terminat.
-Nu m-a lăsat să dorm. Arătă spre laptop. Şi nici de altceva nu prea mi-a lăsat timp.
- Te referi la mâncare, sport, aer proaspăt. Doctorul din ea ieşi la iveală. Branson, ai să te îmbolnăveşti aşa. îmi pare rău dacă romanul nu îţi merge bine, dar…
-Nu merge bine. Merge fabulos. Eu doar profit de valul de inspiraţie.

- O, deci asta e ceea ce se întâmplă când nu ai dificultăţi cu povestea.
-Dacă nu ar fi mers bine, mi-aş fi spus că trebuie neapărat să ies la plimbare, să merg să mă tund, să învăţ să vorbesc japoneza. Eşti sigură că nu vrei cafea? întrebă el, îndreptându-se spre bol.
-Da, sunt sigură, iar tu ar trebui să comanzi nişte mâncare. Nişte supă.
-O să ajung şi la asta, doctore. Organismul lui era deja băgat în priză, decise el. Ce mai conta o doză bruta-lă de cofeină în contextul larg? Şi tu arăţi cam obosită.
- Azi după-amiază ne-au ajuns la urgenţe majoritatea victimelor din accidentul de autobuz.
- Ce accident de autobuz?

Ea clipi surprinsă spre el.
- Cel de pe podul Longfellow? Drumuri acoperite de polei, treizeci şi cinci de răniţi? Ştirea a fost prezentată pe toate canalele, cea mai mare parte a zilei.
-Azi ştirile nu au făcut parte din lumea mea mică. O studie peste buza căniі lui. Arăta uşor palidă, remarcă el, dar calmă, ca întotdeauna. Şi încă nu-şi dăduse jos paltonul. Ce-ar fi să iei loc? Comand să ni se aducă ceva sus.
-Nu, nu pentru mine. Nu pot sta prea mult. Mâine fac tură dublă - compensez pentru cele trei zile libere pe care mi le iau de sărbători.
-Mereu conştiincioasa doctor Blade.
Pentru că zâmbi când rosti acele cuvinte, ea se relaxă.
-Voiam să-ţi mulţumesc pentru cutiuţele muzicale. Au fost fermecătoare. Şi nu mă aşteptam la ele. Cre-deam că eşti furios pe mine.
- Aşa credeai?
- Ştiu sigur că ai fost. Mă bucur că nu mai eşti. Acum că situaţia s-a rezolvat, sper să putem discuta despre asta - după sărbători, când viaţa se va calma puţin.
- E de dorit să fim calmi, spuse el încet. E de dorit să fim rezonabili.
- Da. Fu năpădită de uşurare când se apropie de el şi îi luă mâna. Mă întorc în douăzeci şi şapte. Dacă eşti liber...

-O, sunt liber. Mâine îi îmbarc pe părinţii mei într-un avion cu destinaţia Atena.
- Familia ta pleacă din oraş?
- Şi-au dorit dintotdeauna să meargă în Grecia, aşa că am decis să îi trimit într-o croazieră.
- E minunat din partea ta că ai făcut asta, dar nu ar trebui să rămâi singur de Crăciun. Ştii că ai fi primit cu dragă inimă în Hyannis. Bunicii mei ar fi încântaţi să te aibă acolo.
El o fixă cu privirea atât de mult timp încât ea îşi simţi inima începând să îi bubuie haotic.
- Tu chiar nu ai habar, aşa-i? murmură el. Ai impresia că totul a revenit cuminte într-o poziţie acceptabilă.
-Nu, mă gândeam doar că din moment ce nu eşti furios...

-Sunt furios.
Nu ridică tonul, nu aruncă sau sparse nimic, nu amenință să o rănească fizic. Ceea ce făcea totul cu atât mai derutant. Ea crescuse într-o familie în care fiecare pasiune şi emoţie fusese exprimată din toţi rărunchii.
- Ţie totul trebuie să îţi fie explicat cu subiect şi predicat, nu-i aşa? Dacă aş ţipa, dacă aş răsturna masa, dacă aş sparge ceva vase, atunci ai concluziona în mod logic că sunt furios. Ei bine, eu nu aşa funcţionez. Faptele mele şi sentimentele mele nu sunt întotdeauna simple şi nu sunt întotdeauna logice.
- In regulă. Era mai înspăimântată şi mai stupefiată de controlul lui de gheaţă decât ar fi fost de o manifes-tare violentă. Eşti încă furios, deci, în mod evident, în continuare trebuie să discutăm.
- M-ai rănit.
Afirmaţia lui calmă îi sfâşie inima şi îi umplu ochii de lacrimi.
- O, Branson. imi pare atât de rău. Nu am vrut nici o clipă să o fac. îmi doresc...
-Asta îţi ajunge la suflet. închise ochii şi se răsuci pe călcâie, furios pe el însuşi că o recunoscuse. Te copleşeşte compasiunea. Eu nu îmi doresc compasiunea ta, nici simpatia sau remuşcările. Se întoarse din nou spre ea, iar violenţa din ochii lui se dovedi cu atât mai fascinantă

în contrast cu tonul absolut calm al vocii lui. Vreau să îmi spui că mă iubeşti fiindcă ştiu că aşa este. Dacă nu aş şti-o, dacă nu aş vedea-o pe chipul tău, dacă nu aş fi simţit-o când te-am atins, ţi-aş întoarce spatele. Crezi că îmi face plăcere să mă umilesc astfel?
- Nu, nu cred. Te rog, hai să stăm jos şi să lămurim situaţia.
-Nu am spus deja totul? Sunt îndrăgostit de tine. Vreau să te căsătoreşti cu mine, să întemeiem o familie. Ce parte din asta nu înţelegi?
-A înţelege şi a accepta nu e întotdeauna acelaşi lucru. El nu vedea că trebuia să decidă, şi să decidă cu mintea limpede, ce era potrivit şi înţelept, şi necesar pentru amândoi? Poate că tu crezi că mă iubeşti şi poa-te că eu...

Clătină din cap, dându-se rapid înapoi. Am venit aici în seara asta ca să-ţi spun că nu am să mă las presată, nu am să mă las împinsă de la spate.
El se mişcă rapid, o prinse strâns în braţele lui în mai puţin de o fracţiune de secundă, îşi coborî gura peste a ei în mai puţin de două. Replicile ei practice îi răsunară fals în minte când îşi simţi inima pur şi simplu topindu-se.
- Spune-mi ce simţi acum, îi ceru el, cu gura lipită de a ei. Spune-mi ce simţi acum, în clipa asta.
- Prea mult. Nu pot gândi dincolo de emoţie. Te rog nu face asta.
Ştia că ar fi putut să o aibă, ştia că i-ar fi cedat. Şi că orice i-ar fi smuls astfel l-ar fi făcut să se simtă gol pe dinăuntru. Se retrase.
-Acum ar fi bine să pleci. Nu sunt într-o dispoziţie rezonabilă.
Ea dădu din cap şi le impuse picioarelor ei tremură-toare să o ducă la uşă. Şi acolo, cu mâna pe clanţă, fu cuprinsă de ruşine la gândul că nu fusese complet sinceră cu el, că îi oferise mai puţin decât ceea ce îi ceruse el.
-Sunt depăşită de situaţie în ceea ce te priveşte, Branson, spuse ea încet. Simt că nu am deloc control. Nu ştiu cum să funcţionez astfel şi trebuie să decid ce înseamnă asta pentru mine. Deschise uşa, dar îşi impu-se să se întoarcă, astfel că privirile li se întâlniră peste

spaţiul încăperii. Trebuie să decid ce să fac în privinţa faptului că sunt îndrăgostită de tine.
Se năpusti afară. Branson deja traversase pe jumătate camera când îşi stăpâni impulsul de a o urma. Nu, ea nu l-ar fi ascultat acum, îşi spuse el, şi se strădui să îşi calmeze pulsul ce îi gonea. S-ar fi luptat cu el cu toată înverşunarea de care era capabilă dacă ar fi încercat să profite de avantajul pe care tocmai i-l dăduse.
Făcuse suficienţi paşi greşiţi pentru a nu mai face unul. îşi frecă încet o mână în dreptul inimii. Durerea dis-păruse, acea pulsaţie surdă, neplăcută. Doctorul îl vin-decase, îşi spuse el cu un zâmbet lent. Avea să fie nevoit să se mişte foarte repede pentru a-şi duce la bun sfârşit planurile pentru recompensa ei.

Avea de gând să îşi comande ceva de mâncare, o masă uriaşă, un banchet. Doamne, cât era de lihnit. Avea nevoie de un duş, un ras, o plimbare lungă. Apoi trebuia să se apuce de treabă. Nu mai erau decât câteva zile până la Crăciun.
-Mă iubeşte, spuse el şi râse.
„Crezi că acum eşti depăşită de situaţie, doctore", îşi spuse el. „Crede-mă, încă nu ai văzut nimic."
capitolul 20
Daniel MacGregor se posomori teribil şi pufni zgomotos.
- Ei bine, ce e în neregulă cu băiatul? vru el să ştie.
-Nu e nimic în neregulă cu el. Gwen se stăpâni cu greu să nu îşi arunce mâinile în aer. Avusese grijă să ajungă în Hyannis devreme şi îl încolţise pe bunicul ei băgăcios înainte ca restul familiei să îi poată distrage atenţia. Nu asta contează.
-Dar ce anume contează, aş vrea să ştiu? Am să-ţi spun eu ce anume contează, continuă el, împungând aerul cu un deget înainte ca ea să apuce să vorbească. Contează că ai cunoscut un bărbat de calitate, dintr-o familie bună. Un bărbat tânăr, cu o minte excelentă,

şi o inimă puternică şi loială. Dacă el a decis să îţi cucerească inima, de ce te-ai plânge de asta?
- Dacă el a decis să-mi cucerească inima, spuse Gwen sec, e pentru că tu ne-ai aruncat unul în faţa celuilalt, apelând la false pretexte.
-False pretexte. îşi dădu peste cap ochii albaştri scânteietori. A vrut sau nu să se documenteze pentru romanul lui poliţist?
- Da, dar...
- Iar tu eşti sau nu un doctor cu o oarecare experienţă în domeniul medical?
- Bunicule...
- Şi dacă sunteţi amândoi tineri, sănătoşi, fără obligaţii, ce e rău în a vă face să vă întâlniţi? Dacă nu-ţi place de el, îl arunci înapoi.
- Dar nu e un păstrăv, rosti ea printre dinţi.
- Deci îţi place de el, nu-i aşa, Gwennie?

Ea fu nevoită să închidă ochii, fu nevoită să se întrebe de ce crezuse, chiar şi pentru o clipă, că avea să ajungă undeva cu Daniel MacGregor.
-Sentimentele mele faţă de Branson nu au nimic de-a face cu această conversaţie.
- Ba fireşte că au, ele sunt miezul conversaţiei. Ii zâmbi radios. Te-a cerut în căsătorie?
- Refuz să discut despre asta.
- Deci a făcut-o. Triumfător, Daniel izbi cu pumnul în braţul fotoliului său. Ştiam eu că tânărul Branson Maguire e un băiat deştept, un bărbat cu gusturi bune şi caracter.
- Şi de asta l-ai ales pentru mine?
- Exact. Am... Se opri, şuieră printre dinţi. îl prinsese în capcană. Ascultă, Gwennie, e vorba doar că bunica ta îşi face griji să te ştie singură în oraşul acela.
-Nu sunt singură.
- Şi îi e teamă că s-ar putea să cunoşti tipul nepotrivit de individ. Doctorul ăla Gilbert, de exemplu.
-Numele lui e Greg, spuse ea obosită. Şi e un bărbat cât se poate de decent.
- Dar nu se compară cu Bran Maguire, aşa-i? Nu te ascunde după deget.

Buzele ei tresăriră intr-un zâmbet, forţând-o să le strângă într-o dungă severă.
- Poate că prefer genul sobru şi serios.
- Ha. Nici când vor zbura porcii n-o să ajungă vreun membru al familiei mele să prefere o potaie ordinară în locul unui câine de rasă pură. George te-ar plictisi de moarte în mai puţin de un an.
-Greg. Şi n-am să te las să schimbi subiectul. Ţi-ai băgat nasul în viaţa mea, în viaţa lui Branson, iar dacă îţi închipui că vreunul din noi o să-ţi mulţumească pen-tru asta...
Înjură când auzi uşa de la intrare trântindu-se, iar holul se umplu de voci.
-Asta e Rena mea. Recunoscător pentru întrerupere, Daniel se ridică greoi din fotoliu. Rena! mugi el. E aici fiica ta.
-Gwenî1 încă scuturându-şi zăpadă de pe părul au- riu-roşcat, coafat într-o elegantă tunsoare bob, Serena MacGregor Blade se năpusti în încăpere. Ochii i se

luminară, iar faţa ei, mai frumoasă decât orice alt chip din câte ştia Gwen, străluci de încântare. Ai ajuns mai devreme. Râzând, îşi deschise larg braţele. Oh, cât mi-ai lipsit!
Gwen se aruncă în braţele mamei sale, iar îmbrăţişa-rea ei îi trădă suficient disperarea cât să o facă pe Serena să ridice o sprânceană şi să îl privească pe tatăl ei cu ochi îngustaţi.
- Ce-ai mai făcut? îl întrebă ea pe Daniel.
- Doar purtam o conversaţie foarte plăcută cu nepoata mea.
Nimeni, ştia el, nu reuşea mai rapid decât fiica lui să îi taie macaroana când îl apuca fanfaronada şi nimeni nu o făcea mai tăios. O admira pentru acest lucru şi se simţi profund uşurat când apăru şi Justin Blade.
- Taţi.
Gwen se întoarse să îl îmbrăţişeze şi îl ţinu strâns. Justin era înalt şi izbitor de chipeş, în părul lui bogat şi întunecat scânteind şuviţe de argintiu, cu ochii verzi tăioşi ca două pietre preţioase. Acei ochi întâlniră pri-virea soţiei lui peste capul fiicei lor, apoi, mişcându-se

la unison, cele două perechi de ochi se îndreptară spre Daniel.
- Ceea ce ne trebuie acum e ceva cald de mâncare şi de băut. Calculând rapid, Daniel decise să bată în re-tragere. Mă ocup eu de asta. Va ajunge şi restul familiei din clipă în clipă. Nu ştiu ce tot face mama ta, Rena, spuse el, ieşind cu paşi mari. Mereu se agită, mereu îşi face griji.
-Nu se schimbă niciodată, comentă Justin şi râse. Slavă Domnului pentru asta. Apoi ridică bărbia lui Gwen. Bună, frumoaso, îi murmură el.
Erau exact cuvintele pe care le rostise când îi fusese pusă pentru prima dată în braţe, imediat după ce venise pe lume.
- Mă bucur atât de mult să vă văd pe amândoi. Unde sunt Mac, Duncan, Meii?
- Mac vine cu avionul din Vegas. Va ajunge în câteva ore. Duncan şi Meii vin cu maşina din Atlantic City. Sunt probabil cu o oră în urma noastră.

- Ce-ar fi să vă ajut să vă duceţi bagajele sus?
- Este timp şi pentru asta. Serena o conduse pe Gwen spre canapea şi o trase în jos. Cât eşti de furioasă, mai exact, pe bunicul tău, din cauza poveştii cu Branson Maguire?
Gwen expiră zgomotos când tatăl ei se aşează de cea-laltă parte a ei.
- Ar fi trebuit să ştiu că se va afla.
- întotdeauna se află - de data aceasta informaţia s-a transmis de la Julia la Shelby, iar de acolo la mine şi la tatăl tău. Cât de imposibilă ţi-a făcut situaţia?
-A făcut-o inconfortabilă, bombăni Gwen.
Justin coborî mângâietor o mână peste părul ei.
-Dacă nu eşti interesată de acest Maguire, atunci asta e.
- Sunt interesată.
Mâna lui Justin se opri.
- înţeleg. Cât de interesată?
-Justin. Râzând, Serena clătină din cap spre el. Cum e Branson? o întrebă ea pe Gwen. Povesteşte-ne despre el.

- E scriitor. Bănuiesc că ştiaţi asta.
- E unul bun, recunoscu Justin.
- Nu l-am mai văzut de când era bebeluş. Serena oftă, reflectând cum trecuse timpul. Am pierdut legătura cu mama lui. E păcat. Va trebui să o sun.
-A trecut pe la cazinoul din Vegas. Justin scoase un trabuc subţire şi îl studie. Mac îl cunoaşte vag.
- Chiar aşa. Interesant cum funcţionează lucrurile.
Serena îi zâmbi fiicei sale.
- Dar încă nu ne-ai spus cum e.
- E fermecător şi blând. E foarte intens când e vorba de munca lui. Ii place mâncarea franţuzească şi opera italiană. Are un zâmbet minunat şi ochi cenuşii care privesc direct în tine.
Serena îşi simţi ochii înotându-i în lacrimi şi se întinse după mâna soţului ei.
- E îndrăgostită de el.
- S-ar putea să fiu.
Gwen sări în picioare, prea agitată pentru a sta jos.

-De unde să ştiu? Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Cum pot fi sigură? El vrea să mă ia de soţie. Insistă pe asta ca şi cum ar fi o certitudine, ceva ce inevitabil se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, aşa că de ce nu mai devreme? Iar bunicul a pus la cale întreaga treabă.
Hotărând că avea să se ocupe mai târziu de emoţiile contradictorii ce se învolburau în el, Justin ridică mâna Serenei la buzele lui.
- A făcut-o şi altă dată, cu rezultate excelente.
- Deci ar trebui pur şi simplu să îi fac jocul?
- Fireşte că nu. Justin se ridică, îşi puse mâinile pe umerii lui Gwen. Ai propriul tău cap, propria inimă. Le vei urma pe acestea.
- Cele două îmi spun lucruri diferite. Şi totul se întâmplă atât de rapid. în basme e excelent când cineva îţi dă lumea peste cap, dar în realitate e înspăimântător. Cum pot să mă căsătoresc cu el? întrebă ea, întorcându-se spre mama ei. De unde să ştiu că voi fi bună la asta? Că voi reuşi să fac faţă tuturor solicitărilor şi respon-sabilităţilor? Cariera mea, un soţ, copii. De unde ştiu

că mă pot descurca la fel de bine cu toate astea cum te-ai descurcat tu, cum s-a descurcat bunica?
- Nu ştii. Decizi dacă eşti dispusă să faci eforturi pentru asta zi după zi, pentru tot restul vieţii tale. Scumpo, tu ţi-ai îndeplinit toate scopurile pe care ţi le-ai propus vreodată. Poate că asta e o problemă pentru tine acum.
Serena bătu cu palma perna de lângă ea. Ai fost dintotdeauna un copil atât de serios. Nu lipsit de umor şi de simţul ridicolului, dar întotdeauna responsabil şi foarte orientat spre scopuri anume.
- L-am rănit, murmură Gwen. Şi mi-e teamă că dacă nu sunt atentă dacă nu sunt prudentă, am să sfârşesc prin a-l răni din nou.
- Căsătorindu-te cu el.
- Da, şi dând-o în bară apoi.
-Atunci ar trebui să-ţi laşi răgaz atât cât simţi că ai nevoie. Dar dă-mi voie să-ţi prezint un caz ipotetic - în termeni medicali. Tu ai o minte limpede, de medic. Dacă ai avea o pacientă, o pacientă puternică şi sănă-toasă, iar acesteia i

s-ar da de ales între două variante. In prima dintre ele ar putea să-şi continue viaţa exact ca până acum. Ar fi satisfăcută, apreciată, chiar fericită. Nu ar trebui să se schimbe nimic în viaţa ei. Cea de-a doua opţiune ar presupune un oarecare risc, o reajus-tare a stilului ei de viaţă. Dacă ar alege această opţiune şi şi-ar asuma acest risc, ar avea de câştigat foarte mult. Nu o viaţă mai lungă, ci una mai bogată. Nu un trup mai sănătos, ci o inimă mai plină. Ce pronostic i-ai dori?

- Eşti foarte înţeleaptă, murmură Gwen.

-Toţi cei din familia MacGregor sunt foarte înţelepţi.

Serena se aplecă să o sărute. Nu pot să-ţi spun ce decizie să iei. Trebuie să te hotărăşti singură. Şi nu am să-ţ^spun nici dacă să asculţi glasul minţii sau cel al inimii. Intr-un final, dacă e scris să fie aşa, le vei urma pe amândouă.

-Ai dreptate, ai absolută dreptate. Trebuie să decid. Şi voi decide. Se ridică din nou. Vă iubesc pe amândoi. Am de gând să ies la o plimbare, să apuc să reflectez puţin înainte să se năpustească puhoiul şi să nu mai am linişte nici să-mi aud gândurile.

Justin aşteptă până rămaseră singuri, apoi se apro-pie de soţia lui. Luându-i mâinile intr-ale lui, o trase în picioare.

-Am două lucruri de făcut.

- Şi care ar fi acestea?

- Trebuie să îi strecor lui Daniel trabucurile din vali-za mea, pentru a-i mulţumi pentru fiica lui, care e cea mai incredibilă femeie din câte am cunoscut vreodată. Apoi - coborî capul pentru a-şi atinge uşor buzele de ale ei - trebuie să o duc sus pe fiica lui, soţia mea şi mama copiilor mei, şi să fac dragoste cu ea.

Serena îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

-Ce-ar fi ca fiica lui, soţia ta şi mama copiilor tăi să urce singură şi să te aştepte?

Justin o sărută din nou, zăbovind.

- Ce-ar fi?

Gwen dormi prea puţin. Se făcuse aproape ora trei noaptea până să pornească toţi împleticiţi spre paturile lor. Ea stătuse întinsă, cu ochii în tavan, dorindu-şi să i se reveleze

răspunsul corect. Dar nu reuşise decât să vadă chipul lui Branson.
Şi să tânjească după el.
Chiar înainte de ivirea zorilor, aţipi, dar chiar şi acel somn superficial fu sfâşiat de vise. îl văzu pe coridorul spitalului, cu privirea aţintită în ochii ei în timp ce îi spunea cine era şi ce dorea. Acum zâmbind, oferindu-i acel rânjet scurt şi fermecător, în timp ce o însoţea la cumpărături în centrul oraşului. Ţinând-o în braţe când plângea moartea unui pacient. Sărutând-o până îi tăia respiraţia în faţa uşii ei de la intrare. Purtând-o în braţe până la un pat presărat cu petale.
Şi expresia aceea întunecată şi disperată din ochii lui când îi spusese că o iubea. Apoi visul deveni mai puţin amintire şi mai mult dorinţă. Se văzu zâmbindu-i la rândul ei, întinzându-i mâinile. Acceptând, oferind, îmbrăţişând.
Auzi muzică de cimpoi în timp ce el o luă pe sus, urcând-o în şaua unui armăsar de un alb scânteietor. Se simţea nu neputincioasă, ci puternică. Râsul ei se împleti

cu al lui când se îndepărtară în galop asurzitor, înconjuraţi de sunetele înalte şi vioaie ale cimpoaielor. Se foi, oftând înduioşată de vis, de romantism, de cât era de perfect. Şi îi murmură numele când se trezi.
Cimpoaiele continuară să cânte.
Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi. Cim-poaie, îşi spuse ea confuză. Şi bătaia constantă a tobelor însoţindu-le. Căscă, râse şi îşi coborî picioarele din pat. Bunicul, îşi spuse ea, a pregătit ceva special pentru dimineaţa de Crăciun. Pentru devreme în dimineaţa de Crăciun, observă ea, aruncând o privire către ceas.
Era de-abia ora opt. Tocmai îşi căuta stângace halatul când uşa i se deschise violent. Julia avea părul teribil de ciufulit, picioarele goale şi ochii mari.
- Uită-te pe fereastră. Nu o să-ţi vină să crezi până nu o să vezi.
- Aud, spuse Gwen, remarcând vocile ce răsunau pe hol. Uşi se deschideau şi se închideau, picioare tropăiau. Se pare că şi restul lumii aude. Ce-a mai făcut bunicul?

-Nu bunicul. Luând problema în mâinile ei, Julia o prinse pe Gwen de braţ şi o trase la geam. E Bran.
Năucită, Gwen se holbă pe fereastră. Acolo, pe panta largă a peluzei, se aflau zece bărbaţi solizi în fuste scoţiene, ţopăind într-o horă scoţiană.
- Zece domni zbânţuitori, reuşi ea să spună.
-Lorzi, o corectă Julia, rânjind ca o idioată. Mai mult, ai şi unsprezece cimpoieri cântând şi doisprezece toboşari bătând. Aş zice că asta face pachetul complet, scumpo. Adevărata ta iubire a reuşit să nu lase nimic deoparte.
-A... Se holbă la Branson. Acesta stătea în mijlocul hărmălaiei, cu părul fluturându-i în vânt. A făcut toate astea pentru mine.
- E nebun, declară Julia. E îndrăgostit. E fantastic.
- Da. Da. Râzând, Gwen îşi apăsă o mână pe gură. Adevărata iubire, îşi spuse ea, adevărata ei iubire nu avea nici urmă de minte. Şi nu era minunat? Chiar e toate astea. Mă iubeşte. Chiar mă iubeşte. Nu este o greşeală, nu e prea repede, nu e o pasiune trecătoare. E perfect. El e perfect.

-Atunci ce cauţi aici când el e acolo?
- Mă duc. îşi trase o pereche de cizme şi, cu halatul fâlfâindu-i în urmă, porni în goană spre scări.
Familia ei deja coborâse înaintea ei, înfofolită în pal- toane sau cizme sau revărsându-se pur şi simplu pe uşă doar în halate. îi văzu pe bunicii ei lângă uşă, cu Anna încheind calmă nasturii paltonului lui Daniel.
- Nu am nevoie de el.
- Ba ai, bate un vânt rece. Nu te las să răceşti. Cimpoierii nu pleacă nicăieri.
- Şi sunt nişte cimpoieri excelenţi. O văzu pe Gwen coborând în fugă scările şi îndreptă spre ea un rânjet plin de sine. Ei, bun băiat, nu?
- Da. Ii prinse în mâini faţa acoperită cu barbă şi îl sărută, prelung şi apăsat. Dar o să mai treacă măcar o săptămână până să îţi mulţumesc. Spunând acestea se

năpusti afară, în frig, şi îşi croi drum prin familia ei până putu să vadă limpede. Faceţi linişte, le ceru ea. Nu aud. Dar era ca şi cum ar fi vorbit cu pereţii, căci nu obţinu nimic de la ei. Apoi nu mai contă, îi lăsă să vorbească, să strige şi să râdă. Nu îi mai auzi. Auzi doar cimpoaiele şi tobele când Branson începu să traverseze peluza înzăpezită, îndreptându-se spre ea. Nu observă când familia ei chiar se cufundă în tăcere. Nu observă că lacrimile îi scânteiau îngheţate pe obraji. Nu văzu decât chipul lui Branson, iar în ochi i se reflecta toată inima sa.

- Crăciun fericit, Gwendolyn.
- Branson...
- Te iubesc, spuse el, ridicând o mână pentru a-i şterge o lacrimă de pe gene. Eşti tot ce îmi doresc. îţi admir forţa, sinceritatea, compasiunea şi logica. Am nevoie de tine în viaţa mea. îţi promit aici, de faţă cu oamenii care contează cel mai mult pentru tine, că nu am să te dezamăgesc niciodată.
- Bun băiat! tună Daniel, cu vocea înlăcrimată. V-am spus eu, pe Dumnezeu, bun băiat!

Când Branson zâmbi, Gwen o simţi pe mama ei prin- zând-o de mână şi strângând-o. în semn de susţinere, de aprobare, cu iubire. Apoi Serena îi dădu drumul.

-Nu sunt toate cele doisprezece zile ale Crăciunului, îi spuse Branson. Dar e un început. Mă vrei, Gwendolyn?

Inima ei dădu pe dinafară de fericire când veni în faţă, se opri între el şi familia ei şi îi luă mâinile.

- Ţi-am spus că nu mă voi lăsa presată, nu mă voi lăsa împinsă de la spate.
- O, fii mai îngăduitoare cu el, Gwen.

Ignorând ordinul surorii ei mai mici, Gwen rămase cu privirea aţintită în ochii lui Branson.

- Şi nu mă voi lăsa. Dar nu pot să mă opun unei asemenea iubiri, nici nu pot să nu te iubesc la rândul meu. Aşa că îţi voi răspunde în faţa oamenilor care contează cel mai mult pentru mine. Da, te vreau, Branson, aşa cum şi tu mă vrei pe mine.
- Ei bine, sărută fata, ceru Daniel.

Branson aruncă o privire peste capul lui Gwen, întâlni ochii aprig de scânteietori ai lui Daniel.
- Cred că de aici încolo mă descurc, spuse el.
Şi sărută fata.
Din Memoriile private ale lui
Daniel Duncan MacGregor
Sunt încântat să spun că alegerea mea în privinţa tânărului Branson s-a dovedit chiar mai fericită decât anticipasem. E un irlandez deştept. Suntem mândri că face parte din familie. I-am privit chipul când Gwen a făcut primii paşi spre altarul unde o aştepta, în rochia ei de prinţesă din basme şi cu voalul de familie. Am văzut în ochii lui iubire pentru o viaţă şi chiar mai mult.
Eu şi Anna, cu mâinile împreunate, i-am privit fă- cându-şi jurămintele. Viaţa e un cerc, iar iubirea îl poleieşte. In biserica aceea, cu lumina revărsându-se în curcubeie prin ferestrele cu vitralii, Gwen a mea şi Branson al ei şi-au început propriul cerc în interiorul

tuturor cercurilor sculptate de toate generaţiile de dinainte.
Nu îmi asum nici un merit pentru asta - căci a o face mi-ar atrage tot felul de belele. Doar am să mă bucur că s-a întâmplat.
Şi iată că e din nou primăvară. Gwen a noastră îşi începe această nouă viaţă. La ura noastră e rotundă şi sănătoasă, purtând un prunc în pântec. Julia, pe de altă parte, are grijă să robotească de dimineaţa până seara, ca o albinuţă. E o fată deşteaptă tare, pe cuvânt - seamănă cu bunicul ei. Ea e comoara mea şi puteţi fi siguri că mi-am pregătit strategia în ceea ce-o priveşte chiar în timp ce mă ocupam de verişoarele ei. Va fi o adevărată provocare pentru mine, dar ha! Nimeni nu face faţă unei provocări mai bine decât Daniel Duncan MacGregor. Intenţionez să cer puţin ajutor pentru această schemă. Stau cu ochii pe băiatul ăsta de câţiva ani deja - şi la fel şi Julia, deşi nici toate torturile din iad nu ar face-o să recunoască. încăpăţânată fată, draga de ea.
Ei doi se potrivesc perfect. Sunt amândoi firi aprige; mârâie şi se răstesc unul la celălalt de fiecare dată când li

se oferă ocazia. Vor face copilaşi puternici pentru mine - pentru Anna, adică. Biata de ea tânjeşte după copilaşi. Anna deja a pus deoparte voalul de mireasă al familiei MacGregor. Nu am vrut să îi spun că va trebui să-l scoată din nou înainte să treacă un an. Vă dau cuvântul meu în privinţa asta.

Partea a treia
Julia

capitolul 21

Nu încăpea nici urmă de îndoială în mintea Juliei - pe de altă parte, rareori era cazul. Peretele trebuia să dispară. Trecu din salonul minuscul în minuscula bibliotecă vecină cu acesta. In mod cert. Şi odată ce dispărea peretele, avea să obţină o încăpere generoasă şi aerisită, în loc de două înghesuite. Dădu ferm din cap şi îşi continuă turul, ochii ei observând şi evaluând.

Toate ferestrele trebuiau înlocuite cu termopane, iar chenarele şi profilele decorative trebuiau curăţate până se ajungea la lemnul original de nuc. Oricine le vopsise în albastru ar fi trebuit să fie spânzurat.

Rosti toate aceste lucruri în minireportofonul pe care îl purta cu ea. întotdeauna aşa îşi înregistra notiţele, iar comentariile ei erau invariabil succinte. Julia MacGre- gor nu doar că avea sentimente puternice, ci şi credea cu tărie în exprimarea lor.

Deja finalizase şi etichetase două înregistrări pentru casa de pe Beacon Hill - casa pe care hotărâse că urma să o transforme în căminul ei. Avea să o facă să reflecte exclusiv stilul ei. Fiecare detaliu, inclusiv culoarea ten- cuielii subţiri din baia de la parter, urma să fie decis şi supervizat de ea.

Contractorii şi subcontractorii aveau să fie ori ferme-caţi, ori intimidaţi - şi era capabilă de ambele - pentru a-i oferi exact ceea ce îşi dorea. Nu se mulţumise nicio-dată cu nimic mai puţin.

Julia nu s-ar fi considerat niciodată răsfăţată. Mun-cea din greu pentru ceea ce îşi dorea. Plănuia, executa. Şi era capabilă, dacă se dovedea necesar, să pună tapet, să taie

chenare şi să tencuiască ferestre. Dar prefera să angajeze experţi şi profesionişti şi să îi plătească bine.

în trecut se mai întâmplase să accepte sfaturi, în special când erau în armonie cu propria ei părere. Iar un proiect odată demarat nu era niciodată lăsat neterminat. învăţase de la părinţii ei de ce era importat să plani-fici, să munceşti şi să duci la bun sfârşit ceea ce făceai. Alan MacGregor executase două mandate ca preşedin-te, având-o alături pe Shelby Campbell MacGregor, care fusese o Primă Doamnă ce făcuse mult mai mult decât să găzduiască petreceri şi să întâmpine demnitari.
Femeile din clanul MacGregor nu erau şi nu fuseseră niciodată reflexii ale soţilor lor. O femeie MacGregor era o femeie cu valoare proprie. Şi la fel era şi Julia.
Urcă scările ce se curbau uşor, o femeie cu tenul ca petalele de trandafir şi păr ondulat, de culoarea focului. Ochii îi erau cafenii de ciocolată, atent concentraţi în momentul acela pentru a surprinde şi cel mai mărunt detaliu sau defect care ar fi putut să-i scape anterior. Gura îi era mare şi adesea mobilă, mâinile înguste şi rareori nemişcate. Trupul ei cu rotunjimi plăcute era alimentat de o energie internă care nu părea să se epu-izeze niciodată. Doar cineva topit după ea ar fi numit-o frumoasă, dar chiar şi detractorii ei - iar o femeie puternică şi care frecvent dădea glas unor opinii ferme avea şi detractori - îi recunoşteau farmecul unic. Unul dintre bărbaţii cu care ieşise o numise „regina amazoană . Şi deşi la vremea respectivă apelativul nu fusese gândit drept compliment, termenul i se potrivea. Era solidă, perfect independentă şi sexy. Şi era necruţătoare.
Bătând cu un deget pe vârful uşor ascuţit al bărbiei, studie dormitorul pe care îl folosise în ultima lună. în-cântătorul şemineu Adam trebuia deblocat. Faptul că fusese blocat era o altă bulină neagră împotriva foştilor proprietari, după părerea Juliei.
Se putea imagina cuibărită în minunatul pat tip sanie din lemn de tec pe care îl ţinea într-un depozit, cu o grămadă de perne în jurul ei, un ibric cu ceai de iasomie, o carte bună. Şi focul pârâind vesel în şemineu. Era de-abia sfârşit

de august, iar vara încă ţinea întregul Boston într-o încleştare înăbuşitoare, dar imaginea i se derulă oricum

în minte. Şi, decise ea, avea să se transforme în realitate până la Ziua Recunoştinţei. Casa în sine urma să fie făcută lună până la Crăciun şi avea să o inaugureze cu o uriaşă şi scânteietoare petrecere de Anul Nou.
Marcând un nou început, îşi spuse Julia, şi rânji. Ca la un semnal, se auzi soneria de la intrare. Domnul Murdoch, îşi spuse ea, şi exact la ţanc. Folosea compa-nia lui drept principal contractor timp de aproape şase ani. Casa aceasta nu era prima proprietate cumpărată de Julia, nici prima pe care o renova, nici prima în care locuia. Imobiliarele erau pasiunea ei. Iar abilitatea ei de a obţine tranzacţii favorabile era un talent înnăscut, moştenit din familie.
Bunicul ei progresase de la sărac la milionar bazân- du-se pe calităţile unei minţi viclene, o privire ageră şi spirit de cartofor. Dintre toţi copiii şi nepoţii lui, Julia era cea care îi urma cel mai îndeaproape exemplul.
Coborî în grabă scările, nerăbdătoare să înceapă să discute despre planuri şi să se târguiască în privinţa comisioanelor cu îndemânaticul scoţian. Daniel MacGregor însuşi i-l recomandase pe Michael Murdoch şi compania acestuia cu ani în urmă, iar Julia îl binecuvânta pentru acest lucru. Găsise un spirit îngemănat în acei ochi albaştri jucăuşi şi în mâinile capabile şi muncitoare.
Aşa că zâmbi când deschise uşa. Şi se posomori o clipă mai târziu. In prag nu se afla Michael Murdoch, ci fiul lui. Julia îl considera pe Cullum Murdoch singurul ghimpe în coastă care îi stingherea relaţia excelentă cu firma contractoare.
- Unde e tatăl tău? vru ea să ştie.
-Nu se simte bine. Cullum nu îşi irosea zâmbetele pe femeile care îl iritau. Aşa că ochii lui verzi şi reci şi gura lui senzuală, frumos sculptată, rămaseră serioase. Mă ocup eu de trecerea în revistă.
- E bolnav? Reacţia de îngrijorare fu imediată şi sin-ceră şi o făcu să-l prindă pe Cullum de mână. Ce-a păţit? A fost la doctor?

- Nu e nimic grav, o răceală de sfârşit de vară. Dar se înmuie puţin. Expresia ei era una de îngrijorare, iar

afecţiunea faţă de tatăl lui era una palpabilă. Trebuie doar să stea în pat şi să nu facă efort câteva zile.
-Oh.
Rămaseră nemişcaţi, de o parte şi de cealaltă a pra-gului, scăldaţi în soarele dimineţii. Ii dădu drumul la mână şi calculă. Nu îi plăcea Cullum, nici ideea de a lucra cu el, dar n-ar fi vrut nici să amâne proiectul.
El îi citi gândurile şi ridică sprâncenele întunecate deasupra ochilor verzi amuzaţi.
r Eu pot să îndur situaţia, dacă poţi şi tu, MacGregor.
încruntându-se, Julia îl studie. Bărbaţii care erau chipeşi ca nişte diavoli rareori o iritau. Iar Cullum, cu faţa lui sculptată, cu oase ascuţite, se încadra fără îndoială în această descriere. La farmecul lui se adăuga şi coama ca de leu de păr castaniu scânteind în bronz spre capete, rânjetul facil, uşor strâmb - nu că i l-ar fi adresat vreodată ei - şi trupul lung şi zvelt care arăta atât de bine în blugi. Şi totuşi o irita, încontinuu. Personalităţile lor intrau în conflict şi se ciocneau ca două săbii ascuţite pe un câmp de luptă. Enervant sau nu, reflectă ea, era bun în ceea_ce făcea. Şi era vorba doar de o trecere în revistă.
- în regulă, Murdoch, să-i dăm bătaie, atunci.
Acesta păşi pe pătratele late de gresie cu vinişoare trandafirii din foaier, aruncă o privire cuprinzătoare peste scări, studie atent tencuiala decorativă complicată de pe tavanul cu boltă.
-Cum e fundaţia?
- Solidă ca o stâncă.
- Am s-o verific.
Poftim, îşi spuse ea, scrâşnind din dinţi. Exact aici era problema. Individul îi punea constant la îndoială judecata, îi combătea opiniile, îi lua în râs gusturile. In-spiră adânc.
- Am luat notiţe.
- Faimoasele casete MacGregor.
Sarcasmul îi picură din voce când le luă şi le îndesă în buzunarul din spate al blugilor lui.

- E mai eficient decât să mâzgăleşti notiţe pe hârtie, iar planurile şi schiţele mele nu pot fi interpretate greşit.

- Da, tu dictezi totul.
- E casa mea, se răsti ea.
El îi aruncă o privire seacă.
- Cine-a zis că n-ar fi?
Trecu pe lângă ea şi, ajungând în micul salon din faţă, îşi spuse instant că oricine pictase profilele decora-tive ar fi trebuit bătut fără cruţare.
- Confortabil.
-îngrămădit, îl corectă ea. Vreau ca peretele din dreapta să fie dărâmat. încăperea de dincolo de el e la fel de îngrămădită, ceea ce înseamnă două spaţii irosite, după părerea mea.
Era o manevră bună, dar era atât de evident că Julia o considera astfel, că nu simţea nevoia să-i fie confirmată - şi simţi o dorinţă irezistibilă de a o provoca.
- Casele vechi, tradiţionale, cum e aceasta, nu prea apreciază modificările structurale.
- Peretele va fi dărâmat.
Păşind agale pe picioarele lungi, Cullum se apropie de perete şi îl studie de sus până în jos.
- Probabil o să-ţi strice minunăţia de podea din scânduri de pin de lăţimi variabile.
-Atunci va trebui s-o repari. Traversă camera încă goală, paşii ei stârnind un ecou gol. Vreau ca profilele decorative să fie curăţate până se ajunge la îemnul original şi mai sunt câteva detalii minore ce ţin de ten-cuiala decorativă pe care le poţi vedea şi singur. Zidăria şemineului trebuie zugrăvită din nou, dar poliţa e intr-o stare excelentă. Iar aici...
Ieşi şi trecu în încăperea următoare, aşteptând să o urmeze şi el.
- Uşa verandei e prea mică. Vreau ca deschiderea să fie mărită şi să se amenajeze un atriu. Lemn de nuc, cristale faţetate, feronerie din alamă.
El văzu rezultatele în minte, îi plăcură, dar ridică din umeri.
- Asta va presupune să tăiem în zidul de cărămidă.

- Sunt conştientă de asta, Murdoch.
- O să te coste. Tonul batjocoritor se reflectă doar în ochii lui. Vom discuta devizul după ce îl pui la punct.

Dar pentru a continua, fireşte, toţi pereţii vor trebui zugrăviţi din nou sau îmbrăcaţi din nou în tapet, iar şemineul acesta...
Julia îşi înclină capul, măsurând linia şi distanţa de la şemineul din camera următoare.
- Voi dori ca poliţa asta să fie înlocuită cu una la fel ca a celuilalt şemineu. Iar coşul de fum de aici a fost blocat. Trebuie să fie redeschis. Iar ferestrele vor fi toate înlocuite cu geam termopan, fireşte.
- Fireşte.
Ignorând rânjetul lui, Julia trecu pe lângă el şi con-tinuă. Dacă în locul lui ar fi fost tatăl lui, i-ar fi cerut păreri, ar fi discutat strategii. Deja ar fi râs de ceva sau ar fi fost în patru labe, examinând profilele decorative de pe podea. Nu avea să facă nimic de genul acesta cu fiul lui.
Vocea ei era la fel de înţepată ca spatele ei, îşi spuse Cullum. Şi şi-ar fi dorit pe tot ce avea mai sfânt să nu miroasă atât de plăcut. îi distrăgea atenţia, acel parfum de zeiţă războinică, asaltându-l de fiecare dată când ajungea la un metru de ea.
Se străduia din răsputeri să păstreze distanţa. O considera o femeie înfumurată, rece, tiranică şi arogantă. Nicidecum genul lui. Faptul că ocazional se întreba ce gust ar fi avut nu era, după părerea lui, decât un reflex şi nimic mai mult.
Parcurseră tot parterul, încăpere după încăpere.
Era o casă grozavă, reflectă el, însă, la drept vorbind, din câte ştia el, Julia MacGregor nu cumpărase nicioda-tă una care să nu fie. Avea ochiul format pentru clădiri, era ceva ce respecta la ea. Şi putea respecta şi faptul că, indiferent ce ar fi cumpărat, făcea o treabă grozavă pe partea de amenajare.
Dar nu tăcea naibii nici o clipă, decise el, şi se purta cu el ca şi cum ar fi fost retardat mental, explicându-i şi schiţându-i fiecare aspectji modificare. Schimbat gresia în sala de baie. Da, da. înlocuit bateria la chiuveta cu picior.

Credea că eî nu observa că actualul robinet era ruginit şi demodat? Avea şi el ochi, nu?
Miresele MacGregor
207
Petrecură aproape o oră în bucătărie. Julia îşi dorea o reamenajare completă a acesteia, construind toată încăperea în jurul a două puncte - vechiul cămin de cărămidă pe care voia să îl repună în funcţiune şi masivul dulap din lemn de castan care acoperea tot peretele. Cullum fu încântat să îi demonteze câteva idei ca fi-ind imposibil de pus în practică şi chiar şi mai încântat să înlocuiască planurile ei cu ale lui.
-Ai spaţiu suficient. Se opri în mijlocul bucătăriei, pe podeaua acoperită cu linoleum lucios. De ce vrei să îl iroseşti?
-Asta nu...
- E pur şi simplu o prostie să pui atâta distanţă între aragaz şi frigider. Scopul e să creezi linii fluide, o traiectorie de trafic. Estetică şi confort. E destul de evident că nu găteşti.
Ea îşi înclină capul.
- Şi în lumea ta mică, femeile pregătesc cine fierbinţi seară după seară, pentru bărbaţii lor osteniţi.
-In lumea mea mică oamenii care gătesc mănâncă mai bine. Poţi să-ţi laşi chiuveta aici sub ferestrele duble. Blatul de bucătărie vine pe aici. îl curbezi, îi dai un aspect fluid agreabil. Gesturile îi erau vioaie şi fără înfloriturî, gesturile unui om obişnuit să deţină con-trolul - şi să fie ascultat. Maşina de spălat aici, aragazul acolo, frigiderul acolo. Lasă cămara sub scările din spate. Descotoroseşte-te de uşa urâtă a cămării. Acum, dacă aş fi în locul tău...
-Nu eşti.
-Aş instala încă un blat de bucătărie aici. Ar func-ţiona ca bar de servit şi conversaţie. Ar compartimenta spaţiul, l-ar folosi eficient. Apoi poţi să iei terasa de vară şi să o încorporezi în încăpere. Te descotoroseşti de perete.
Ea arcui o sprânceană.
-Credeam că locuinţelor vechi, tradiţionale, nu le plac schimbările structurale.
Bună replică, îşi spuse el, dar ridică din umeri.

-E deja prea târziu pentru asta. Dacă tot îţi baţi capul cum să dărâmi unul, poţi dărâma doi. Renunţi

la uşile de plasă, montezi ferestre, apoi foloseşti acea parte din spaţiul în L pentru a amenaja o zonă tip cameră de zi. Aş putea să întind o bancă pe sub ferestre.
O, totul se contura superb în mintea ei.
-Am văzut o fabuloasă stranã veche săptămâna trecută.
- Chiar mai bine. Terasa, aşa cum e amenajată acum, nu ai s-o foloseşti niciodată la nimic altceva, va fi un spaţiu inutil. Cu soluţia asta ai aduce grădinile înăuntru - nu că nu ar avea nevoie de îngrijire - şi ai adăuga o sursă grozavă de lumină.
îşi dorea să o facă, fără îndoială.
- Ei bine, am să mă gândesc.
- Bun, şi va trebui să îndepărtezi linoleumul.
- E nou-nouţ.
-Cel mai probabil acoperă tot suprafeţe întinse de parchet de pin.
- Nu e nimeni atât de tâmpit.
Cullum scoase un briceag, deschise lama. Ochii lui verzi sclipiră a sfidare.
- Punem pariu?
Julia ezită, pe de-o parte dorindu-şi ca el să aibă dreptate,_pe de alta detestând să afle că se înşelase ea.
- în regulă, desprinde-l dintr-un colţ. Dar dacă te-ai înşelat, îţi scazi cinci la sută din deviz.
- Dacă am dreptate, atunci amenajezi bucătăria cum am zis eu.
Ea dădu din cap.
- De acord.
Cullum se duse la colţul cel mai apropiat de uşa din spate şi se lăsă în genunchi. îi luă mai puţin de două minute.
-Ai să fii foarte fericită.
- Doar substrat, ei? Plină de sine, se apropie, coborî privirea. Oh. Se aplecă în patru labe, încântată să vadă scândurile de pin. Ce idioţi! Mai dă jos o bucată.
- Cel mai probabil parchetul e zgâriat, ciobit şi pătat, îndepărtă încă o bucată de linoleum. Aşa că au optat pentru soluţia facilă şi l-au acoperit.

Era ca şi cum ar fi găsit o comoară îngropată. Julia fu nevoită să se abţină să nu smulgă linoleumul cu mâinile

goale. Erau şold la şold acum, umăr la umăr. Noianul ei de păr cârlionţat îl atingea uşor pe obraz. Parfumul părului ei îl atrase şi, fără voia lui, se trezi întorcând capul şi inhalându-1. Ea simţi tresărirea, reacţia rapidă la gestul lui, în adâncul stomacului. Se îndreptă atât de iute încât aproape îi trase un cap în nas.

- Ce faci?
- Nimic.

Ce naiba îl apucase? fu tot ce se putu întreba el. Era complet nebun?

- Mă adulmecai.

-Vino-ţi în fire. Respiram. E o chestie pe care o fac de regulă ca să mă ajute să-mi duc ziua la bun sfârşit.
Faptul că pulsul i se zbatea violent o înfurie. Gura îi era uscată, pielea încinsă.

- Ei bine, n-o mai face în preajma mea, se răsti ea şi se ridică rapid în picioare. Hai să facem o trecere în revistă şi a etajului şi să terminăm odată.

-In regulă. închise lama şi îndesă briceagul înapoi în buzunar, fiindcă era tentat să şi-l înfigă în propria inimă, drept pedeapsă pentru scăparea de moment. Şi nu-ţi face griji, MacGregor. Voi avea grijă să îmi ţin respiraţia.

- O idioţenie, murmură şi ea în barbă, ieşind cu paşi mari din încăpere.

Dar nu era sigură la care din ei se referea.
Daniel MacGregor se imagină pufăind dintr-un tra-buc. Se lăsă pe spate în uriaşul scaun de piele din uriaşul lui birou din uriaşa lui casă şi suflă rotocoale imaginare de fum spre tavan în timp ce îl asculta la telefon pe bunul lui prieten Michael Murdoch.

- Deci băiatul a muşcat momeala.

-Aşa e, da, îi spuse Michael. Am tuşit puţin şi m-am ţinut de nas când l-am sunat. Michael îi demonstră, făcându-şi vocea înfundată şi gâfâită. „Va trebui să te ocupi tu de Julia azi“, i-am spus. „Eu mă simt rău.“ Nu a fost încântat, continuă Michael, cu vocea limpede pre-cum clopotele unei

biserici într-o zi de duminică. Dar e un băiat bun şi se mândreşte cu firma noastră.

- E un băiat excelent, Cullum al tău.
Daniel rânji spre tavan şi îşi mută telefonul la cealaltă ureche. II cunoştea pe Michael Murdoch de cincisprezece ani, îl respecta ca profesionist, îl plăcea ca om. Jelise alături de el când Michael îşi pierduse soţia, cu zece ani în urmă. Şi cam tot de atunci începuse să comploteze cu el.
-Deci, e un proiect de amploare, continuă Daniel. Va dura câteva luni, aproximativ, şi îi va forţa să se tot întâlnească.
-Eu voi fi bolnav o săptămână sau două - numai bine o să apuc să mai citesc câte ceva. Apoi o să mă simt nu tocmai în apele mele încă o săptămână sau două. Până atunci Cullum va fi deja adânc implicat în proiect. Voi putea să-l conving să îl ducă până la capăt. Oricum, până atunci va ajunge să şi-l dorească singur.
-Nu înţeleg în ruptul capului de ce băiatul nu şi-a încercat încă norocul cu fata mea. Se cunosc de ani buni. Doi tineri puternici, sănătoşi, atrăgători.^ Clătină din cap cu tristeţe, mângâindu-şi barba albă. îţi spun, Michael, copiii din ziua de azi trebuie duşi de mânuţă, altfel nu realizează nimic important.
-Există o scânteie între ei, Daniel. Tu şi cu mine nu facem decât să o înteţim puţin. E timpul şi pentru Cullum al meu să se aşeze la casa lui şi să îşi găsească fericirea.
- De acord. Pentru a-şi întări cuvintele, Daniel izbi cu pumnul în masă. Şi Julia trebuie să facă acelaşi lucru. Păi fata are douăzeci şi cinci de ani. Ce mai aşteaptă? Apoi zâmbi şi se lăsă din nou pe spate. împreună o să ne facă nişte copilaşi superbi, Michael.
capitolul 22
Neştiind, din fericire, că alţii se ocupau să îi aranjeze viaţa, Julia era aşezată în mijlocul patului ei, studiind atentă cataloage de eşantioane. Tapet, vopsea, gresie. Avea munţi întregi de cataloage cu balamale, clanţe,

baterii de baie şi de bucătărie. îşi notă diverse posibili-tăţi şi îşi înregistra alegerile finale.
Fusese nevoie de două săptămâni de întâlniri, de negocieri şi de certuri furibunde ca ea şi Cullum să finalizeze lucrările proiectate, termenele de predare şi costurile estimate. Neavând încotro, îl acceptase drept contractor principal pentru acest proiect. Când trecuse pe la biroul companiei Murdoch şi văzuse cât de obosit şi dărâmat era Michael Murdoch, îşi înăbuşise orice proteste. Până nu îşi recăpăta forţele, avea să facă exclusiv muncă de birou. Nu voia să fie ea cea care să îl facă să se simtă obligat să se târască pe şantier pentru a supraveghea lucrările.
Se foi, mutându-şi picioarele din stânga în dreapta pentru confort. Dimineaţa fusese petrecută finalizând procedurile de transfer pentru o proprietate pe care o vânduse. încă nu se schimbase din fusta scurtă, albastru de vară, şi sacoul pe care le purtase la întâlnire.
Cu un aer absent, bătu cu degetul într-o mostră de tapet floral. Avea o slăbiciune pentru pietrele colorate, iar pe mână îi scânteiau trei astfel de pietre. Altele îi sclipeau de la urechi şi de la încheietură.
Pentru că îşi scosese agrafele din clipa în care intrase în încăpere, părul i se revărsa haotic peste umeri. Cânta ceva în surdină, savurând zgomotul de fond făcut de ferăstraie şi ciocane ce ajungea până la ea de la parter.
Bărbaţi la muncă, îşi spuse ea. O muzică grozavă. Cullum nu putu decât să fie recunoscător că Julia nu ridică privirea când apăru el în prag. Altfel l-ar fi văzut scoţând limba de-un cot când dădu ochii cu ea.
Dumnezeule, femeia avea picioare grozave, metri în-tregi de picioare, iar fustiţa minusculă nu acoperea prea mult din ele. Nu arăta câtuşi de puţin ca o femeie de afaceri. Mai degrabă ca o zeiţă păgână. Aproape că pu-tea face un bărbat să uite că avea o limbă ascuţită şi un temperament veninos.
Când îşi frecă leneş o mână pe partea de sus a coap-sei, Cullum ridică ochii în tavan, implorând îndurare. Fu nevoit să inspire adânc şi lent, de două ori, pentru a-şi veni în fire.

- Ai un minut, MacGregor?
- Hmm.
Trandafirii sălbatici pe fundal albastru pastel sau elegantele şi tradiţionalele dungi? Trandafiri, decise ea. De ce să fie subtilă?
-MacGregor? Jules?
Se apropie şi pocni din degete sub ochii ei, având plăcerea de a-i vedea privirea ridicându-se şocată.
-Ce-i?
Doar surprinderea îi făcuse inima să tresară, îşi spuse ea.
-Am dărâmat peretele. Mă gândeam că poate vrei să vezi.
-O, sigur. într-un minut. Detesta să fie luată prin surprindere, să nu apuce să îşi activeze toate sistemele de control. Cobor imediat.
Un bărbat ar fi trebuit să fie nebun să întoarcă spa-tele acelor picioare când ar fi putut să mai zăbovească, decise Cullum. Se aşeză pe pat, amuzat când ea îşi în-gustă ochii.
- Te cam laşi dusă de val, nu crezi?
- Exact acelaşi lucru voiam să îl spun şi eu, replică ea cu un aer cuminte.
-Nu vei avea nevoie de tapet prea curând.
- E bine să te gândeşti din timp.
El se aplecă în faţă şi studie dungile pe care Julia toc-mai le respinsese.
- Plictisitoare. Privirea lui urcă pe picioarele ei lungi. Iar tu eşti oricum numai plictisitoare nu.
- Să vedem, compliment sau insultă? Se abţinu să nu îşi tragă în jos fusta. Refuza să îi ofere acea satisfacţie. Insultă, decise ea. Dispari!
- De ce eşti atât de aranjată?
îşi făcu de lucru cu reverul sacoului ei, ştiind că Julia avea să îl pleznească peste mână. Ea nu îl dezamăgi.
-Am avut de finalizat o tranzacţie. Proprietatea de pe Court Street.
-O, da, drăguţă casă, dar prea în centru. Deschise larg catalogul ei cu eşantioane de vopsea şi studie opţi-unile. Asta e ceea ce ţi s-ar potrivi în camera asta. Verde intens. E o culoare bogată şi odihnitoare.

Cam la fel se gândise şi ea.

- Te apuci de decoraţiuni interioare, Murdoch?
-După ce lucrezi la suficiente case începi să îţi faci o idee despre ce merge şi ce nu. Ochii lui, la fel de intenşi, adânci şi verzi precum vopseaua pe care o alesese, se aţintiră în ochii ei. Iar când investeşti timp, efort şi creativitate în renovarea unei case, apoi proprie-tarii îi strică atmosfera prin alegerea culorilor şi a mobi-lierului, te scoate din sărite.
La naiba, iar era de acord cu el. Situaţia începea să devină periculoasă.
- Cum se simte tatăl tău?
- începe să-şi revină. însă o umbră de îngrijorare îi sclipi pentru o clipă în ochi. Nu l-am mai văzut niciodată să aibă nevoie de atâta timp pentru a se scutura de o răceală. Mi-a zis că s-a dus la doctor. A primit o reţetă şi instrucţiuni să o ia uşor încă o săptămână sau două.
- Mi se pare rezonabil. Cum nimic nu îi era mai uşor de înţeles decât dragostea şi grija faţă de familie, Julia îşi puse o mână pe genunchiul lui Cullum. O, va fi bine. E un om cât se poate de rezistent.
- îmi tot repetă că începe să îmbătrânească. La naiba, nu are decât şaizeci de ani.
-Nu face decât să-şi plângă singur de milă. La fel fac şi eu când mă îmbolnăvesc. Strânse pentru o clipă mâna de pe genunchiul lui, în semn de încurajare. Nu-ţi face griji.
-Â întrebat de tine şi de proiect. Julia îi zâmbea, un eveniment foarte rar. Cullum descoperi că voia să îl mai prelungească puţin. Mi-a dat de înţeles că ar prelua el proiectul, mi l-ar lua de pe cap, dar pur şi simplu nu e în stare.
- Hai să nu-l deranjăm cu asta. Sunt sigură că putem duce la bun sfârşit un proiect de renovare, împreună, fără să ne spargem capul unul altuia în spatele unui zid, la subsol.
- Putem încerca.
îşi lăsă un deget să îi alunece uşor în sus pe gamba ei şi o privi făcând ochii cât cepele, apoi îi rânji scurt.
- Tine-ţi mâinile acasă, şmechere.

-Tu eşti cu mâna pe genunchiul meu, remarcă el, bătând-o uşor peste mână.
Ea şi-o smulse furioasă.
- Aşa îmi trebuie dacă mă port frumos cu tine. Dă-te jos din patul meu.
- Nu sunt în el, sublinie el. Sunt pe el. Şi, drept să-ţi spun, până acum nu mă gândisem să ajung în el. Mi-ai deschis o întreagă lume nouă de posibilităţi.
- Murdoch, ziua în care vei ajunge în patul meu va fi ziua în care se vor face oameni de zăpadă în iad.
Fără a şti nici el ce anume îl împingea să o facă, orgoliul sau dorinţa, sau poate un amestec din amândouă, Cullum se aplecă spre ea până când feţele le ajunseră atât de aproape încât privirile li se înlănţuiră şi gurile lor îşi sorbiră reciproc respiraţia.
- Punem pariu?
Julia îşi simţi sângele învolburându-se ca un ocean furibund în capul ei, iar mândria ei se cutremură la gândul că, chiar dacă doar pentru o clipă măruntă, fusese încântată de idee. Tentată.
- Spre deosebire de tine, eu nu pun rămăşag pe sex. Şi, spre deosebire de tine, eu nu m-aş gândi să ajung la orizontală cu cineva pe care de-abia îl pot tolera când suntem pe verticală.
Fiindcă îi văzuse acea scurtă tresărire de interes în ochi, Cullum fu satisfăcut. Ridicând din umeri, se re-trase^ de pe pat.
- în continuare îmi plac picioarele tale, MacGregor. Sunt în mod cert picioare de cea mai bună calitate.
Ieşi, lăsând-o să îşi jure în gând că avea să acopere fiecare centimetru din ele când mai era prin preajma lui.
-Apoi a încercat să pună pariu cu mine că o să mă culc cu el.
Trecuseră două zile, iar Julia încă clocotea de nervi. Se învârti agitată prin dormitor, în timp ce verişoara ei Faura îşi sprijinea băieţelul de trei luni pe umăr.
- Doar încerca să te enerveze. Satisfăcută că micuţul Daniel fusese hrănit, schimbat şi adormit, Laura îl instală

în pătuţul portabil pe care Julia îl pregătise deja lângă fereastră. Ştie cât e de uşor.
-Nu sunt uşor de iritat, o corectă Julia. Mai puţin când e vorba de Cullum Murdoch.
- Exact. Ignoră-l şi gata, Julia. Ai spus şi tu, face o treabă excelentă. Fă-te frate cu dracul până treci puntea.
-Ai dreptate, ai dreptate. Julia închise ochii şi îşi im-puse să se calmeze. Sunetul lucrărilor în desfăşurare era atenuat de uşa închisă a dormitorului. Acum o ţinea închisă în permanenţă. Nici măcar nu există. Gata. Des-chise din nou ochii, zâmbi. A dispărut. L-am îmbarcat pe trenul groazei şi l-am trimis direct în purgatoriu.
-Bine ai făcut. Laura îşi muşcă buza şi coborî pri-virea spre fiul ei, care dormea liniştit. Eşti sigură că te descurci cu asta? Nu voi lipsi decât câteva ore. Trei, ma-ximum, dar...
-Sigur că mă descurc. De-abia aştept să rămânem doar noi. Julia îşi trecu uşor degetele peste părul negru şi moale al lui Daniel. E atât de frumos, Laura, şi deja a crescut atât de mult.
-Ştiu. Detest să ratez chiar şi o clipă cu el. Ştiu că trebuie să rezolv problema cu găsirea unei dădace. Dar e atât de greu. Nu mă aşteptam să fie atât de greu.
- Eşti o mămică excelentă, iar Royce e un tătic excelent.
-Daniel face să ne fie uşor. E cel mai bun copilaş din lume. Oftă şi se scutură. Gata, gata, va fi bine cu mătuşa lui, Jules. I-am adus tot ce vei avea nevoie. Nu ar trebui să i se facă foame, dar dacă totuşi da, ai lapte de la sân în biberon. Probabil va dormi în cea mai mare parte a timpului cât voi lipsi eu. Ai scutece şi ursuleţul lui şi numărul de telefon de la tribunal. Laura făcu un efort pentru a nu-şi roade unghiile. Două schimburi de haine, numărul de pager al lui Royce şi al meu. Ştii cum îi place să fie legănat când...
-Laura. Nu se putu abţine să nu râdă. îţi promit, nu am să-l vând ţiganilor cât lipseşti.
-Sunt obsedată. Laura reuşi să zâmbească. Am să încetez acum. îţi sunt recunoscătoare că ai tu grijă de el în locul meu în dimineaţa asta.

- Cu mare plăcere. Nu am nici o întâlnire programa-tă, aşa că eu şi Daniel nu vom face decât să ne admirăm unul pe celălalt până te întorci.
Fu nevoie de alte zece minute, dar în cele din urmă Julia reuşi să o scoată pe Laura pe uşă. Apoi, frecându-şi mâinile, se întoarse la pătuţ.
- Am rămas în sfârşit singuri, îngeraş. Sper sincer că nu ai de gând să dormi toată dimineaţa.
Două ore mai târziu, regretă amarnic acele cuvinte, îngeraşul urla ca un diavol. încercă să îi dea biberonul, ursuleţul, să îl legene, să îl plimbe, să îi cânte. Nimic nu dădu rezultate. Micuţa lui faţă adorabilă rămânea roşie şi furioasă şi ţipa cât îl ţineau plămânii.
- Ce faci, îl baţi?
Ţinându-l strâns pe Daniel la piept, se răsuci pe călcâie când se deschise uşa şi mârâi spre Cullum.
- Da, e una dintre distracţiile mele favorite, în special când e vorba de bebeluşi mici şi lipsiţi de apărare. Pleacă. Haide, scumpule, linişteşte-te.
- E ud?
- Nu, nu e ud. Arăt ca o idioată? Cu mâna liberă îşi dădu la o parte părul din ochi. Nu vrea biberonul, nu vrea să fie legănat, şi m-am plimbat cu el cât de aici până în Oklahoma, dar tot nu ajută.
-Să vedem. îşi dădu ochii peste cap când Julia să dădu în spate, ţinându-l protector pe Daniel. Ei, haide, Jules, nu am mai scăpat un bebeluş de cel puţin două luni. Hai încoace, băiete. Luă bebeluşul ce urla din bra-ţele ei extenuate. Care e problema, micuţule?
Julia clipi, surprinsă de tablou. Bărbatul înalt şi de-şirat, cu păr ciufulit, brăzdat de auriu, cu o centură pentru scule petrecută peste şoldurile înguste, îmbrăcat într-o cămaşă de lucru spălăcită, din material de blugi, cu mânecile suflecate până mai sus de coatele braţelor lui bine lucrate. Şi un bebeluş cuibărit în acele braţe cu aerul cel mai firesc din lume.
- Probabil îi ies dinţii.
- De unde ştii?

-Fiindcă am trei nepoate, graţie surorii mele, şi ab-solut toate au dinţi. Verişoara ta nu ţi-a adus şi ceva ce să poată molfăi?
-A adus orice altceva ar fi putut să-i trebuiască. Mă uit.
Cât timp Jules căuta, Cullum îi oferi lui Daniel în-cheietura degetului său. Bebeluşul începu imediat să molfăie.
- Dacă şi tu ai avea gingiile atât de umflate, îi spuse el Juliei, şi tu ai plânge.
- Poftim. Sleită, Julia îi întinse un inel gingival albastru.
Când Cullum i-l băgă în gură, Daniel se opri din ţipat. Acum doar mai scâncea, cu faţa micuţă mânjită de lacrimi.
-E ceva mai bine, ei? murmură Cullum, şi coborî mângâietor un deget pe faţa lui Daniel. îi zâmbi copilaşului, coborând spre el ochi calzi, verde-închis. Doam-ne, cât e de drăgălaş.
- îţi plac bebeluşii?
- Ce ar putea să nu-mi placă? Ridică bebeluşul în aer, făcând inima Juliei să se oprească pentru o clipă şi făcându-l pe Daniel să bolborosească, gata să izbucnească în râs. Trebuie doar să-i distragi atenţia de la gingii, îi spuse Cullum, ţinându-l pe Daniel mult deasupra capului şi stârnind chicote fericite. Vrei să mergi jos cu băieţii, şmechere?
-Nu poţi să-l duci jos. E praf şi gălăgie.
Continuând să rânjească spre faţa lui Daniel, Cul-lum clătină din cap.
- Femeile. Mereu îşi fac griji pentru puţin praf. O să-i placă. Bebeluşilor le place să fie înconjuraţi de mişcare şi sunete. îi stimulează. îl sprijini pe şold pe copilaşul care acum molfăia de zor. Apoi mergem în bucătărie să luăm prânzul. O bere şi un sendviş cu chiftele.
Julia nu intenţionase să rânjească, dar se întâmplă oricum. O priveau amândoi, bebeluşul cu ochi mari şi bărbatul cu ochi calmi.
- Ei bine, poate, doar un minut. Dar nu are voie să folosească ferăstrăul circular.

- Păcat. Depuse un sărut în creştetul lui Daniel. Vii şi tu sau ai încrede să îl laşi doar cu mine?
- Surprinzător, am încredere, dar am să vin oricum. Luă o baveţică pentru râgâială. Salivează mult, îi explică ea.
- Ce mai contează puţin scuipat între bărbaţii adevăraţi?
-Cullum, eu... Ezită şi nu îi observă surprinderea amuzată. Nu i se adresa niciodată pe numele mic. Iţi sunt sincer recunoscătoare. Eram pe punctul de a-mi smulge părul din cap.
-Ai un păr frumos, spuse el, lăsându-şi^privirea să îi alunece peste el. Ar fi fost păcat. Haide. Ii întinse o mână. Să mergem să vedem ce părere are puştiul despre ce am isprăvit până acum.
Mâna ei ajunse într-a lui înainte să apuce să reflecte- ze, apoi i se păru urât să şi-o retragă.
- Avansaţi bine. Crezi vă veţi putea începe să lucraţi la dormitorul principal săptămâna viitoare?
-Aşa intenţionez.
Gălăgia se înteţi când porniră spre scări.
- Scot mobilierul peste weekend şi mă mut în dormitorul de la capătul holului.
-O să ne ocupăm noi. Meşterul care pune gresia aproape a terminat în sala de baie de la parter. Ştiu că nu era o prioritate, dar omul era disponibil. Ţi-a plăcut cum a lucrat în trecut, aşa că am vrut să îl luăm noi înainte să accepte altă lucrare.
- Grozav. Voi arunca neapărat o privire.
- Te-ai decis în privinţa culorii şi materialului pentru hiaturile de bucătărie?
- Da, chiar ieri. Am înregistrările sus.
- Sunt sigur că da. Ce ai ales?
- Ceramică albastru cenuşiu, gresie de 25 x 25, tencuială bleumarin.
-Nu-i rău.
Avea să arate fabulos.
- Hei, Cullum. Unul dintre tâmplari apăru din holul extins. Vrei să arunci o privire înainte să ne apucăm de fixat?
- Da, vin imediat.

Braţele li se atinseră uşor când îşi trecură copilaşul de la unul la celălalt.
- Du-te liniştit, noi o să vă privim de la o distanţă sigură.
Cullum îi dădu lui Daniel un uşor bobârnac în nas.
-Nu uita de bere şi chiftele, amice, spuse el şi se îndepărtă.
- Ei bine, asta da surpriză, nu-i aşa? murmură ea, ridicând ud pe Daniel pentru a-l sprijini de umărul ei. Cine ar fi crezut că un bărbat atât de enervant poate să fie atât de dulce cu un bebeluş?
Bătându-l pe Daniel pe spate, porni spre uşă. Peretele dispăruse, încăperea era largă şi scăldată în lumină. Şi plină de oameni, găligie şi scule.
Nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să privească etapele unei renovări. A intra într-o casă perfectă pur şi simplu nu era suficient. Era mult mai satisfăcător să vadă un spaţiu şi să calculeze modificările care puteau fi făcute pentru a o îmbunătăţi, să ia măsuri şi să vadă acele modificări puse în aplicare pas cu pas.
Podeaua era acoperită cu huse de protecţie, mai multe capre de tăiat lemne sprijineau scânduri pregătite pentru tăiere. Pietrarul era îngenuncheat lângă şemineu, corectând la perfecţie zidăria acestuia. In deschiderea nou creată stătea Cullum alături de doi bărbaţi. Avea mâinile îndesate în buzunarele de la spate şi discutau chenarul pentru arcada ce făcea legătura între cele două încăperi. Râse, iar sunetul fu unul perfect masculin. Perfect masculin, îşi spuse Julia cu un fior scurt de plăcere. Aşa putea fi descris Cullum. Mâna lui fusese tare şi aspră de bătături când o prinsese pe a ei. Mirosea a rumeguş şi a transpiraţie. Muşchii braţelor lui erau zvelţi şi întăriţi de muncă. Iar felul în care materialul de blugi se mula peste şoldurile lui era... delicios.
- O, Doamne.
Expiră şuierat. Ce-i venise să observe cât de bine îi stăteau blugii? Şi de ce îi păsa că avea un inel subţire de auriu în jurul pupilelor, înainte ca acestea să fie inun-date de verdele acela intens şi înrourat? Nu era câtuşi

de puţin interesată de el ca bărbat. Era pur şi simplu un muncitor plătit.
Apoi el se întoarse şi îi oferi acel rânjet strâmb al lui şi îi făcu cu ochiul bebeluşului. Inima i se izbi violent de coaste, o dată, apoi încă o dată. Şi brusc se simţi foarte recunoscătoare că nu acceptase acel rămăşag pe care i-l propusese el.
capitolul 23
Julia îşi începuse ziua cu un discurs la micul dejun ţinut în numele Asociaţiei Femeilor de Afaceri din Bos-ton. La ora unu fusese invitată să vorbească la un forum de ştiinţe politice la Harvard. Iar în seara aceea avea să ia din nou cuvântul la cină, în cadrul unei convenţii imobiliare.
Nu o deranja să ţină discursuri. In fond, nu avea alt-ceva de făcut decât să vorbească şi să îşi spună părerea. Se considerase dintotdeauna bună la ambele. Cei opt ani pe care îi petrecuse ca fiică a preşedintelui îi oferi-seră o pregătire intensivă şi foarte practică, învăţând-o cum să gestioneze oamenii, mulţimile, presa.
Accepta să participe la astfel de evenimente de mai multe ori pe an şi încerca să le grupeze în una sau două zile. Programul ei era aglomerat, dar deja în a doua ju-mătate a după-amiezii luă la rând magazinele de anti-chităţi, în căutare de clanţe. Nu fusese satisfăcută de feroneria disponibilă. Noul ei plan era să mizeze pe va-rietate. Fiecare uşă din casă avea să aibă un aspect diferit şi unic după ce termina ea cu ele.
Cumpără unele ovale de alamă, altele din sticlă faţe- tată, din lemn neted, din email lucios. Alese între mâ-nere încovoiate, clanţe rotunde şi o mulţime de forme şi texturi minunate. Pe când termină avea în cutie mai bine de trei duzini de mecanisme diferite de închidere a uşilor, iar pe câteva dintre ele aplicase deja etichete cu destinaţia lor.
în drum spre casă făcu un ocol pentru a trece pe la sediul Murdoch & Sons. Ştia cât de mult îi plăcea

lui Michael Murdoch să lucreze cu elemente din re-cuperări. Putea să îl distreze puţin, să vadă personal cum se simţea şi să îi lase lui feroneria, toate într-o scurtă vizită.

Traversă centrul industrial, simţindu-se la fel de în largul ei acolo, printre clădirile joase şi camioanele uriaşe, cum se simţea în cartierul luxos de pe Beacon Hill. Claxonă şi flutură prietenoasă din mână când trecu pe lângă oameni pe care îi cunoştea. Opri în parcarea birourilor Murdoch, încântată să vadă că bătrâna camionetă Chevrolet a lui Michael era încă în micuţa parcare.
Ridică în braţe cutia, gemând uşor când îi simţi gre-utatea. Era îmbrăcată tot în costumul pe care îl purta la apariţiile în public, oferindu-le bărbaţilor din zonă şan-se destule să îndrepte spre ea fluierăturile obligatorii.
Le acceptă cu un rânjet nepăsător şi fluturând din mână. Pe majoritatea băieţilor îi ştia pe nume, lucrase cu mulţi dintre ei. Biroul de la intrare era mic şi cufundat într-o dezordine confortabilă. La masa antică de metal se afla o femeie care avea trei creioane în păr, un tricou cu firma Murdoch & Sons şi un zâmbet uşor chinuit.
-Julia. Ce proaspătă şi senină arăţi.
- Bună, Meg. Ai o zi aglomerată?
Dându-şi ochii peste cap, Meg răspunse la telefonul ce sună strident.
- Murdoch & Sons, vă rog aşteptaţi o clipă. Lăsă să-i scape un oftat uşor, apăsând butonul de apel în aştepta-re. Afacerile merg bine, ceea ce înseamnă că aud telefoa-ne sunând şi când dorm. Ce putem face pentru tine?
-Am câteva lucruri pe care vreau să i le arăt şefului. Julia zdrăngăni cutia. E liber?
- Pentru tine? Glumeşti? Du-te direct.
-Mulţumesc. Cum se simte?
- încă se mişcă încet, dar se va pune din nou pe picioare. Vederea ta o să-l învioreze. II sun şi îl anunţ că te îndrepţi spre el.

- Grozav. Nu o să-l obosesc prea mult, promise Julia şi, mutând din nou cutia, porni spre coridorul scurt ce dădea spre birouri.
O surprinse să găsească uşa de la biroul lui Michael închisă. Uşile deschise făceau parte din stilul Murdoch. îngrijorată, reuşi să îşi elibereze o mână şi bătu. Dar

îngrijorarea începu să îi alunece spre teamă când se deschise uşa.
Michael era roşu la faţă şi arăta uşor transpirat. Fu-sese nevoit să se mişte fulgerător când îl sunase Meg. Hotdog-ul uriaş şi cu de toate pe care îl băgase pe furiş în clădire şi pe care tocmai se pregătise să îl înfulece fu-sese îndesat acum în sertarul unui fişet, alături de sticla de un litru de Dr. Pepper. Consola de jocuri pe care o împrumutase de la nepoata lui fusese ascunsă tot acolo, la fel şi o felie generoasă de tort de ciocolată cu dublu strat de fondant. Astfel de lucruri, ştia el, nu se potriveau cu imaginea lui de bătrân bolnav.
- Julia. Nu fu nevoit să îşi forţeze vocea să pară slăbită şi gâfâită. Spaima avu acest efect asupra lui. Ce drăguţ din partea ta să treci să mă vezi.
- Domnule Murdoch. Cuprinsă instantaneu de îngrijorare, lăsă cutia pe masa lui de scris şi îi prinse mâinile. Michael arăta slăbit şi chinuit de febră. Ar trebui să fiţi acasă, în pat.
- O, sunt bine. Sunt bine. Adăugă un scurt acces de tuse şuierătoare, considerând-o inspirată. O iau uşor, scumpo. Era o vreme când o stupidă răceală în piept nu m-ar fi doborât în halul ăsta.
- Credeam că aţi răcit de la cap.
O, la naiba, îşi spuse el.
- Mi-a coborât în piept. Flai să stăm jos.
Julia îl luă de braţ pentru a-l conduce la un scaun. Pentru o clipă fu convinsă că simţea miros de ceapă, dar alungă gândul. Michael oftă din greu.
- Spune-mi, cum se poartă băiatul meu cu tine?
Ar fi avut câte ceva să-i reproşeze, în principal faptul că în continuare Cullum îi punea la îndoială absolut toate alegerile şi solicitările. Dar zâmbi.

-Proiectul avansează exact cum trebuie. Desigur, aş prefera să lucrez cu dumneavoastră, chipeşul meu domn.
El chicoti şi îi strânse mâna. Nimeni nu şi-ar fi putut dori o noră mai perfectă, decise el, nici dacă şi-ar fi ales-o personal. Şi, fireşte, aşa şi făcuse.
-Cullum e cel mai bun în domeniul lui.

- Ei bine, cu siguranţă a învăţat de la cel mai bun.
Michael rânji şi flutură din mână, ignorând complet complimentul.
-Ai să-mi suceşti minţile. Bun, ce mi-ai adus acolo în cutie?
- Comori. O, sunt atât de entuziasmată de asta, domnule Murdoch. Am fost la vânătoare de clanţe.
Ochii lui se luminară.
- Ei bine, hai să aruncăm o privire.
Timp de douăzeci de minute se jucară cu noile lor jucării, discutară şi făcură speculaţii în privinţa vârstei şi a istoricului lor, dezbătură opţiunile privind uşile pe care aveau să fie montate. Julia mută veselă câteva etichete, adăugă altele.
-Uşa de la dormitorul meu e una minunat de veche, în stil biblic şi confecţionată din lemn de stejar. Una dintre puţinele uşi originale rămase neatinse după ce au terminat cu locuinţa ţăranii ăia care au fost ultimii ei proprietari. Aţi văzut cum au vopsit profilele decorative.
Michael dădu din cap cu un aer trist.
- O crimă, un păcat de moarte.
-V-a spus Cullum că au trântit linoleum peste par-chetul originar din lemn de pin din bucătărie? Se ener-vă doar amintindu-şi. Era într-o stare proastă, desigur, dar se va curăţa frumos la finisare. Va ieşi superb. Flu-tură o mână. In fine, ce ziceţi, nu-i aşa că la uşa dormi-torului s-ar potrivi perfect clanţa asta de sticlă sculptată pe verticală?
-Absolut.
Ea îi aruncă un zâmbet scurt.

- Ieşi în oraş diseară? Nu strica niciodată să sondezi puţin situaţia, îşi spuse el. Ai un drăguţ nou?
- Nu am nici un drăguţ nou, însă am un eveniment gen dineu la şapte şi jumătate.
-Ce-ar fi să laşi clanţele aici şi să îi dau cutia lui Cullum? O să se ocupe el de asta.
-Fabulos. De-abia aştept să văd cum o să arate. Se aplecă să îl sărute pe obraz. Şi aveţi grijă de dumnea-voastră, domnule Murdoch. Vreau să vă văd dansând la petrecerea de inaugurare a casei.

- Voi veni.
Se lăsă pe spate când ieşi Julia şi rânji doar pentru sine. In minte începea să i se cristalizeze un mic plan. Cu o expresie vicleană, se ridică încet şi închise uşa. Apoi porni ţopăind spre fişet şi îşi scoase gustarea de seară. Avea să mănânce în timp ce discuta cu Daniel MacGregor şi rezolvau micile neajunsuri din cel mai re-cent plan al lui.
-Naiba s-o ia de femeie pretenţioasă, nerăbdătoare şi enervantă, bombăni Cullum, montând clanţa de sticlă pe uşă.
O, fusese foarte vicleană când apelase la tatăl lui pentru ceea ce îşi dorea, fiindcă dacă ar fi venit la el, Cullum ar fi trezit-o la realitate.
Ce naiba era în capul ei de se apucase de plănuit pe-treceri cât casa era încă în şantier? Probabil se gândea că avea să fie amuzant să îşi plimbe mulţimile de prieteni simandicoşi pe podelele acoperite cu huse, servind aperitive şi discutând tavanele doar pe jumătate tencuite. Şi ţinuse morţiş să aibă montate nenorocitele de clanţe. Nu îl deranja să lucreze peste program. Nu îl deranja să se ocupe el de mărunţişuri - când era cazul să o facă -, însă ceea ce îl deranja era să fie împins într-o situaţie în care nu avea de ales.
Nu avusese încotro şi acceptase să ducă el cutia, să meargă acasă la Julia în timp ce ea era în oraş, distrân- duse, şi să monteze clanţele. Nu avusese încotro când tatăl lui îl rugase să îi facă pe plac unuia dintre cei mai

importanţi clienţi ai lor, nu când tatăl lui arăta atât de obosit şi slăbit.
„Pot să merg eu până acolo şi să mă ocup personal, Cullum, dacă tu eşti ocupat.'1
-Sigur, spuse acum Cullum printre dinţi. De parcă l-aş fi trimis aici să lucreze la nouă seara ca să poată să cadă lat pe podea.
Era aproape ora unsprezece acum şi nu mai avea mult. Mânia lui crescuse treptat în timp ce trecuse de la o uşă la alta. Nu conta că ideea ei de a monta în toată casa clanţe unice, luate de la antichităţi, i se părea inspirată. Ceea ce îl împinsese în pragul furiei erau metodele ei.

Julia era, îşi spuse el din nou, o femeie răsfăţată, aro-gantă şi egoistă. Nu aşa o considerase dintotdeauna? Fusese atât de prost să creadă că poate mai exista ceva la ea. Felul în care ţinuse copilaşul acela în braţe, felul în care răsese cot la cot cu băieţii sau le adusese cutii de gogoşi, litri întregi de cafea, pentru a li le oferi. Aflase cum îi chema pe fiecare, şi mici detalii personale, şi îşi găsea întotdeauna o clipă sau două să laude pe cineva care îşi făcea bine treaba.
Era doar o politică, decise el acum. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi zâmbi sumbru. Deci petrecă-reaţă se întorsese acasă, îşi spuse el. Spera că se distrase al naibii de bine, fiindcă urma să audă exact ce părere avea Cullum Murdoch despre ea.
Ajunse pe palier, la capătul de sus al scărilor, când auzi voci în foaier. A Juliei şi a unui bărbat. Ceea ce îl făcu să rânjească batjocoritor. Deci îşi adusese acasă unul dintre băieţeii frumuşei, presupuse el, şi, dând frâu liber curiozităţii, coborî încet până într-un loc de unde să-i poată vedea.
-Tod, sunt foarte obosită. Am avut o zi lungă.
-Doar nu mă trimiţi acasă fără să-mi oferi ceva de băut.
Ea oftă, străduindu-se să nu se enerveze. Ieşise cu Todd mai mult sau mai puţin regulat - mai degrabă mai puţin - timp de şase luni. Şi îi era ruşine să admită că principalele lui atuuri erau faptul că arăta excelent în costum de gală şi că putea face faţă cu giumbuşlucuri

şi veselie chiar şi celor mai plictisitoare evenimente sociale.
Presupunea că măcar pentru atât îi datora ceva de băut.
-In regulă. Îşi dădu jos şalul, dezvăluind eleganta rochie neagră de seară pe care o purta pe dedesubt. Ce ai dori?
- Ce mi-aş dori cu adevărat...
Acţionă abil, petrecându-şi braţele în jurul taliei ei şi coborându-şi gura peste a ei înainte ca ea să apuce să facă mai mult decât să îşi dea seama că era iritată.
Nu i se opuse, nici nu îi răspunse. Descoperise deja, spre uşoara ei dezamăgire, că a-l săruta pe Tod nu reu-şea absolut deloc să îi crească nici pulsul, nici tensiunea

arterială. Era destul de plăcut, dar la fel era şi să citească o carte bună.
- Tod, sunt obosită.
-Atunci am să te trezesc eu puţin. Mâinile lui urcară mângâietor pe spatele ei, unde carnea era acoperită de două bretele înguste încrucişate. De multă vreme îmi doresc să o fac. De multă vreme te doresc, Julia.
-îmi pare rău. Pur şi simplu nu e...
Acum simţi pe deplin iritarea, precum şi câteva semnale de alarmă înăbuşite. El o strânse mai tare, iar gura lui deveni brutală şi dominatoare. Ea ridică braţele pentru a-l împinge blând, apoi îi simţi mâinile închi- zându-se peste fundul ei şi strângând. De data asta nu îl mai împinse blând.
-Nu!
-Julia. Continuând să zâmbească, întinse o mână pentru a o trage jucăuş de breteaua îngustă de pe umăr. Hai să încetăm cu jocurile.
Ea strânse din dinţi când vârful degetului lui coborî spre sânul ei.
- Ce parte din nu ţi-e greu să înţelegi?
Tod încetă să mai zâmbească.
-Ascultă, mă tot porţi cu zăhărelul de luni bune. Am fost răbdător, dar acum m-am săturat să mai aştept.
Ochii Juliei se îngustară şi scuipară flăcări.

-O, ei bine, în acest caz, ar trebui probabil să mă întind pe spate şi să te las să-ţi faci poftele. Ce ridicol din partea mea să cred că pentru sex e nevoie de două persoane interesate.
- Ştii al naibii de bine că eşti interesată. Doar n-o să îmi spui că ai purtat rochia asta în seara asta doar ca să impresionezi o mână de agenţi imobiliari.
Replica lui făcu să-i sară muştarul. Se răsuci pe călcâie, se duse la uşă şi o deschise.
-Nu, intr-adevăr nu. Am purtat-o fiindcă mi-a plă-cut. Şi din câte ştiu eu, o femeie are dreptul să se îm-brace oricum doreşte ea. Acum ţi-aş recomanda să pleci înainte să fac ceea ce-mi doresc cu adevărat să fac, adică să-ţi zbor dinţii din gură.

- Chiar eşti o căţea arogantă şi frigidă, spuse el, trecând pe lângă ea.
Julia trânti uşa în urma lui, apoi închise uşa şi răsuflă greoi.
-Ce dobitoc!
-Şi când te gândeşti că mie mi s-a părut atât de simpatic.
Julia deschise larg ochii, iar mânia din ei nu făcu decât să se înteţească, stârnită de ruşine, când îl văzu pe Cullum coborând scările.
- Ce naiba cauţi în casa mea?
- îmi fac treaba.
Când îşi dădu seama că mâna încă îi era încleştată în pumn - pumnul pe care fusese pregătit să îl înfigă în faţa de catalog de modă a lui Tod - şi-o rela- xă. Julia se descurcase excepţional, îşi spuse Cullum, şi îi admiră stilul chiar mai mult acum când văzu cât era de zdruncinată.
-E o rochie de mare efect, spuse el, sperând să o liniştească.
Spatele ei se îndreptă brusc.
- Du-te dracului!
- Hei. Cu multă blândeţe, îşi puse o mână pe braţul ei înainte ca ea să apuce să treacă furioasă pe lângă el. îngrijorarea îi făcu vocea mai gravă şi culoarea ochilor

mai intensă. Scuze, a fost o abordare greşită. Ar trebui să stai jos, Jules. Tremuri.
- Sunt furioasă.
-Te înţeleg. S-a purtat ca un ticălos, dar i-ai făcut faţă.
Ruşinea se luptă în ea cu mânia.
-Ai savurat din plin spectacolul, nu-i aşa, Murdoch?
-Ascultă, îmi pare rău că am fost martor la acea mică scenă, dar e doar yina ta.
- O, chiar aşa? îi veni foarte uşor să îşi transfere asupra lui Cullum furia stârnită de Tod. îl împunse cu de-getul în piept, suficient de tare cât să îl facă să se legene pe călcâie. Şi presupun că o femeie care se îngrijeşte să fie frumoasă pur şi simplu şi-o caută cu lumânarea. Din clipa în care îşi dă cu parfum de fapt spune: „Ia-mă, nebunaticule".
-Nu mă refer la nenorocita de rochie, mă refer la nenorocitele de clanţe.

- Clanţe.
Ajunsă la capătul răbdării, îşi trecu mâinile prin păr.
-Mi-am pierdut eu minţile sau ţi le-ai pierdut tu?
-Tu eşti cea care a insistat să îţi montez clanţele în seara asta. Acum ochii lui scânteiară mânioşi. Tu eşti cea care ai trecut pe la birou, plângându-te tatălui meu despre nu ştiu ce petrecere ridicolă pe care o organizezi. Crezi că eu voiam neapărat să lucrez până aproape la miezul nopţii?
Ea îşi apăsă degetele pe tâmple, deloc surprinsă de durerea de cap dezlănţuită acolo, apoi întinse mâinile în faţă.
- Stai aşa. Am trecut într-adevăr să îl văd pe tatăl tău. Voiam să văd cum se simte. Fusesem la cumpărături prin magazinele de antichităţi. I-am dus clanţele ca să ne putem juca împreună.
- Şi ca să îl convingi să accelereze ritmul lucrărilor ca să fie gata la timp pentru petrecerea ta.
-Ce petrecere? Acum îşi aruncă mâinile în aer. Nu dau absolut nici o petrecere. Cum aş putea să dau o petrecere când casa e în plină renovare? Nu ştiu ce...

Se întrerupse, apoi închise ochii. O, m-am prins. Am nevoie de aspirină.
Fără a aştepta să vadă dacă avea să o urmeze, porni spre bucătărie, oferindu-i lui Cullum o privelişte foarte ameţitoare asupra spatelui ei dezgolit şi a şoldurilor ei înguste. Chiar era o rochie de mare efect, îşi spuse el posac. Avea efectul de a-l ucide.
Julia găsi un flacon în dulap, îşi turnă un pahar de apă şi înghiţi trei pastile.
-In regulă, a fost o neînţelegere la mijloc. Eu km dus clanţele şi i-am spus intr-adevăr ceva de genul că de-abia aştept să văd cum vor arăta montate pe uşi. N-am zis-o în sensul că nu mai pot aştepta. înţelegi ce vreau să spun.
încruntându-se uşor, el dădu din cap.
- In regulă.
- Şi am pomenit intr-adevăr de o petrecere. Intenţionez să organizez una de inaugurare a casei. Dar nu mai devreme de Anul Nou. Nu i-am zis nimic detaliat, doar că

vreau să se facă bine să poată dansa la petrecerea mea. Probabil a amestecat lucrurile.
Nu era tipic pentru tatăl lui să confunde detaliile. Pe de altă parte, admise Cullum, tatăl lui nu mai fusese în apele lui de o lună.
- în regulă, să ştii că am priceput. O mică încâlceală, atâta tot.
- îmi pare rău că ai fost târât aici în noaptea asta.
- Nu-i aşa mare problemă. Am montat o parte dintre clanţe. Vrei să arunci o privire?
Ea se forţă să zâmbească.
- Sigur.
- Ce zici de asta?
Arătă cu degetul mare spre uşa bucătăriei şi nu se putu abţine să nu zâmbească auzind uşorul murmur de plăcere al Juliei.
- O, e perfect aşa. Ştiam eu că mânerele emailate au fost făcute pentru uşa asta. Se apropie în grabă pentru a admira viorelele delicat pictate pe emailul alb. Ador detaliile mărunte cum e ăsta. E ceea ce face o casă cu adevărat specială.

i
- Da, trebuie să recunosc că se potriveşte.
Era aplecat peste umărul ei pentru a studia şi el clanţa. Apoi ea se îndreptă şi se treziră brusc faţă în faţă şi ochi în ochi. Aproape, suficient de aproape ca ea să-i vadă fascinantul cerc auriu din jurul irişilor verzi în-rouraţi. Suficient de aproape ca sângele să i se încingă şi să clocotească.
Inima ei tresări, puternic şi sălbatic.
- îţi sunt... recunoscătoare că te-ai ocupat de asta.
Parfumul ei îi sufoca mintea.
- După cum ziceam. N-a fost mare ^scofală. îşi dorea gura aceea - şi mult mai mult de-atât. încercă să îşi aducă aminte cât de dezgustat fusese de ticălosul de Tod. Dar gura aceea arăta atât de moale, atât de generoasă. Atât de tentantă. Ar fi bine să plec.
-Da. Gâtul îi era încins şi dogorit de dorinţă. Ce naiba era în neregulă cu ea? Presiunea continuă să îi crească în piept

în timp ce stăteau acolo, fără a se atinge cu adevărat, dar ea nu se simţi în stare nici măcar să îşi poruncească să respire. Te conduc.
- Ştiu pe unde să merg.
- Bine.
Se mişcară brusc şi, cumva, buzele li se întâlniră, gurile li se împletiră. Un fior de fierbinţeală ţâşni în ea şi se răspândi ca un incendiu de vegetaţie, în timp ce dinţii lor zgâriau uşor, iar limbile atingeau explorator. Corpul lui solid şi zvelt se apăsă peste rotunjimile ei senzuale, împingând-o în uşă, iar trupul ei se arcui în faţă, pentru a se mula mai bine peste al lui.
Mâinile lui urcară peste trunchiul ei, cu podul palmelor apăsându-se pe lateralul sânilor ei până când trupul ei ţipă după posedare deplină. Degetele ei se plimbară grăbite prin părul lui prea lung, mărginit cu aur la vârfuri.
- E o nebunie, spuse ea cu răsuflarea tăiată.
- Absolut.
îşi lipi gura de gâtul ei, disperat să îi guste carnea. Mirosea, îşi spuse el, a păcat fierbinte, mistuitor.
- Cullum, nu putem face asta.
-Ştiu.

îşi strânse mâna în pumn în părul lui, trăgându-i capul în sus până când gura ei se putu împleti din nou cu a lui. Se năpustiră unul asupra celuilalt, amândoi la fel de lacomi, până când, aproape chinuindu-se să res-pire, se separară.
- Asta nu se întâmplă şi nu poate să funcţioneze. Fu nevoită să se sprijine de uşă, altfel ar fi alunecat fără vlagă la podea. în nici un caz nu poate să funcţioneze.
Cullum îşi dorea, şi îşi dorea cu disperare, să ajungă la trupul de dincolo de rochia de mătase.
- E doar o scăpare de moment.
- Aşa-i.
Fu nevoit să facă un pas în spate, dar nu îşi putu desprinde privirea de pe chipul ei.
- Te doresc foarte mult, Jules.
- O, la naiba! îşi apăsă o mână peste inima ce îi bubuia. Trebuie să ne gândim la altceva. Orice altceva. De ce

nu putea să respire. Ascultă, nici măcar nu ne plăcem reciproc, Cullum.
-Mi-e greu să ţin cont de asta în momentul de faţă, dar da, în regulă. Faţa ei era inundată de sânge, ochii îi fumegau. Şi, îşi dădu el seama, şocat şi ruşinat, ge-nunchii lui tremurau. Dacă facem ceea ce ne gândim amândoi să facem în momentul acesta, o să ne detes-tăm cu ardoare mâine-dimineaţă, şi reciproc, şi pe noi înşine. Desigur, mă simt obligat să remarc că mai e mult până dimineaţă.
Julia fu recunoscătoare că era în stare să zâmbească.
-Ar fi mai bine să stăm cât mai departe de asta. S-o punem în seama stresului şi a hormonilor şi mai ştiu eu ce.
Privindu-1, se îndepărtă uşor de uşă, lâsându-i loc să treacă. Probabil o să ne treacă.
- Putem spera. Cullum dădu să deschidă uşa. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de aer şi spaţiu. Dar dacă nu ne trece, Julia?
-Nu ştiu.
El o studie preţ de încă o clipă, se întrebă dacă era cumva posibil să fie şi ea la fel de năucită şi excitată cum era el.
- Nici eu, decise, apoi se grăbi să iasă.

capitolul 24
Julia îşi găsi zeci de lucruri care să o ţină ocupată şi să îi permită să-l evite pe Cullum în următoarele câteva săptămâni. Toamna se instalase în New England, cu frumuseţea ei excepţională. Copacii explodau în culori şi, pe măsură ce începură să se scuture, aerul căpătă note înţepătoare ce evoca subtil iarna.
Julia evaluă proprietăţi, participă la licitaţii. Trecu pe la biroul verişoarei ei, se duse în vizită cu Laura şi mătuşa şi unchiul ei, ieşi la prânz cu prietenele. Merse la cumpărături, cutreierând magazinele în căutare de cadouri de Crăciun şi cadouri de bebeluş. Verişoara ei Gwen era însărcinată în trei luni. Saint-Bernardul de pluş de un metru cincizeci îi oferi pretextul perfect pen-tru a trece pe la casa în care ea, Gwen şi Laura locuiseră la un moment dat împreună.
O găsi pe Gwen acasă, studiind cărţi de bucate.
- Ce faci?

Gwen zâmbi neajutorată.
- Cred sincer că e timpul să învăţ să gătesc. Cel puţin câteva preparate standard.
-Doctor Blade - a, scuze, doctor Maguire. Julia se trânti la masa de bucătărie. De ce?
- Ei bine, voi avea trei luni de concediu de maternitate. Voi fi acasă. Ar trebui - făcu un gest vag - să fac chestii casnice.
- Lui Branson îi pasă dacă ştii să faci ruladă de carne?
- Nu, fireşte că nu. Mie îmi pasă. E o chestie foarte ciudată. îşi trecu o mână peste abdomenul încă plat. Presupun că face parte din întregul proces de construire a cuibului. în orice caz, sunt medic chirurg, sunt om de ştiinţă, în mod cert pot să desluşesc formula elementară pentru, spre exemplu, rulada de carne şi să produc un rezultat comestibil.
Sprijinindu-şi coatele pe masă, îşi prinse bărbia în palme şi rânji spre uriaşul câine de pluş.
- îmi place noul tău animal de companie.
- Şi mie. Mă gândeam că viitorul meu nepot sau viitoarea nepoată va avea bine grijă de el.

-Ce drăguţ din partea ta, Julia. Ţi-am spus că in-tenţionăm să amenajăm camera copilului cu tematică animală?
- Doar de vreo zece sau cincisprezece ori. Nu e cazul să te întreb cum te simţi, adăugă ea. Arăţi grozav.
- Mă simt grozav. In viaţa mea nu am fost mai fericită - şi am avut o viaţă foarte fericită.
- Nu e prea mult cu munca de la spital?
-E ceea ce îmi doresc. Mă umple de energie şi mă satisface. Vrei nişte cafea? Eu nu mai consum cafeină, dar...
- Nu, nu vreau nimic.
- Tu cum eşti? Cum merge casa?
- Avansează bine. Dormitorul meu e gata şi e fabulos. Mai e mult de lucru pe restul, dar lucrurile progresează. Se lucrează la bucătărie acum.
Gwen îşi înclină capul şi studie chipul Juliei.
-Ce e?
-Ce anume?

-Ce se află dincolo de asta? E ceva ce te preocupă, se vede.
- Nu e nimic. Dar se ridică de la masă şi începu să se învârtă prin încăpere. E o prostie.
- Nu şi dacă te supără.
-Nu neapărat mă supără. Mă... surprinde. Acesta era motivul pentru care venise, în fond, recunoscu Julia, şi se trânti înapoi pe scaun. II cunoşti pe Cullum Murdoch.
-Da, fireşte. E fiul bătrânului prieten al bunicului nostru. Construcţii. Au lucrat puţin şi la casa asta când am cumpărat-o.
-Aşa-i. El bine, el e contractorul principal pe pro-iectul meu actual. Nu mă înţeleg cu el. Nepotrivire de caracter, presupun.
- Atunci de ce lucrează la casa ta?
- E o poveste lungă, şi nu asta contează. Julia împinse deoparte subiectul cu o fluturare din degete. Acum câteva săptămâni eram singuri în casă şi era târziu şi...
- Oh. Gwen îşi muşcă interiorul buzei. înţeleg.

- Nu, nu înţelegi. Julia expiră zgomotos. A fost doar o atracţie animalică bruscă - şi nu i-am dat curs. Am căzut de acord că ar fi fost o greşeală.
- Pentru că voi doi nu vă înţelegeţi.
- De asta şi pentru că avem o relaţie profesională. II ador pe tatăl lui. E şi asta o chestie. Dacă eu şi Cullum ajungem să ne culcăm împreună ca să, ei bine, să ne scoatem cumva chestia asta din minte, să zicem, nu ştiu cum aş putea să mai dau ochii apoi cu domnul Murdoch.
-Din câte îl ţin eu minte pe domnul Murdoch, e un bărbat raţional care îşi iubeşte fiul. Nu-mi pot închipui că l-ar şoca să afle că voi doi sunteţi atraşi unul de celălalt.
-Doar pentru că eşti atras de cineva asta nu îţi dă mână liberă să te tăvăleşti în aşternuturi cu el. Julia ră-suflă adânc. Gwen, îmi doresc foarte tare să mă tăvălesc în aşternuturi cu el.
- E un bărbat decent?
- Decent? Da, cred că e.
- E înzestrat cu umor, inteligenţă, bunătate?

-E... îşi aminti cum îl ţinuse pe micuţul Daniel. Da. Atâta că personalităţile noastre se bat cap în cap. Are opinii foarte ferme şi e încăpăţânat.
-Oh. Gwen nu se obosi să îşi stăpânească hohotul de râs şi îi dădu frâu liber. Şi, desigur, tu eşti atât de flexibilă şi descuiată la minte.
-în comparaţie cu el, sunt, spuse Julia pe un ton defensiv, apoi râse de ea însăşi. în regulă, probabil că asta stă la baza problemei. Se întâmplă să aibă dreptate ocazional. Atâta că eu am dreptate mai des. Se aplecă în faţă. Are nişte mâini incredibile. Mari şi aspre, şi foarte puternice. Mă gândesc mult la ele.
- Şi ţi-ai dori să fie prinse pe braţele unui bărbat mai docil.
Ea dădu să confirme, apoi dezbătu în sinea ei.
- Nu sunt sigură. Aşa aş fi spus acum o lună. Acum începe să mi se pară atrăgător chiar şi caracterul lui îndărătnic. Sexy. Cred că trebuie să plec din oraş pentru câteva zile.

- Ei bine, asta nu ţi-ar strica. Dar nu am cunoscut niciodată pe nimeni mai sigur de propriul cap şi de propria inimă decât eşti tu. Sau mai dispus să îşi asume riscuri pentru a obţine ceea ce îşi doreşte. Dacă vei ajunge să îl doreşti pe Cullum, ţi-aş spune să fii atentă, să te protejezi, dar să ai încredere în tine.
- Bun sfat. Julia îşi dădu la o parte părul de pe faţă. S-ar putea să fie momentul potrivit să le fac o vizită de câteva zile părinţilor mei, în Washington. Puţină distanţă n-are cum să îmi strice. Şi oricum există acolo nişte proprietăţi pe care sunt interesată să le văd.
-Să le transmiţi neapărat dragostea mea. Şi - zâmbi poznaş - neapărat să mă ţii la curent cu proiectul Murdoch.
Era o formulare fericită, decise Julia, oprind în faţa casei ei. Proiectul Murdoch. Era expertă în proiecte, în a determina abordările, profitul şi pierderile, efortul şi timpul. Şi era exact ceea ce intenţiona să facă, îşi spuse ea. Urma să stabilească abordările, să calculeze ce avea de pierdut sau de câştigat şi ce efect ar fi avut Cullum Murdoch asupra vieţii ei. Şi avea să o facă de la o distanţă

sigură, agreabilă. Intră în casă, îi salută absent din cap pe câţiva dintre muncitori şi urcă să-şi facă bagajele.
Avea să fie grozav să îşi surprindă părinţii, să stea pur şi simplu la ei câteva zile. Chiar nu mai apucase să rămână singură cu ei de aproape un an. De cele mai multe ori se întâlneau însoţiţi de cea mai mare parte sau chiar de toată familia. Iar atunci era mai mult o răscoală decât o vizită.
Bătând din picior, îşi studie dressingul. Adora garderoba cât o cameră, spaţiul şi organizarea acestuia. Pentru ea era mult mai practic în această formulă decât îi fusese ca dulap. Selectă haine relaxate, sacouri sport, pantaloni largi, o rochie simplă pentru cină, şi tocmai le ducea spre patul pe care se afla valiza deschisă când intră Cullum. Acesta ridică din sprânceană.
- Mergi undeva?

-La drept vorbind, da. Şi nu cred că te-am auzit bătând.
- Ai uitat să închizi uşa de data asta.
rOh.
îşi întinse hainele pe pat şi se întoarse în dressing.
Cullum nu mai cunoscuse nici o femeie care să aibă de una singură atâtea haine. Şi pantofii - nu avea şi ea, ca tot restul oamenilor, doar două picioare? Dar îi îm-părtăşise deja părerea lui de mai multe ori şi considera că cel mai probabil era pierdere de timp să i-o repete.
- Unde mergi?
Fu rândul ei să ridice o sprânceană.
- Plec din oraş.
- Pentru cât timp?
Ea trecu pe lângă el pentru a-şi aduce pe pat bluzele şi puloverele selectate.
- Scuză-mă, dar de ce ai impresia că asta te priveşte?
- Fiindcă suntem în toiul unei renovări majore. Nu vreau să te întorci şi să te plângi că ceva nu a ieşit aşa cum voiai tu.
- Eu mă plâng?
Cum era posibil să se simtă atrasă de cineva atât de enervant? se întrebă ea, şi trecu la comoda ei Duncan Phyfe pentru a-şi alege lenjeria.
- Unde vei putea fi găsită?

- Voi suna cu regularitate.
-Ascultă, MacGregor... Fu nevoit să se stăpânească şi să se dea înapoi un pas. Nu ştia de ce simplul fapt de a o vedea împachetându-şi câteva haine îi stârnea panica. De săptămâni întregi îşi tot dorea să scape de ea. Săptămâna viitoare sosesc dulapurile de bucătărie. Dacă nu eşti aici să aprobi livrarea...
- Mă întorc până atunci. Fără urmă de jenă, împături într-un săculeţ de mătase pentru lenjerie mai multe sutiene şi slipuri dantelate. Dacă ţii neapărat să ştii, mă duc doar în până în D.C. pentru câteva zile.
- E ceva în neregulă cu părinţii tăi?
Julia se înmuie. Era imposibil de negat îngrijorarea rapidă şi sinceră din vocea lui.
-Nu, ei sunt bine. Nici măcar nu ştiu că vin.

-Atunci de ce nu poate aştepta până terminăm cu bucătăria? E cea mai importantă parte a proiectului. Dacă vii apoi şi ne ceri să stricăm ce-am făcut...
-Ai înregistrările mele. Am formulat perfect clar ce vreau să se facă şi, dacă binevoieşti să îţi aduci aminte, cea mai mare parte a bucătăriei se va amenaja după ideile tale.
-Motiv pentru care nu vreau să se spargă totul în capul meu în cazul în care te răzgândeşti.
- Eu nu mă răzgândesc odată ce m-am hotărât. Trânti săculeţul de mătase în valiză. Lasă-mă în pace, Murdoch. Eu vin şi plec când am chef. Cullum simţi atmosfera tăioasă, mult prea familiară deja. încet, se întoarse şi închise uşa. Ce faci?
- Mă asigur că avem puţină intimate.
O studie, cu obiectivitate, îşi spuse el. Era îmbujorată de furie. De ce acea expresie îi stătea atât de bine, de ce îi făcea sângele să clocotească, nu ştia nici el. Pur şi sim-plu aşa era. Stătea cu mâna încleştată pe lângă corp, ca şi cum ar fi fost pregătită să pornească la luptă. Pe degete îi scânteiau inele colorate cochete. Părul îi era desfăcut, revărsându-se peste umerii unui sacou verde-închis care se mula pe rotunjimile ei.
întotdeauna purta haine moi, reflectă el. Genul care scoteau un bărbat din minţi, făcându-l să-şi dorească să

ajungă dincolo de ele. Şi acesta era adevărul, recunoscu el. în continuare îşi dorea să ajungă dincolo de ele.
- Călătoria asta a ta spontană e o modalitate de a fugi de chestia aia care s-a întâmplat acum câteva săptămâni?
Ea îşi înclină capul, iar vocea ei căpătă o răceală regală:
- Nu ştiu la ce chestie ai putea să te referi.
- Chestia aia când aproape am sfârşit goi pe podeaua bucătăriei tale?
-Aia a fost o scăpare, se răsti ea, urându-se pentru că şi-ar fi dorit să o fi făcut, doar pentru a se descotorosi de tensiunea din stomacul ei. Aşa am stabilit.

Pentru prima dată în câteva săptămâni, Cullum simţi un zâmbet relaxat curbându-i buzele.
- De ce? Ţi-e frică?
- Nu vreau să mă atingi.
- Cine-a zis că am să te ating? Ţi-am pus doar o întrebare. Dacă e ceva ce nu am putut niciodată să îţi reproşez e lipsa sincerităţii. Tu întotdeauna spui totul verde în faţă, aşa că te întreb. A fost o scăpare pentru tine?
- Nu ştiu. Aproape o strigă, apoi se răsuci pe călcâie şi începu să azvârle haine în valiză. Aşa ar fi trebuit să fie. Nu fug de nimic. Vreau doar puţină distanţă, să îmi văd părinţii, să scap naibii de lângă tine până nu facem vreo tâmpenie.
-în regulă, ăsta a fost un răspuns sincer. Aşa că voi fi şi eu la fel de sincer. Nici pe mine nu mă deranjează să stau o vreme departe de tine. Mi-e dificil să te văd în fiecare zi.
Cu mâinile calme acum, Julia netezi cu grijă o bluză şifonată.
- Chiar ţi-e?
- Mai dificil decât m-aş fi aşteptat să fie. Mă tot întreb cum ar fi dacă am avea o nouă scăpare.
Fiindcă nu fusese niciodată nici laşă, nici mincinoa-să, Julia se întoarse din nou spre el. Cullum avea o faţă atât de puternică, îşi spuse ea. Toată numai unghiuri şi planuri puse în evidenţă de gura aceea fermă şi ochii irezistibili.
-Presupun că ne-am întrebat acelaşi lucru. Buzele i se curbară într-un zâmbet. Ce e în neregulă cu noi?

-Al naibii să fiu dacă ştiu. De data aceasta când el făcu un pas în faţă, ea rămase pe loc. In continuare tot nu vrei să te ating?
Ea oftă nesigură.
- E plină zi, deci ce rău ar putea să facă?
- Hai să aflăm. Mâinile lui alunecară în sus pe sacoul pufos ca un nor, apoi se strecurară sub el până se mutară ferm pe spatele ei şi o traseră în braţele lui. Cu ochii deschişi de data asta, Jules.

Deşi el nu o spusese la propriu, se priviră în ochi în timp ce gurile li se întâlniră. Julia îi văzu ochii întunecându-se, se văzu captivă în acel verde tot mai intens. Experimentând, schimbă unghiul sărutului. Cu buzele atingându-li-se, testând acum, ezitând, şi cu fiecare secundă ce se scurgea, inima ei îşi accelera bătăile.
Tânjise dureros după ea, iar gustul ei făcu acea dure-re să se instaleze în măruntaiele lui, radiindu-i de acolo până în vârful degetelor. Se jucă tandru cu gura ei, fără a se grăbi, deşi sângele îi vuia tumultuos în cap. Treptat, treptat, îi văzu ochii umbrindu-se, genele fâlfâind. Şi înghiţi suspinul întretăiat care îi alunecă de pe buze.
-Trebuie să te ating.
Chiar în timp ce rosti acele cuvinte, mâinile lui alu-necară peste sânii ei, se închiseră peste ei, posedându-i. Ştia că nu mai simţise în viaţa lui ceva mai erotic decât felul în care sfârcurile ei se apăsau întărite pe palmele lui prin mătasea subţire.
Un geamăt gâtuit, un torent de dorinţă. Capul ei căzu pe spate într-un gest moale de abandon care îi năuci pe amândoi.
-Trebuie să... O, Cullum... Ai aşa nişte mâini.
Mâinile lui se aflau pe pielea ei acum, după ce îi des-cheiaseră bluza şi îi desfăcuseră dintr-o mişcare închiză-toarea frontală a sutienului. Cu inima Juliei bubuindu-i în palmă, Cullum uită de bărbaţii care lucrau la parter, de munca aşteptând să fie făcută, de consecinţele a ceea ce-şi dorea cu atâta disperare să facă.
- Acum. Ii răvăşi sălbatic gâtul, gura. Chiar acum.

-Da - nu. Panica, plăcerea, dorinţa, toate se învol-burau în ea. Stai! Ce facem? Cutremurându-se, se dădu în spate, îşi strânse peste ea bluza desfăcută. Nu putem, aici, aşa. Pur şi simplu nu putem.
Cullum se strădui din răsputeri să îşi imagineze o găleată de apă rece aruncată în faţa lui, o cascadă îngheţată căzându-i peste cap, orice care să-l ajute să se răcorească. Dar nu reuşi mai mult decât să îşi îndese mâinile în buzunare înainte să înceapă să sfâşie hainele Juliei.

-în regulă, spuse el, cât mai calm posibil. Dar, Jules, va trebui să recunoşti că a fost ceva mai mult de o scăpare.
- Trebuie să stau departe de tine. îşi prinse mai strâns bluza. Sub ea, sânii încă îi vibrau de atingerea mâinilor lui. Trebuie să luăm o pauză, apoi trebuie să decidem, dacă e să se întâmple asta...
- Cred că tocmai am răspuns la acea parte din întrebare,, spuse Cullum sec.
- în regulă, asta o să se întâmple, aşa că trebuie să ne lămurim cum o să gestionăm situaţia. Vom merge fiecare în colţul său - cum s-ar spune - pentru câteva zile. Tu îţi poţi stabili ce părere ai despre toate astea şi eu voi face la fel. Când mă întorc, vom putea...
- Şă negociem termenii? încheie el în locul ei.
- într-un fel. în mod cert trebuie să pregătim o oarecare fundaţie, ca să ştim cum să procedăm... ulterior.
Era rezonabil şi îl scotea din minţi de furie.
-în regulă, MacGregor, tu stai şi schiţează-ţi propu-nerea şi mi-o voi schiţa şi eu pe a mea. Ne vom întâlni şi vom discuta pe tema asta după ce te întorci.
- Nu e cazul să devii ţâfnos.
El se holbă la ea. Stătea în faţa lui, reflectă el, cu părul ciufulit, cu bluza descheiată, cu gura umflată de la săruturile lui, şi considera că nu era cazul să devină ţâfnos pentru că ea transforma totul într-o tranzacţie comercială.
- Drum bun, MacGregor.
- Cullum. Oftă o dată când el se opri cu mâna pe uşă şi îi aruncă o privire aprigă. Am o relaţie profesională şi personală cu tatăl tău şi cu tine. E important pentru mine să nu o compromit.

El nu găsi nimic ce ar fi vrut să îi spună în replică la aşa ceva şi, mulţumindu-se să dea scurt din cap, ieşi.
Rămasă singură, Julia se aşeză pe marginea patului şi aşteptă să i se liniştească organismul. Dacă nu cumva se înşela amarnic, proiectul ei Murdoch suferise brusc o modificare dramatică şi era foarte posibil să fi fost deja compromis iremediabil.

capitolul 25
Julia adora eleganta casă înşiruită din Georgetown. Acolo îşi începuse viaţa, apoi, după ce locuise timp de opt ani la o altă adresă din Washington, îşi petrecuse ultima parte a adolescenţei în clădirea cu tavane înalte şi camere spaţioase.
Nu avea nimic de criticat din perioada când putuse să se joace în Rose Garden sau să îşi distreze verişoarele în teatrul privat. Părinţii ei, spre surprinderea tuturor, făcuseră din acel conac de pe Pennsylvania Avenue o casă pentru copiii lor. I se oferise oportunitatea de a călători în lumea întreagă şi îi fusese insuflat spiritul de responsabilitate faţă de vecinii ei, indiferent dacă lo-cuiau peste gard sau peste un ocean.
îşi amintea chiar şi acum valul cald de mândrie pe care îl simţise când îl văzuse pe tatăl ei tronând în spatele mesei de scris din Biroul Oval sau când o privise pe mama ei ridicându-se într-o furtună de ovaţii înainte de a ţine unul dintre miile ei de discursuri pe tema drepturilor omului. Tolerase omniprezenţa Serviciilor Secrete, un aspect care devenise deosebit de sâcâitor în anii adolescenţei. Acceptase restricţiile, imposibilitatea de a ieşi spontan la cumpărături cu prietenele ei sau de a se bucura de pizza şi năzbâtii la vreun restaurant local. Părinţii ei se străduiseră din răsputeri să creeze şi bule de normalitate pentru Julia şi fratele ei. Dar Julia ştiuse dintotdeauna că se trăgea dintr-o familie de seamă. Şi pentru astfel de miracole exista un preţ.
Ţinea minte ziua când se mutaseră înapoi în casa copilăriei ei, când mama ei îi îmbrăţişase pe toţi, apoi râjise şi le spusese că ieşeau la pizza şi un film. Fusese una dintre cele mai fericite seri din viaţa Juliei.

Acum rămase pe trotuar şi privi taxiul îndepărtân- du-se. Casa continua să o atragă, continua să o aline. Ştia că îşi făcuse o profesie din a cumpăra şi a vinde case tocmai pentru a-şi oferi la nesfârşit acea alinare, apoi pentru a o da mai departe altora.

Iubirea avea nevoie de un cămin care să o adăpostească, iar ea fusese atât de norocoasă în căminul ei.
îşi ridică valiza şi urcă puţinele trepte de cărămidă, apoi trase valiza pe roţi pe aleea îngustă. Florile de toamnă începeau să se scuture, reflectă ea. Vioiciunea toamnei începea să pălească pe măsură ce se apropia iarna. în puţin peste o lună casa avea să se lumineze cu becuri colorate, uşa de la intrare urma să fie decorată cu o cunună, iar prin fereastra graţioasă din faţă avea să strălucească un brad de Crăciun proaspăt tăiat, încărcat cu ornamente făcute de familia ei.
Astfel de amintiri erau plăcute. Bătu, folosind ciocă-nelul de alamă cu blazonul clanului MacGregor pentru a izbi în uşă. Leul încoronat o privi cu asprime, făcând-o să se gândească la bunicul ei.
Când uşa se deschise Julia îi zâmbi radios femeii mărunte şi îngrijite care stătea în prag.
- Boxy, tu nu te schimbi niciodată?
- Domnişoară Julia!
Elizabeth Boxlieter îşi aruncă braţele scurte în jurul Juliei şi o strânse. Boxy îndeplinise o mulţime de funcţii pe lângă familia MacGregor de-a lungul unei perioade de cincisprezece ani. Asistent administrativ al doamnei MacGregor fusese titlul ei în perioada petrecută la Casa Albă. însă adevăratul ei rol era de a gestiona. Totul.
Boxy se dădu înapoi şi, deşi ochii îi sclipeau încân-taţi, flutură mustrător un deget.
- Nu ai spus nimănui că vii încoace, nu ne-ai anunţat nici cu o clipă înainte. Dacă eram plecaţi?
-Atunci mi-aş fi deschis singură şi mi-aş fi plâns foarte tare de milă. Râzând, Julia se aplecă pentru a o săruta pe Boxy pe obraz. Voiam să vă surprind pe toţi. Mami şi tati sunt acasă, nu-i aşa?

- întâmplarea face să fie. Boxy închise uşa de la intrare. Tatăl tău tocmai s-a întors de la Câmp David. Pe cuvânt, numai nu îl mai lasă în pace, cerându-i mereu ba să negocieze una, ba să îi consilieze într-alta.
- Ei bine, cineva trebuie să asigure securitatea lumii libere, nu-i aşa?

- El şi-a îndeplinit partea cu vârf şi îndesat. Omul ar trebui să poată pleca la pescuit o lună.
-Taţi nu pescuieşte.
- Şi ce contează asta? E sus în biroul lui, prins într-o convorbire peste ocean, iar mama ta e în spate, în came-ra ei de lucru.
-Am s-o întrerup pe mami, decise Julia, apoi îl vom întrerupe pe tati. Nu duce valiza sus, Boxy, spuse ea, pornind pe coridor. Am s-o duc eu în câteva minute.
Boxy pufni. De parcă ar fi fost dispusă să lase un bagaj să strice ordinea din foaier. Şi, luând valiza, urcă scările.
Camera de lucru a lui Shelby MacGregor era o bu-cătărie de vară transformată care oferea spaţiu pentru roata ei de olar şi pentru cuptorul de ars, masa de lucru şi diversele materiale. Pe toată durata administraţiei soţului ei, ea continuase să lucreze ca artist, în egală măsură pentru a-şi satisface nevoia de a crea şi pentru a demonstra prin exemplul propriu dreptul fundamental de a te dedica unei cariere.
Acum fosta Primă Doamnă era cocoţată pe un scă-unel la roata ei, confecţionând un vas. Mâinile îi erau mânjite de lut până la încheieturi, antebraţele pătate. Părul ei roşu-închis era strâns neglijent în creştetul capului, iar ochii ei cenuşii-fumurii erau întunecaţi de concentrare.
Pe fundal se auzea muzică, un concert oarecum vi-olent. Sub ochii Juliei, lutul se transformă în mâinile mamei ei, metamorfozându-se dintr-o masă amorfă, alungindu-se, subţiindu-se, devenind un vas elegant. Julia se sprijini de canatul uşii şi aşteptă.
-Nu-i rău, murmură Shelby, rotindu-şi capul şi scuturându-se de nodurile apărute în ceafă în timp ce opri roata.
-Va fi superb. întotdeauna sunt superbe.

-Julia! Shelby sări în picioare şi apucă să traverseze pe jumătate distanţa până la fiica ei înainte să se oprească. O, sunt dezastru, spuse ea râzând, întinzându-i mâinile acoperite de lut. Haide, sărută-mă tu.

Julia se supuse, apăsându-şi buzele pe fiecare dintre obrajii mamei sale.
- Ce surpriză!
- Una plăcută, sper.
-Cea mai plăcută. Stai să mă spăl ca să te pot îm-brăţişa. L-ai văzut pe tatăl tău? întrebă Shelby, pornind în grabă spre o chiuvetă pentru a-şi curăţa lutul de pe mâini şi braţe.
-Nu. Boxy zicea că e la telefon, aşa că am venit să te întrerup pe tine mai întâi.
- Ei bine, are nevoie de o pauză, aşa că o să-l atacăm împreună. Se şterse rapid, apoi se întoarse să îşi arunce braţele în jurul Juliei. O, cât de tare mi-ai lipsit! Va trebui să-mi povesteşti tot ce e nou şi minunat. Ce mai fac verişoarele tale, micul Daniel, cum merge renovarea casei? Cât poţi să stai? Ţi-e foame? Răspunde la oricare sau toate aceste întrebări în ordinea aleasă de tine.
Râzând, Julia porni la braţ cu mama ei şi urcară îm-preună scările din spate.
-Să vedem, verişoarele mele o duc excelent. Laura arată ca o Madonă cu micul Daniel, iar Gwen radiază ca un înger. Am mâncat ceva ce aducea vag a mâncare pe avion şi nu pot să stau decât câteva zile. Casa... merge bine.
Shelby observă ezitarea şi decise să cerceteze cauza ei în cel mai scurt timp. Se întoarse spre biroul soţului ei, bătu de formă la uşă şi o deschise.
Alan MacGregor era aşezat în spatele mesei de scris. Părul i se colorase într-o nuanţă intensă de argintiu, iar lumina soarelui ce se revărsa pe fereastră îl făcea să scân- teieze. Ca întotdeauna, Juliei i se păru cel mai chipeş bărbat din lume şi privi acele riduri de îngrijorare din jurul ochilor lui întunecaţi transformându-se în riduri de bucurie.
încă ţinând telefonul la ureche, se ridică în picioare şi îi întinse mâna.
-Am să mă gândesc. Da, am să mă gândesc serios, îşi încolăci un braţ în jurul fiicei sale, o trase strâns la piept.

îmi pare rău, domnule senator, dar va trebui să vă resun eu. A intervenit ceva aici. Da, aşa voi face. închise

şi, întorcându'Se, o strânse pe Julia în braţe. Ceva irezistibil, murmură el, sărutând-o pe creştet.
In mai puţin de o oră Julia era întinsă în faţa focului în salonul familiei, sorbind dintr-un excelent vin alb şi mai relaxată decât fusese vreodată în ultimele câteva săptămâni. Instinctele care îi sugeraseră să vină acasă fuseseră perfect corecte, decise ea.
- E minunat aici. îşi sprijini capul de braţul fotoliului tatălui ei, aproape torcând când el o mângâie pe păr. îşi pierde minţile Boxy încercând să vă anuleze obligaţiile din serile astea?
- Era un singur dineu, îi spuse Shelby. Unul foarte plicticos. Sunt încântată să pot rămâne acasă.
îşi încrucişă picioarele goale în dreptul gleznelor. Privirea rapidă pe care i-o aruncă lui Alan fu un semnal. Recepţionându-1, Alan ciufuli părul Juliei.
- Te-ai obişnuit să locuieşti singură?
-Mi-e dor de ele, recunoscu Julia. Eu şi Laura şi Gwen am format un trio atâta timp. încă mă văd cu ele frecvent.
- Dar nu e la fel, încheie Alan în locul ei.
-Nu, nu e. Din unele puncte de vedere, e mai bine. Ele sunt atât de fericite, mă bucur mult când le văd.
- Dar ţu eşti fericită?
- Da. întoarse capul spre tatăl ei pentru a putea să îi zâmbească. Sunt încântată unde am ajuns şi ador ceea ce fac, cum o fac. în momentul de faţă mă distrez fabu-los urmărind renovarea casei.
Iată, îşi spuse Shelby, şi ocazia de a interveni.
- De-abia aştept să o văd.
îi zâmbi soţului ei, semnalizându-i să preia el conversaţia.
- Cât de mult ai avansat?
-Mi-e gata dormitorul. A fost o prioritate pentru mine. Desigur, am fost nevoită să mă ciondănesc cu Murdoch în privinţa subcontractorilor care să zugrăvească şi să pună tapetul, dar eu sunt cea care scoate banii.

- Fără îndoială. Nu domnul Murdoch, remarcă Shelby, ci Murdoch. Probabil era vorba despre fiul acestuia. Ai ceva probleme cu contactorul-şef?

- Oarecum. La proiectul ăsta îl am pe Cullum Murdoch. Tatăl lui nu se simte prea bine.
-Michael? îngrijorat, Alan se îndreptă în scaun. Ce a păţit?
-A prins o răceală de vară serioasă şi i-a luat ceva timp să se scuture de ea. Se reface, dar Cullum e deja vâ-rât până în gât în proiect, aşa că... Se întrerupse şi ridică din umeri. Face o treabă excelentă. Atâta că... avem sti-luri contradictorii, presupun. El vrea lucrurile în stilul lui, eu le vreau într-al meu. Nimic mai simplu.
Julia îşi termină vinul şi trase adânc aer în piept.
- Mă gândesc să încep o relaţie cu el.
- Oh. Durerea o lovi ca o săgeată măruntă, chiar sub inimă. Instinctiv, Shelby îşi frecă o mână peste locul dureros. Dar dacă nu vă înţelegeţi...?
-Asta e la un nivel. Oftând uşor, Julia îşi întinse picioarele. La un alt nivel, se pare că ne înţelegem abso-lut excelent.
-Nivelul fizic nu e suficient, interveni Shelby, apoi se strădui să îşi ţină în frâu panica văzând privirea caldă şi amuzată pe care i-o aruncă Alan.
- Se pare că mama ta se gândeşte la o altă tânără foarte frumoasă care a încercat să se convingă singură că nu se poate împăca prea bine cu un anumit tânăr la un anumit nivel. Ochii lui negri sclipiră când rânji. Aşa că am sedus-o.
-Alan! Ezitând între râs şi îngrijorare, Shelby clătină din cap. Acum e vorba de fetiţa noastră, şi nu cred că vreunul dintre noi vrea să o ştie sedusă de un Murdoch.
- Pare mai degrabă opera lui MacGregor decât a lui Murdoch, îi murmură Alan fiicei sale şi văzu lumina războinică pe care o iubea sclipind în ochii soţiei lui. Aş zice că asta depinde şi de cine e acel Murdoch, continuă el. Şi de Julia. Eşti o femeie inteligentă, Julia. Ştii se deosebeşti binele de rău şi ştii ce e bine pentru tine.
- Ceea ce mi s-a părut o idee bună, la momentul respectiv, a fost să îmi ofer o oarecare distanţă şi să discut cu

voi amândoi. Nu-ţi face griji pentru mine, mami. îşi puse o mână pe genunchiul lui Shelby. Nu m-ar seduce.

Dacă voi începe o relaţie cu Murdoch, o voi face cu ochii larg deschişi.
Mai povestiră toţi trei încă puţin, apoi, când Julia se retrase pentru a-şi despacheta bagajele şi a se schimba, Shelby se întoarse spre soţul ei.
- Alan, situaţia e gravă.
- Hmm.
Se ridică să reumple paharul soţiei sale.
- Nu mă lua cu acel „hmm“ diplomatic. II privi posomorâtă peste buza paharului. Nu sunt atât de naivă cât să cred că Julia nu a mai avut niciodată o relaţie cu un bărbat. Dar nici unul dintre ei nu a contat vreodată suficient cât să o îngrijoreze sau să o determine să vină să discute cu noi despre asta.
Aşezându-se pe braţul fotoliului ei, Alan îşi trecu un deget peste bretonul soţiei sale.
- Eşti îngrijorată că e îndrăgostită sau că e orbită de dorinţă?
-Ambele. Oftă. Fetiţa ei cea mică, îşi spuse ea. Copi-laşul ei. Nu avusese timp suficient să se pregătească. Pur şi simplu cred că ar fi mai înţelept dacă am şti ceva mai multe despre el.
-Tatăl meu cunoaşte familia Murdoch de ani buni. Gura lui Alan se strâmbă într-un zâmbet când ridică paharul să bea. îmi închipui că va fi foarte încântat de situaţie.
Shelby se prinse într-o clipă. îşi închise o mână peste cea a lui Alan.
- Doar nu crezi că el a aranjat asta cumva?
- Nu. Alan se aplecă şi sărută gura posomorâtă a soţiei sale până o îndulci. Sunt absolut convins că a făcut-o.
capitolul 26
Cullum sorbi posac din bere, în timp ce din tono- mat răsuna un cântec despre o iubire sfârşită prost. Nu aşa se întâmpla întotdeauna? se întrebă el. Nimic nu dura la nesfârşit - dacă ar fi durat, el ar fi rămas fără obiectul muncii. Apărea putregaiul uscat, îmbătrânirea

materialelor sau pur şi simplu monotonia. Clădirile nu se deosebeau prea mult de oameni, reflectă el. Iar unele erau foarte pretenţioase.
Julia MacGregor era cu siguranţă o femeie foarte pretenţioasă.
Era bine că avusese la dispoziţie câteva zile să se relaxeze, să se calmeze şi să îşi vină în fire. Orice bărbat care ar fi avut o aventură cu ea ar fi sfârşit inevitabil prin a plăti scump, iar el personal era foarte prudent când era vorba de orice fel de investiţii.
Femeia voia să negocieze pentru sex, pentru numele lui Dumnezeu. Să redacteze clauze şi prevederi pentru situaţii neprevăzute, folosind patul drept masă a negocierilor. Ei bine, naiba s-o ia de treabă, decise el, ridicând sticla la buze. El considera că dacă un bărbat şi o femeie erau singuri, sănătoşi şi se doreau reciproc, alte negocieri nu erau necesare.
Aşa că n-avea decât să îşi găsească pe altcineva cu care să facă afaceri. Şi probabil chiar avea să îşi găsească, îşi spuse el, curbându-şi buzele într-un mârâit. O femeie care arăta aşa nu ar fi avut nici o problemă în a-şi găsi un partener de „afaceri".

Şi cum adică arăta aşa? se întrebă el, fără a-şi auzi măcar propriul oftat. Nici măcar nu era cu adevărat frumoasă, dacă o analizai punct cu punct. Dar, cumva, toate detaliile puse laolaltă creau o privelişte care li se înfigea bărbaţilor direct între ochi.
Ea ştiuse acest lucru şi îl folosise în avantajul ei. Ei bine, cu el nu avea să ţină figura. Impulsul trecuse, fără îndoială, şi îşi venise în simţiri. Unul dintre bărbaţi se apropie de bar pentru a-şi comanda ceva de băut şi îl plesni prieteneşte pe Cullum peste spate.
- Cum merge, şefule?
Cullum îi răspunse cu un mormăit. Nu ştia de ce îşi lăsase echipa să îl convingă să iasă la o bere după mun-că. Nu avea chef să socializeze. Pe de altă parte, nu avu-sese chef nici să meargă acasă. Adevărul era că nu părea să aibă niciodată chef de nimic în afară de scandal.

- Sper sincer ca domnişoara MacGregor să se întoarcă repede. Tâmplarul care lucra la chenare îşi împinse

în sus cozorocul şepcii de baseball pe care o purta şi îi rânji. Băieţilor le e dor să o vadă plimbându-se printre ei - în special când poartă vreuna dintre fustiţele ei scurte. Vă spun, femeia e cocoţată pe nişte picioroange de vis. Fără a bănui norul roşu de furie ce începea să se formeze în faţa ochilor şefului său, tâmplarul se sprijini de bar pentru a sorbi din halba rece. Şi miroase atât de bine că-ţi vine să o mănânci.
Cuprins foarte brusc de impulsul de a sparge sticla de marginea barului şi a înfige capătul tăios înspre faţa acelui bărbat, Cullum avu grijă să pună jos sticla foarte atent.
-Tu rămâi cu mintea la ce ai de făcut, Jamison, în loc să-ţi stea capul la picioarele clientei.
-Ei bine, pe toţi dracii, Cullum, începu Jamison, apoi îşi drese vocea când surprinse violenţa dogoritoare din ochii lui Cullum. Sigur, şefule, eu doar făceam conversaţie.
Fără un cuvânt, Cullum aruncă pe bar câteva banc-note şi se ridică. Ieşi înainte să apuce să rănească pe cineva din echipa lui.
Jamison răsuflă zgomotos, apoi chicoti şi îşi strigă prietenul.
- Hei, Jo, se pare că şeful a pus ochii pe domnişoara McG.
Jo se apropie imediat şi se aşeză pe scaunul recent eliberat pentru a discuta informaţiile proaspete.
Cullum ar fi fost furios să afle că muncitorii din echi-pa lui îşi petrecură mai bine de o oră rânjind şi bârfind despre el şi Julia. Ar fi intrat în pământ de ruşine să ştie că acele rânjete şi bârfe se răspândiră ca un şir de fulge-re printre subcontractori. Până a doua zi la amiază nu mai era bărbat sau femeie printre cei care lucrau la casa MacGregor care să nu se întrebe ce se petrecea între şeful lor şi clientă.
Formarea unui fond de pariuri era inevitabilă. Cul-lum intră în încăpere exact când o bancnotă de două-zeci de dolari trecu de la unul dintre bărbaţi la altul. Dar Murdoch &. Sons nu lucra cu oameni grei de cap.

- Mulţumesc pentru împrumut, Mike. Bărbatul băgă bancnota în buzunar cu un zâmbet relaxat. Ţi-i dau înapoi la salariu. Hei, şefule, suntem gata să montăm mulura de protecţie aici.
- Atunci să ne apucăm de treabă.

Sufrageria avea să fie cea mai formală încăpere din toată casa. Lambriurile, mulura de protecţie pentru sca-une bogat sculptată, cele trei ferestre înalte şi înguste şi tavanul superb casetat meritau tot ce putea fi mai bun. Spera că Julia nu avea să mobileze camera aceea cu articole delicate. încăperea avea nevoie de piese mari, masive - scaune cu spătare înalte, o masă cu o oarecare vechime şi greutate.

Avea micuţa cameră de zi de la etaj şi salonul din spate dacă voia ceva simandicos şi delicat. Această încăpere impunea forţă.

- Probabil va pune panseluţe pe pereţi, bombăni el şi, după ce verifică primul segment de mulură, trecu în bucătărie.

Aici lucrările avansau bine. Cu privirea concentrată pe detalii, Cullum nu observă rânjetele viclene şi specu-lative îndreptate spre el. Linoleumul fusese îndepărtat, lemnul de pin de dedesubt protejat cu huse,. Refinisarea podelei avea să fie unul dintre ultimii paşi. în aşteptarea dulapurilor de bucătărie, pereţii fuseseră zugrăviţi. Nu putu să nu aprobe nuanţa caldă de galben pe care o alesese Julia. Era o culoare confortabilă şi interesantă şi avea să se potrivească excelent cu lemnul. Peretele fusese dărâmat, mutând astfel în încăpere veranda laterală. Chiar în acel moment se instalau ferestrele.

Urma să fie o încăpere reuşită, decise el, discutând detaliile cu echipa lui, în timp ce studia spaţiul. Ideile lui căpătau viaţă. Astfel de lucruri îi ofereau întotdeau-na lui Cullum o strălfulgerare de satisfacţie. Dar de data asta era un fior mai profund şi mai intens. îşi spuse că dacă de data asta se simţea mai stăpân peste casă, era doar fiindcă găsea în ea ceva atât de special.

Nu avea absolut nici o legătură cu proprietara.

Chiar şi aşa, se putea imagina intrând în bucătăria finalizată într-o dimineaţă devreme. Sub geamul sudic

s-ar fi aflat ghivece cu verdeţuri. Ar fi făcut cafea pe hiatul de lucru pe care îl construia personal. Ar fi mă-cinat cafea proaspătă. Atunci încăperea ar fi mirosit a rozmarin, a cafea şi a florile de pe vechea masă de stejar aflată în zona de stat jos.

Ar fi băut prima ceaşcă în picioare, apoi cu cea de-a doua s-ar fi dus la măsuţa din fier forjat al cărei loc era în colţ, exact acolo. Pentru mese în familie. Lumina soarelui s-ar fi strecurat în încăpere, întâmpinând-o pe Julia când ar fi apărut în prag, ciufulită şi sexy după somn. Ea i-ar fi zâmbit, s-ar fi apropiat să se sprijine de umărul lui şi şi-ar fi frecat obrazul de al lui. Apoi i-ar fi furat cafeaua.
Era atât de prins în scena imaginară încât atunci când apăru Julia în prag, ciufulită şi sexy de pe drum, el căscă gura la ea.
- Ce? Unde?
-Cine? De ce? încheie ea şi râse de el. Probabil că visai la ceva foarte frumos, Murdoch. îşi băgă mâinile în buzunarele sacoului de caşmir şi studie încăperea. Uau, progrese. Va trebui să îmi iau cu regularitate câteva zile libere. Abia atunci te izbesc transformările. E fabulos aici. Am ştiut eu că nuanţa asta de vopsea o să arate bine. Şi, oh, ferestrele vor fi minunate. Iţi recunosc pe deplin meritul în privinţa asta. Tocmai am văzut uşile terasei laterale. Sunt perfecte. Pur şi simplu perfecte.
Cullum nu putu decât să fie recunoscător că ea vorbea atât de mult. în acel moment avea nevoie de mai mult de un minut pentru a-şi recăpăta echilibrul. Hotărâse că nu o voia, nu-i aşa? Atunci de ce se chinuia sălbatic să îşi stăpânească impulsul de a o prinde în braţe chiar în clipa aceea şi a o săruta până îi zdrăngăneau oasele din corp?
Cullum se holba la ea ca şi cum ar fi trecut prin- tr-un zid, îşi spuse Julia, şi începu să îşi simtă pulsul po- ticnindu-se şi agitându-se. Reflectase atent la problema relaţiei lor cât se aflase în Georgetown. Toate condiţiile şi detaliile, toate cerinţele şi regulile, totul fusese stabilit cu grijă în mintea ei.
Iar acum nu îşi mai amintea nimic din toate acestea.

-Mă gândesc că am să... Mă bâlbâi, dacă mă mai pri-veşti mult aşa, îşi spuse ea. Ah, am să-mi duc lucrurile sus, apoi o să arunc o privire să văd ce s-a mai întâmplat. Au venit, ăăă, dulapurile de bucătărie?
- Poimâine.
-Bun, în regulă. De-abia aştept să le văd. Eu doar... Flutură o mână într-un gest vag. Am să plec acum.
Răsucindu-se pe călcâie, porni în grabă spre ieşire, apoi îşi înăbuşi un icnet când el o prinse de braţ şi veni lângă ea.
-Te ajut să-ţi duci sus lucrurile. Trebuie să finalizăm câteva detalii privind camerele de oaspeţi.
„Nu acum“, decise ea. Cu siguranţă nu acum, când nu era în stare să lege nici două gânduri raţionale.
-Nu vreau să te întrerup de la muncă. Şi am nişte telefoane de dat şi...
- Nu va dura mult. Sprânceana i se arcui brusc când văzu grămada de bagaje de la baza scărilor. Nu ai lipsit decât trei zile.
-Ştiam că voi face cumpărături, aşa că mi-am luat mai multe genţi. Luă una dintre ele pentru a avea mâi-nile ocupate. Sunt mai mult de jumătate gata cu pregă-tirile de Crăciun.
- Mă bucur pentru tine. Cullum dădu să ia celelalte două bagaje, clătină din cap când simţi cât erau de grele şi făcu un efort să le ridice. Unde vrei să ţi le pun, Moş Crăciun?
- Sus în camera mea. Trebuie să organizez totul înainte să mă apuc de împachetat. Cum se simte tatăl tău?
- E mult mai bine, cred. Nedumerit, Cullum coborî privirea când o jumătate de duzină de muncitori se furişară în foaier pentru a-l privi urcând cu Julia. Ce-i? Cumva aţi terminat casa când nu eram eu atent? Cu-vintele lui îi făcură să se risipească. Cullum ridică din umeri, ignorând râsetele zgomotoase care urcară după el. Trebuie să ţină minte să păstreze ferestrele deschise când lucrează cu clei. îi transformă în idioţi.
-Uite, aruncă-le pur şi simplu pe pat, îi spuse Julia. Şi, astfel, patul avea să fie prea aglomerat pentru a putea

să fie o tentaţie pentru oricare din ei. Sunt foarte nerăbdătoare să văd....
Fraza se termină brusc sub buzele lui. Cullum o trăsese în braţele lui, îi prinsese părul în pumn şi îi capturase buzele într-un sărut lacom înainte să apuce să inspire şi să expire. Apoi respiraţia nu i se mai păru prea importantă. Geanta pe care o ţinea în mână îi căzu la podea cu o bufnitură.
- Trebuie să discutăm despre asta, reuşi ea să spună.
-Taci, Jules.
-Da, bine. Cu un geamăt frânt, îşi lăsă mâinile să urce pe spatele lui, încleştându-le peste umerii lui şi chi- nuindu-se să ajungă mai aproape. Ceva o izbi în şold, ceva o înghionti cu forţă în coapsă. Au, la naiba.
- Centura de scule, bombăni el şi îşi slăbi strânsoarea înainte să o rănească. Scuze.
- Nu-i nimic. Cu o mână tremurătoare, îşi frecţionă uşoara lovitură. Stăm teribil de prost la capitolul sincronizare. Ascultă, nu ştiu cât te-ai gândit tu Ia asta, dar eu m-am gândit destul de mult. Trebuie să discutăm.
- Te doresc. Asta e contribuţia mea la discuţie.
Râzând şovăitor, Julia se retrase în lateral până puse între ei cufărul de la picioarele patului.
- Eu am ceva mai mult de spus pe tema asta.
-Ce surpriză. Noi terminăm aici la patru şi jumătate. Mă întorc la şase. Dacă doreşti, voi aduce ceva pentru cină.
-Cină. Era rezonabil, decise ea. Poate ar trebui să ieşim.
Privirea ochilor lui verzi rămase încinsă şi aţintită asupra ei.
-Altă dată, Jules. în seara asta nu prea am chef de întregul ritual de împerechere cu meniuri şi chelneri, şi conversaţie de complezenţă.
Ea dădu încet din cap.
-Atunci vom mânca acasă, dar vom discuta.
Acum zâmbi el, un zâmbet lent şi senzual care îi curbă buzele şi îi stârni Juliei fiori delicioşi pe şira spinării.
- Punem pariu?
-Vorbesc serios, Murdoch.

- La fel şi eu, MacGregor. La şase, repetă el, înainte de a se întoarce spre uşă.
- Şase şi jumătate, spuse ea.
Era arbitrar, ştia, dar simţea nevoia să aibă şi ea un cuvânt de spus. înţelegând-o perfect, Cullum clătină din cap.
- In regulă atunci. Apoi ridică o sprânceană. Vii?
- Unde?
- Să vezi camerele de oaspeţi, ai uitat?
-Oh. Fâstâcită, îşi netezi părul ciufulit. Credeam că ai spus asta doar pentru urechile muncitorilor.
- Eu spun ce am de spus. Să mergem să aruncăm o privire. Ţevăria a fost inspectată şi aprobată.
Julia se strădui să treacă din pielea unei potenţiale iubite în cea a unui client. O irită faptul că el părea ca- pabil să facă tranziţia mult mai graţios decât ea.
-In regulă. Apoi aş vrea să trec în revistă şi restul lucrărilor, dacă ai timp.
El îi ţinu uşa deschisă.
-Timpul meu îţi aparţine. Cel puţin până la patru şi jumătate.
Ochii ei se îngustară spre faţa lui când trecu pe lân-gă el.
-De ce am impresia că asta aduce a ameninţare, Murdoch?
El îi zâmbi sec.
-N-am de unde să ştiu. E pur şi simplu realitatea, MacGregor.
La patru şi treizeci şi cinci privi ultima camionetă - cea a lui Cullum, fireşte - plecând din faţa casei. Avea mai puţin de două ore la dispoziţie, îşi spuse ea, dar de data asta urma să fie pregătită. De data asta nu avea să îşi lase mintea să îi fie orbită de senzaţii înainte să apuce să spună ce avea de spus. Aveau să discute situa-ţia raţional, să negocieze termeni care să fie acceptabili pentru amândoi. Când se sfârşea aventura - ceea ce fără îndoială urma să se întâmple - aveau să scape amândoi cu doar un minimum de efort şi suferinţă. Erau, decisese ea deja, mult

prea asemănători ca să se înţeleagă bine. Iar dorinţa fizică elementară pe care o simţeau erau mult prea intensă şi prea fierbinte pentru a rămâne aprinsă mult timp.

Nu voia să aibă de suferit când se sfârşea totul şi nu voia să îl rănească nici pe el. Aşa că aveau să stabilească nişte reguli şi să le urmeze. Şi aveau să se bucure unul de altul atât cât avea să dureze.
Julia întoarse spatele ferestrei, întrebându-se de ce se simţea brusc atât de deprimată. Poate era din cauză că fusese atât de apropiată de Laura şi de Gwen, iar ele se îndrăgostiseră amândouă atât de fulgerător. Neavând nici măcar o clipă să reflecteze sau să plănuiască, sau să îşi bată capul cu regulile.
Dar aici nu era vorba de iubire. Atracţia fizică dintre ei era de natură chimică. Şi îşi mai amintea suficient din materia respectivă cât să ştie că experimentele vo-latile puteau uneori să se lase cu explozii dacă nu erau pregătite şi executate cu grijă. Şi nu avea de gând să sfârşească pârlită. Chiar şi aşa, nu vedea nici un motiv pentru a nu-l scoate din minţi între timp.
Avea aproape două ore la dispoziţie, reflectă ea. Timp mai mult decât suficient pentru a parcurge ritualul feminin răsfăţat al pregătirii pentru un iubit. Când va termina, durul de Cullum Murdoch avea să fie ca plastilina în mâinile ei.
capitolul 27
Julia urma să se topească precum o bucăţică de unt. Va avea el grijă de acest lucru.
Deşi fu tentat să îşi descuie singur pentru a o irita, Cullum bătu la uşă la şase şi jumătate. Se schimbase într-o bluză bleumarin şi blugi curaţi - în nici un caz nu avea să o lase să creadă că îşi bătuse capul cum să se aranjeze pentru ea în seara aceea. Dacă afla că era câtuşi de puţin nelinişţit, câtuşi de puţin speriat, i-ar fi oferit un avantaj prea mare. li plăcea faptul că Julia îşi folosea avantajele, chiar o respecta pentru acest lucru. Dar nu era dispus să o lase

să i-o ia înainte sau să ajungă intr-o poziţie superioară lui. Mută punga pe care o avea cu el de pe un braţ pe altul şi tocmai se gândea să îşi folosească totuşi cheia când deschise ea uşa.
Nici ea nu părea să se fi agitat prea mult, aşa că nu avea dreptul să îi facă pulsul să o ia nebuneşte la goană, îşi

lăsase părul desfăcut, în bucle sălbatice, aşa cum îi plăcea lui cel mai mult. Se revărsa peste umerii unei elegante salopete negre foarte mulate care îi expunea rotunjimile cu o fidelitate ce îi lăsă gura apă. La brâu avea prinsă larg un fel de centură de argint confecţionată din zale mari. Era desculţă.
Arăta ca o boemă rafinată, cu ochii ei de culoarea ciocolatei înconjuraţi de gene dese şi gura ei generoasă moale şi nerujată.
-Eşti prompt. Buzele ei fără urmă de ruj se curbară intr-un zâmbet lent. îmi place asta la un bărbat.
- Eşti bine lucrată. Zâmbi şi el cu acelaşi calm leneş, îmi place asta la o femeie.
- Nu-i aşa că suntem norocoşi? Intră. închise uşa în urma lui şi îşi impuse să ignore tremurul din stomacul ei. Deci ce-ai adus pentru cină?
- Meniu extracrocant.
în ochii ei se aprinse o sclipire de umor rapid, apreciativ, care îl făcu şi pe el să rânjească.
- Şi un excelent Bordeaux alb care va pune în evidenţă, în loc să acopere, faimoasele ierburi şi condimente din reţeta secretă.
- Cine ar fi crezut că avem gusturi similare în materie de mâncare? Hai să ducem astea sus. îşi înclină capul înainte ca el să apuce să îşi închipuie că ar fi putut să o grăbească. Camera mea e singura din casă, în momentul de faţă, în care se poate mânca într-o atmosferă plăcută. Doar dacă nu cumva ai prefera să stai aşezat pe nişte găleţi de adeziv pentru tapet şi să mănânci pe o capră de tăiat lemne?
- E bine în camera ta.
- Urcă înaintea mea, eu merg să văd dacă pot găsi pe undeva două pahare de vin.

-Avem aici tot ce ne trebuie. Bătu cu mâna peste pungă. Plastic şi hârtie. Nu are rost să murdăreşti vase câtă vreme bucătăria ta e cu fundul în sus.

- Ai perfectă dreptate. Şi era drăguţ din partea lui că se gândise la acest lucru, îşi spuse ea, începând să urce scările. Lucrările progresează fără probleme.
- E nevoie doar de organizare. Şi de puţin noroc.
-Mă interesează o clădire din centru. Ar trebui să poată fi amenajată în şase apartamente de câte două camere foarte confortabile. Cu puţin noroc şi multă organizare. Se opri la uşa camerei ei pentru a-i arunca o privire. Crezi că tu şi tatăl tău aţi fi interesaţi?
- Dacă nu ai nevoie să te apuci de ea mai devreme de întâi ianuarie.
- Nici măcar nu am cumpărat-o încă, deci va dura cel puţin până atunci.
Făcuse focul în şemineu, atât pentru căldură, cât şi pentru atmosferă. Pârâia vesel în spatele unui grilaj de alamă bogat decorat. Poliţa căminului era plină ochi de sfeşnice ji suporturi de lumânări de diverse mărimi şi materiale. încă nu aprinsese lumânările conice, nici pe cele votive. Aprinsese însă o coloană groasă de alb cerat în mijlocul micuţei mese din zona amenajată pentru relaxare.
- Foarte drăguţ.
Camera mirosea seducător şi la fel şi ea. Cullum puse pe masă punga roşu cu alb, întrebându-se dacă acesta era planul ei - să îl seducă înainte să apuce să se impună în faţa ei. Urma să fie o noapte interesantă.
Scoase vinul şi un tirbuşon, privind-o în timp ce deschise sticla.
- Dacă tot am decis să socializăm, am să-ţi spun că te descurci spectaculos de bine în amenajarea casei. Te mişti rapid, dar nu iei decizii pripite. Selectezi inteligent piesele pe care ţi le doreşti. Reuşeşti să dai casei un aer rafinat, dar totuşi prietenos. Nu oricine ar putea face asta.
Ea încercă să nu rămână cu gura căscată la el. Era un compliment gândit să flateze o femeie ca ea, unul care se referea la mintea, la stilul şi la inima ei.

- Mulţumesc, asta înseamnă mult pentru mine. Am crescut într-o casă rafinată, dar prietenoasă.
-Tu ai crescut la Casa Albă, îi aminti el, şi îi oferi un pahar de vin din plastic, umplut cu vin de culoarea paielor.

-E drept, dar eu mă gândeam la casa noastră din Georgetown. Oricum, părinţii mei au făcut tot ce a de-pins de ei ca să ne simţim ca acasă la Casa Albă.
- Probabil te-ai simţit ca într-un acvariu.
- Uneori. De multe ori era surprinzător de confortabilă şi intimă. Dacă voi mai locui acolo vreodată, îi voi oferi familiei mele acelaşi confort.
El ridică din sprâncene.
-Te gândeşti să te căsătoreşti cu vreun viitor preşedinte?
- Nu, mă gândesc să fiu un viitor preşedinte.
Aşteptă să i se oprească vinul în gât, să râdă şi să facă vreun comentariu sarcastic. In schimb el îşi îngustă ochii cu un aer speculativ şi dădu din cap.
- Dacă te descurci măcar pe jumătate la fel de bine ca tatăl tău, vei fi un preşedinte bun.
- Mă surprinzi din nou.
- De ce? Ai impresia că sunt o brută de Neanderthal?
-Am avut impresia asta de câteva ori. Se aşează şi deschise punga pentru a o adulmeca. Sunt gata dacă eşti şi tu.
De data asta el chiar râse.
-Să mănânc, adăugă ea blând. Şi să discut despre restul.
7 Nu mă deranjează puţină conversaţie la cină.
Impărţiră puiul şi cartofii pai pe farfurii de carton. Cullum se crispă când ea turnă un potop de sare peste ambele.
- Ştiu, spuse ea chicotind. E dezgustător. Gwen pur şi simplu închide ochii când mâncăm împreună. Muş-că zdravăn şi cu poftă dintr-o pulpă de pui şi oftă de plăcere. Dar e atât de bun. Lucrurile care sunt rele par întotdeauna a fi. Cullum, s-ar putea ca noi doi să fim foarte răi unul pentru celălalt?
- S-ar putea. Viaţa e un joc de noroc.

- De acord. Mie îmi plac jocurile de noroc, dar îmi calculez întotdeauna şansele şi opţiunile - şi ştiu întotdeauna exact cât de mult îmi pot permite să pierd fără a fi afectată, asta înainte de a intra în joc. Deci noi doi suntem atraşi unul de celălalt dintr-un motiv posibil nebunesc şi contradictoriu.
Cullum îşi luă paharul de vin, savurând compania Juliei la fel de mult cum savura gustul sec şi fin al băuturii.

- De acord.
- Referindu-mă strict la mine, eu nu îmi iau un amant doar pentru că simt atracţie. Trebuie să existe o fundaţie ceva mai solidă. Respect reciproc, înţelegere, afecţiune. Totodată, prefer să intru într-o relaţie stabilind de la bun început că dacă lucrurile nu ies bine, ambele părţi vor accepta şi se vor retrage. Iar relaţia trebuie să fie monogamă pe durata contractului. Dacă oricare dintre părţi găseşte această condiţie nesatisfăcătoare, relaţia se sfârşeşte. Fără daune sau stricăciuni.
Amuzat, Cullum rânji.
- Deci dacă eu decid că îmi doresc puţină varietate - sau tu decizi asta -, contractul se anulează.
-Exact. Şi fără resentimente. Aşa se elimină tentaţiile de a minţi şi înşela. Nu tolerez nici una dintre acestea în nici un domeniu al vieţii mele şi cu siguranţă nu în pat.
- Eu nu mint. Iritarea fu ceea ce sclipi în ochii lui de data asta. Şi nu înşel.
-Nu am spus că ai face-o, replică ea calm. Dar oame-nii o fac frecvent - şi, invariabil, scuzele lor se reduc la menajarea sentimentelor cuiva. Eu nu am nevoie şi nu vreau să-mi fie menajate sentimentele.
- In regulă. La prima ocazie când o să vreau să îmi încerc norocul cu vreo tipa trăsnet, am să te anunţ. Cu un gest calculat, îşi şterse degetele pe un şerveţel. Şi la prima ocazie când ai să vrei tu să ţi-l încerci cu vreun băiat chipeş în smoching... Ei bine, va trebui să îl rănesc.
Faptul că pulsul ei avu o uşoară tresărire de plăcere o înfurie.

- Asta e genul de atitudine care nu funcţionează.
-Ba pentru mine funcţionează. înţeleg unde baţi, Jules. Iţi doreşti respect. Te respect - îţi respect mintea şi integritatea. Te înţeleg destul de bine. Eşti obişnuită ca totul să iasă cum vrei tu şi îţi place să fii tu şefa. Eşti chiar bună la asta. Şi îmi placi destul de mult, uneori. Asta e fundaţia ta. Acum dă-m i voie să adaug eu o parte din elementele decorative.
Reumplu ambele pahare şi se lăsă pe spate cu al lui.

- Dacă vrei să faci acorduri şi contracte, încearcă asta cu cineva ca acel Tod pe care l-ai dat afară acum câteva seri. Aici nu e vorba de o tranzacţie, şi nici unul dintre noi nu va putea să îşi planifice parcursul prin diversele etape ale relaţiei. Ne dorim unul pe altul. Poate că după noaptea asta nu ne vom mai dori şi aici se va sfârşi totul.
- Şi dacă unul va mai dori, iar celălalt nu?
-Atunci va fi un ghinion teribil pentru cineva. Se ridică şi, luând-o de mână, o ridică şi pe ea în picioare. Hai să aflăm.
Ea nu terminase încă, nici pe departe, dar el reuşise deja să îi smulgă hăţurile din mâini. Gura lui era fermă, posesivă, şi nu îi dădu de ales gurii ei, forţând-o să se deschidă spre a lui cu un geamăt de plăcere pură. Intenţionase să aprindă lumânările, să îl scoată încet din minţi până accepta toate condiţiile ei. însă dorinţa se descătuşa în ea, primitivă şi brutală. Seducţia, de o par-te şi de cealaltă, trebuia să mai aştepte.
Mâinile ei alunecară sub bluza lui, încleştându-se pe umflătura tare de muşchi de pe spatele lui. Forţa lui o ispitea, o fascina. îi împinse bluza în sus, trăgându-i-o peste cap, aruncând-o neglijent deoparte. Şi îşi dori cu disperare mai mult.
- Efectiv îţi ador corpul, reuşi ea să spună.
El trase în jos umerii costumului mulat, îşi lipi gura pe gâtul ei.
7 La fel şi eu.
Inşfăcă închizătoarea centurii ei şi o smulse, arun-când-o cu un zdrăngănit la podea.
Mâinile lui se plimbară peste materialul mulat, tortu-rându-i pe amândoi, apoi peste carnea ei, bătăturile lui

aspre zgâriindu-i pielea răsfăţată. Gurile li se întâlniră din nou, fierbinţi şi umede, cu limbile împletite, dinţii scrâşnind şi gemete răsunătoare de dorinţă.
Juliei i se tăie respiraţia când Cullum o luă pe sus. Pentru o clipă se simţi complet neputincioasă, copleşi-tă, învinsă. O încântare panicată îi stârni furnicături pe piele. Apoi el o întinse pe cuvertura groasă şi, cu privi-rea aţintită în ochii ei, o dezbrăcă de salopetă.

Fiorul fulgerător ce o străbătu o surprinse. Se pregăti-se pentru el, ştiuse că aşa avea să se încheie seara aceea. Dar nu ştiuse, nu ar fi avut de unde să ştie, că o singură privire prelungă şi dogoritoare a acelor ochi de un verde atât de intens putea să taie atât de rapid nodurile con-trolului ei. Cu un sunet lacom, se ridică spre el, încolăcindu-şi braţele şi picioarele în jurul lui, lipindu-şi gura de a lui.
Era erotică precum cea mai desăvârşită curtezană, periculoasă precum cea mai vicleană sirenă. Cullum îşi simţi sângele gonindu-i prin vene, îmbogăţit cu aroma ei ca un drog. Fu aspru cu ea, nu se putu abţine. Julia îi sfâşiase deja legătura fragilă cu tot ce era civilizat.
Degetele lui se înfipseră în carnea ei, lăsându-i vâ- nătăi. Gura lui coborî zdrobitoare peste a ei până când ea scânci, pradă unei încântări năucite. Apoi, ţinând-o de păr şi trăgându-i capul în spate, se năpusti sălbatic asupra gâtului ei.
Pielea ei era deja umedă de la fierbinţeala trupurilor când Cullum o împinse în spate, când gura şi mâinile lui îi posedară sânii. Aerul era prea dens pentru a putea fi respirat şi de fiecare dată când înghiţea lacom din el i se învârtea capul. Simţea flăcări în ea, încingându-i organismul dincolo de limitele suportabile. La fel de disperată ca el să atingă, să guste, să posede, se rostogoli cu el pe pat.
Picioarele li se încâlciră când îi trase în jos blugii. Fiecare secundă era o tortură delicioasă, fiecare mişcare, un fior sălbatic.
Cullum îşi simţi propriii muşchi tremurând când pielea lui umedă alunecă peste a ei. Nu mai existase niciodată nimeni sau nimic ce să-şi dorească aşa cum

o dorea pe ea. Fiecare centimetru din ea, fiecare curbă, fiecare tremur, fiecare geamăt. Nevoia de a o avea era ca o mână de fier încleştându-se pe gâtul lui, pe inima lui, în vintrele lui.
Se împinse în ea, orbeşte, furios, o simţi strângân- du-se în jurul lui ca un pumn fierbinte. O străfulgerare de triumf, dulce şi îmbătător, îl străbătu din cap până în picioare când

ea ţipă. Apoi picioarele ei lungi şi zvelte se încolăciră în jurul lui.
Mâinile ei se strânseră în pumni pe cearşaf când căzu pradă primului orgasm violent. Presiunea din ea explodă, apoi începu din nou să se acumuleze, forţând-o să inspire gâfâit. Cu minţile rătăcite, îl zgârie cu unghiile pe spate, se arcui spre el, şi întâmpină curajoasă următorul climax.
Cullum se luptă cu negura ce îi întuneca vederea. Voia să o vadă, trebuia să o vadă, în timp ce trupurile lor se năpusteau spre momentul critic. Faţa îi era îmbujorată şi umedă, ochii îi erau închişi, buzele îi tremurau, iar părul îi era o încâlceală de foc pe aşternuturile boţite.
Ceva se chinui să se descătuşeze în el, ceva mai complex şi mai intens decât dorinţa fizică. Cullum i se împotrivi şi se lăsă dus de valul tot mai înalt al senzaţiilor. însă numele ei fu ceea ce îi izbucni de pe buze când se eliberă în ea.
Nu vorbiră. Julia se întrebă dacă nu cumva îşi arsese corzile vocale în fierbinţeala pe care o generaseră împreună. Nu se mai simţise niciodată astfel, atât de satisfăcută şi slăbită, atât de delicat femeie. Ar fi fost mulţumită să adoarmă pur şi simplu aşa, lăfăită goală puşcă pe pat, sub trupul lui Cullum ţintuind-o greoi de saltea.
Când el se foi uşor, ea oftă şi se întrebă dacă acesta era singurul sunet pe care avea să fie în stare să îl scoată în următorii zece ani, aproximativ.
Julia arăta... încântată de sine, îşi spuse Cullum, reu-şind să ridice capul şi să îi studieze chipul. Când mintea i se limpezi, îi fu teamă că o rănise. Ştia că mâinile lui erau mari şi aspre şi, deşi se îndoia că ar fi fost vreodată considerat un amant blând, nu mai fusese niciodată

chiar atât de dezlănţuit. îi era teamă că se apropiase periculos de mult de a fi btutal.
însă judecând după expresia de pisică satisfăcută de pe chipul ei, nu părea să fie cazul de scuze. Ceea ce îl bucură. Detesta să îşi ceară scuze. Apoi ochii ei se deschiseră şovăitori şi îi întâlniră pe ai lui. Buzele ei se curbară într-un zâmbet şi mai larg.
- Mmm, spuse ea.

- Cel puţin.
Fu surprins să constate că îşi dorea - simţea nevoia - să deseneze cu un deget conturul bărbiei ei. Pielea ei era moale acolo, în ciuda formei arogante. Cedând im-pulsului, coborî fruntea şi o atinse uşor cu buzele chiar sub bărbie. Gestul lui îi făcu inima să tresară. îşi spuse că era o reacţie prostească, chiar una periculoasă. Inima ei tre-buia să rămână la o distanţă sigură. în ciuda căldurii trupului lui, se înfioră.
- Ţi-e frig?
Voia să o înfofolească, să aibă grijă să îi fie cald. Voia să aibă grijă de ea. Iar acel gând rătăcit făcu să i se strângă un nod stingher în stomac.
Fiorul nu avea nici o legătură cu frigul, dar Julia se agăţă de scuza aceea.
- Puţin. Nu se putu abţine să nu ridice o mână, tre-când-o prin părul lui lung şi ciufulit. Presupun că ar fi bine să mai punem lemne pe foc.
- Mă ocup eu.
Se aplecă peste ea, intenţionând să o sărute uşor, re-laxat. Şi zăbovi în sărut până se încleştară amândoi unul de celălalt. Dorinţa crescu din nou în ei, prea rapid ca vreunul dintre ei să apuce să se apere. împreună, întinseră mâinile, traseră plapuma peste ei şi i se abandonară.
capitolul 28
Noiembrie, decise Julia, era cea mai interesantă lună din an. Era una atât de tranziţională, în care aerul era în acelaşi timp diafan şi tare. Vântul aducea miros vag

de iarnă, cu toate aventurile şi surprizele care însoţeau sezonul sărbătorilor.
Aproape că îi părea rău să o vadă sfârşindu-se. în viaţa ei nu petrecuse o lună mai fascinantă sau mai palpitantă. Era^convinsă că ea şi Cullum reuşeau să fie foarte discreţi. în timpul programului de lucru păstrau o distanţă respectabilă. De cele mai multe ori, recunoscu Julia, amintindu-şi o întâlnire scurtă şi toridă în cămara rea-menajată. Iar atunci, fu nevoită ea să admită, ea fusese capul răutăţilor. Pur şi simplu fusese ceva în felul în care stătea în zona acea curată şi confortabilă, cu centura de

scule petrecută peste şolduri şi cu pielea mirosind a rumeguş, ceva ce îi prăjise toate circuitele suficient cât să îl îmbrâncească în uşă şi să sară pe el.
Nu că el i-ar fi opus prea multă rezistenţă. Simplul adevăr era că le venea greu să îşi ţină mâinile departe unul de celălalt. Cum se chinuiau să o facă timp de aproape opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână, tensiunea acumulată adăuga destul de multă disperare întâlnirilor lor din afara programului.
Iar dormitorul ei şi cămara nu erau singurele încă-peri în care se distraseră. Se gândi cum ajunseseră să se tăvălească pe husele de protecţie din biblioteca pe jumătate terminată, râzând ca nebunii şi luptându-se cu nasturi şi fermoare.
Nu păreau nici măcar să se apropie vreodată de a se sătura unul de celălalt.
- în mod cert arăţi... satisfăcută, comentă Laura.
Atât ea, cât şi Gwen îşi rezervaseră prima după-amiază de sâmbătă din decembrie pentru a o ajuta pe Julia să decoreze bradul. Deşi fiecare dintre ele avea propria casă acum, nici una nu uitase anii în care locuiseră îm-preună, nici legătura care se formase între ele.
- De ce nu aş fi? Julia căută locul perfect unde să atârne Moş Crăciunul de lemn sculptat ce trecea cu sania peste o semilună. Casa e aproape terminată şi se conturează exact cum mi-am dorit-o eu.
Sprijinindu-şi acum mâinile pe şolduri, se întoarse să studieze camera de zi finalizată. încăperea era inundată

de soare, care poleia podeaua din lemn de pin bine şlefuită. In şemineul de piatră pârâia focul. Chenarul de lemn era întunecat şi lucios şi se curba uşor peste uşi şi ferestre. Tencuiala decorativă era năucitor de frumoasă.
Cele două încăperi mici şi întunecate dispăruseră. Iar locul lor fusese luat de un spaţiu uriaş, foarte aerisit, în care îşi aranjase piesele de mobilier favorite. Cana-peaua cu spătar curbat şi perne de brocart, sofaua lungă şi adâncă, perfectă pentru un pui de somn la amiază. Două dintre acuarelele originale ale fratelui ei, repre-zentând oraşul Boston, erau atârnate pe perete deasu-pra unei măsuţe pe

care se afla o creaţie a mamei sale, un vas larg şi puţin adânc în culori pastelate ce se amestecau între ele.
Un leagăn de păpuşi antic servea drept suport pen-tru reviste. Doi ficuşi înalţi flancau intrarea care făcea legătura între cele două încăperi. Fiecare obiect, fiecare detaliu, era foarte personal al ei.
- E o cameră fabuloasă, îi spuse Gwen.
- Ştiam că aşa va fi, dar a ieşit chiar mai bine decât mi-am imaginat. Mă bucur că l-am lăsat pe Cullum să mă convingă să aleg o arcadă largă în locul unui spaţiu deschis drept. Adaugă caracter camerei.
Gwen şi Laura schimbară o privire pe la spatele ei, arătând una spre alta, clătinând din cap şi dându-şi ochii peste cap. In cele din urmă Laura ridică exagerat de mult din umeri, în semn de confirmare.
- Deci... Laura alese un minuscul clopoţel de argint pentru o ramură. Presupun că va termina peste câteva săptămâni.
-Aşa ar trebui. Conform diagramei lui, ne apropiem de ultimele detalii.
-Asta faceţi voi - studiaţi diagrame în pat?
-Uneori, dar... Clipind, Julia se răsuci pe călcâie. Poftim?
-Julia, pentru numele lui Dumnezeu! E evident că voi doi aveţi o relaţie.
Gwen se duse să îşi mai toarne ciocolată caldă dintr-un ceainic de porţelan modelat în forma unui elefant vesel.

- Chiar e?
-De fiecare dată când trecem pe la tine, trebuie apoi să mergem acasă şi să ne descărcăm. Râzând, La- ura atârnă un înger diafan. Aerul din casa asta sfârâie. In regulă, suntem băgăcioase. Se întoarse. Dar suntem şi preocupate. Am discutat întotdeauna despre genul ăsta de chestii, dar când e vorba de Cullum eşti atipic de rezervată.
- Nu ştiu ce să spun. Presupun că ne-am dat seama că o bună parte din certurile noastre erau de fapt tensiune sexuală. Când am început să colaborăm îndeaproape... Julia ridică din umeri. S-a întâmplat pur şi simplu.
Un zâmbet îi înflori pe chip când îşi privi verişoarele.

-Mă simt minunat. El e minunat. Habar nu am de ce ne distrăm atât de bine împreună - şi nu doar în pat. Weekendul trecut ne-am dus la Cap, am făcut un picnic pe plajă. Era teribil de frig. Râse. A fost grozav. Şi omului chiar îi place să meargă la cumpărături de antichităţi. Vă puteţi imagina? Găseşte chestii fabuloase şi e un as în materie de negocieri. Uitaţi.
Porni în fugă spre rafturile încastrate în perete şi înşfăcă un obiect de pe unul dintre ele.
-Mi-a luat asta acum câteva săptămâni. Vânzătorul aproape că i-a oferit-o gratuit pe când a terminat Murdoch cu el.
Sprâncenele lui Gwen se strânseră într-o expresie de concentrare în timp ce studie mânerul de metal şi mecanismul prins de un pătrat de lemn vechi.
- Ce-i asta?
-E o cheie telegrafică veche. Julia o întoarse să se laude cu ea, neştiind că ochii îi trădau ce avea în suflet. Ador astfel de lucruri. Nu mă aşteptam ca el să observe. Şi pregăteşte nişte paste incredibile. Cine ar fi crezut că cineva ca el ştie să gătească? Mă ajută să aleg lucruşoa- rele pentru camera de joacă pe care o amenajez pentru micul Daniel şi toţi ceilalţi nepoţi şi nepoate care o să mai apară. Ne interesează nişte aparate de pinball vechi. El e îndemânatic la chestii mecanice şi aşa mai departe, aşa că s-a gândit că s-ar putea să fie distractiv să reconstruiască una. Iar eu...

Răsuflarea începu să i se poticnească şi fu nevoită să îşi apese o mână pe inimă.
-O, Doamne. O, nu. Cu picioarele tremurându-i, se aşeză pe un scaun şi se holbă la verişoarele ei cu o expresie îngrozită. Ce-am făcut?
- Te-ai îndrăgostit până peste cap, din câte văd şi aud eu. Gwen turnă încă o ceaşcă de ciocolată şi i-o aduse Juliei. Linişteşte-te, trage-ţi sufletul.
- Nu aşa era planul, nu asta era ideea. Nu asta ne era înţelegerea, încheie ea, tonul ei urcând cu o octavă.
- Dă-rni voie să fiu prima care îţi spune că nu poţi planifica asta.
-Dar nici măcar nu îmi place de el. închise ochii când Gwen îi zâmbi. Mă rog, nu îmi plăcea. Credeam că nu îmi place.

- Dacă te ajută, eu cred că vă potriviţi perfect.
-Nu mă ajută. Julia luă cana în ambele mâini şi bău cu sete. Nu mă ajută deloc. Ce-o să mă fac? El ar fi furios - sau ar muri de râs - să afle.
Laura se aşează pe braţul scaunului.
- După părerea mea, un bărbat care îţi găteşte paste, îţi cumpără cadouri bizare şi vrea să repare un aparat de pinball pentru tine e la fel de îndrăgostit ca şi tine.
-Nu, nu e. Aşa crezi? Nu. Dezgustată de ea însăşi, sări în picioare. O, cum mi s-a întâmplat asta? Acum zece minute eram stăpâna lumii. El o să ajungă peste câteva ore. Va schimba cablurile intr-o lampă art deco pe care am găsit-o ieri-seară.
- O, îi repară lămpile, spuse Gwen oftând. Ce drăguţ.
-Nu e drăguţ, e imposibil. Nu vreau să fiu îndrăgos-tită de el.
- De ce?
Laura îşi înclină capul.
- Pentru că situaţia e... pentru că el e...
-Observ că martorul are dificultăţi în a răspunde la întrebare, spuse Laura serioasă. Dă-mi voie să refer-mulez... Ah, la naiba, adăugă ea, auzind prin interfon zgomot de bebeluş agitat. Curtea va lua o scurtă pauză. Mă întorc imediat.

- Julia, începu Gwen, când Laura urcă în fugă scările. Aş vrea să-ţi spun ceva.
- Dă-i bătaie.
- Nu te-am văzut niciodată mai fericită decât atunci când vorbeai despre Cullum şi despre tot timpul pe care l-aţi petrecut împreună. Şi am fost pe aici suficient timp ca să observ cum te priveşte. Cum te urmăreşte. Nu cred că eşti tu mai îndrăgostită de el decât e el de tine.
- Dacă asta e adevărat... Julia inspiră adânc şi atent de trei ori. S-ar putea să meargă. Nu crezi?
- Nu te-am ştiut niciodată să dai înapoi când e vorba de ceva ce îţi doreşti. Ştiu că e înspăimântător. Uneori ceea ce simt faţă de Branson, iar acum faţă de copilaş, murmură ea, punându-şi o mână pe abdomen. E ceva atât

de uriaş încât în continuare mă sperie. Dar nu mi-aş dori să fie altfel.
- Deci trebuie să îl conving că e îndrăgostit nebuneş-te de mine.
- Eu zic că mai degrabă trebuie să îl convingi să recunoască asta, aşa cum tocmai ai făcut-o tu.
- Cu voce tare. Aproape râse din nou când Laura se întoarse în cameră cu micul Daniel. Nu mi-l pot ima- gina pe Murdoch spunând asta cu voce tare. îşi muşcă buza şi reflectă. Doar dacă nu cumva îl păcălesc să o facă.
- Eşti aceeaşi Julia dintotdeauna, comentă Laura. Se aşează în balansoarul din duramen şi îşi descheie bluza pentru a alăpta copilaşul.
- Nu mă refer să îl păcălesc efectiv. Mai degrabă... să îi smulg asta.
Era pregătită pentru el. Julia îi deschise uşa lui Cullum cu un zâmbet cald, apoi, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui, îi oferi un sărut prelung şi adânc.
- Şi eu mă bucur să te văd. O împinse în casă şi închise uşa cu piciorul pentru a ţine deoparte frigul şi ninsoarea slabă ce începuse să cadă. în ce dispoziţie eşti, MacCregor?
- Fericită. îl muşcă mărunt de bărbie. Afectuoasă. Tu în ce dispoziţie eşti, Murdoch?

-Apreciativă.
-Şi încă n-ai văzut nimic. Se desprinse din îmbrăţişare pentru a-i zâmbi. Am pregătit cina.
-Asta nu e o chestie periculoasă?
-întâmplarea face să fiu o bucătăreasă foarte com-petentă. „Aproape", se corectă ea în gând. Ce părere ai despre nişte costiţe de porc umplute şi cartofi piure?
- O părere foarte bună.
- Bun.
îşi petrecu braţul pe sub al lui şi, cu o privire visă-toare, îl conduse în bucătărie. Pusese masa cu farfurii colorate şi lumânări. Muzica se auzea discret din boxele ascunse, iar într-o frapieră antică stătea la rece o sticlă de şampanie. Nedumerit, Cullum clătină din cap.
- Sărbătorim ceva?

- Nu. E doar o cină pregătită în casă, în stil MacGregor. Ce-ar fi să deschizi sticla acum? Mai durează vreo douăzeci de minute până să fie gata cina.
-Miroase fabulos. Se apucă să deschidă sticla şi se întrebă ce naiba punea la cale. Dacă nu era o scenă pregătită în detaliu de o femeie care urmărea ceva, ar fi fost foarte surprins. Vrei să dărâm un perete pe care tocmai l-am refăcut? Te-ai răzgândit în privinţa gresiei din apartamentul de oaspeţi?
- Nu. Pur şi simplu am avut chef de gătit. Probabil e din cauza sărbătorilor ce se apropie. O, ar fi trebuit să îţi arăt. Am împodobit bradul azi.
- L-am văzut pe fereastră când m-am apropiat de casă. Arată grozav.
- După cină putem lua desertul în camera de zi ca să ne bucurăm de el.
Circumspect acum, Cullum turnă vinul în două pa-hare înguste.
-Ai pregătit desert.
- Profiterol. O veche reţetă de familie. îşi luă paharul din mâinile lui şi zâmbi. M-am distrat grozav făcând prăjitura. „De trei ori", îşi spuse ea şi îşi înăbuşi un oftat. Primele două încercări erau acum îngropate în coşul de gunoi. Deci cum ţi-a fost ziua?

- Productivă. Aproape am terminat setul de trenuleţe din lemn pe care îl construiesc pentru nepoatele mele.
- Mi-ar plăcea foarte mult să îl văd. Te-aş putea ajuta să îl vopseşti. Nu mă pot compara cu Shelby sau D.C. MacGregor, dar nu mă descurc rău.
- Sigur. Ii studie chipul. Ar fi grozav.
- Bun, mă duc să verific costiţele şi să pregătesc salata.
- îţi dau o mână de ajutor.
-Nu, asta e opera mea. Tu doar stai jos şi relaxează-te.
Când Julia îşi puse un şorţ, Cullum decise că era o idee excelentă să stea jos. Ce naiba o apucase? se întrebă el. Era veselă, îndatoritoare, aproape supusă, şi purta un şorţ de bucătărie. Nu era Julia lui.

Julia lui? Luă o înghiţitură zdravănă de vin şi lăsă ramificaţiile acelui gând să îi explodeze în minte. De când o considera a lui?
Dintotdeauna, îşi dădu el seama. De la bun început. O dorise ani la rând, dar îşi ascunsese dorinţa în spatele sarcasmului şi al iritării. Dar fusese acolo, îngropată adânc şi dezvoltându-şi rădăcini. Acum că deveniseră amanţi, îi era imposibil să mai nege că era îndrăgostit de ea.
Şi chiar dacă ar fi reuşit să îşi prindă urechile şi limba cu acele cuvinte şi să îi spună, ar fi fost scos pe uşă înainte să termine fraza. Ei bine, pe toţi dracii, îşi spuse el, în timp ce ea continuă să robotească prin bucătărie, sporovăind cu el, era îndrăgostit de ea. Avea să aibă grijă să se îndrăgostească şi ea de el. Şi ea avea să fie cea care să rostească prima acele cuvinte. Lăsându-şi paharul deoparte, se ridică şi veni în spatele ei. Braţele lui se strecurară în jurul taliei ei, iar buzele lui o atinseră uşor pe ceafă.
- Miroşi chiar mai bine decât cina.
Juliei i se tăiară genunchii.
- A, da?
-Şi începe să mă tenteze mai tare să gust din tine. întinse o mână şi dădu focul la minimum.
- Devin şi eu mai interesată în a fi gustată. Zâmbi când se întoarse spre el. Dar zâmbetul îi păli şi fu înlocuit

de emoţie când el continuă să o privească neclintit, ca şi cum ar fi sorbito din ochi. Ce e?
-Uneori, spuse el încet, inundat de această nouă revelaţie, eşti atât de frumoasă. Ăsta e unul dintre acele momente.
Nu îi mai spusese niciodată că era frumoasă, nu îi mai prinsese niciodată faţa în mâini cu atâta blândeţe, nici nu o mai sărutase cu atâta concentrare lentă, profundă. Toate emoţiile din sufletul ei se ridicară la suprafaţă, îi scânteiară în inimă, în ochi.
-Cullum.
-De ce suntem mereu atât de grăbiţi? murmură el pe gura ei.
De ce nu savurase acest moment, de ce nu îl prelun-gise la nesfârşit?

- Nu ştiu.

Dar ştia că nu voia ca el să înceteze să o sărute exact aşa, să o atingă exact aşa.

- Hai să nu ne grăbim de data asta. O luă pe sus. Şi să vedem ce se întâmplă.

capitolul 29

Era ceva în neregulă cu ea, decise Cullum. Se purta diferit de cum o cunoştea el şi o făcea de câteva zile deja. Ii zâmbea întruna. Ii cerea părerea şi sfatul la orice, de la abajururi la grătare de buşteni. Şi nu făcea nici măcar un singur comentariu sarcastic sau în contradictoriu.

îi făcuse o prăjitură. Ştiuse că era pierdut când se forţase să mănânce două bucăţi. Indiferent ce folosise la glazură, avusese un gust ce aducea deranjant de mult a adeziv de tâmplărie. începea să se întrebe dacă nu cumva vreo formă de viaţă extraterestră se instalase în corpul Juliei.

El îi făcea jocul, reflectă Cullum, parcând în faţa bi-roului după ora închiderii. Ce altceva ar fi putut să facă? Cum ar fi putut un bărbat să se certe cu o femeie care era de acord cu tot ce zicea el? îi era dor să se certe cu ea.

Văzu că maşina tatălui lui era încă parcată lângă intrare. Cum toţi ceilalţi plecaseră acasă, i se oferea acum ocazia de a discuta cu el despre statutul proiectelor în derulare, să îşi pună la punct programele de sărbători. Apoi Cullum decise că avea să facă un duş rapid înainte de a porni spre casa Juliei, pentru o altă cină prejgătită acasă.

îşi frecţionă stomacul neliniştit. Dumnezeule mare!

De îndată ce o făcea să îi mărturisească iubirea ei, avea să o anunţe că urmau să se căsătorească. Alegerea momentului era crucială. Avea să fie în avantaj, să îi pună inelul pe deget şi să o ia pe sus înainte ca ea să apuce să-şi dea seama că plănuise totul.

Din clipa în care se căsătoreau urma să găsească o modalitate diplomatică de a o alunga din bucătărie pentru următorii cincizeci de ani.

Intre timp a risca o uşoară toxiinfecţie alimentară nu era un preţ prea mare. Nu atunci când premiul era Julia însăşi. Şi era un premiu pe cinste, îşi spuse el, coborând din camioneta lui în vântul îngheţată. Chiar dacă îi luase

aproape cinci ani să-şi dea seama că era singura femeie din lume potrivită pentru el, acum ştia.
Nimic, nici măcar ameninţarea Juliei de a găti pui în stil cajun nu avea să-l împiedice să o facă a lui.
Fu lovit de inspiraţie când descuie uşa biroului. Avea să o sune, decise Cullum. Avea să îi spună că făcuse rezervare pentru cină - pentru a sărbători în avans Crăciunul, având în vedere că ea urma să plece în scurt timp la Hyannis pentru a-şi petrece sărbătoarea alături de familie.
Putea scăpa nepedepsit chiar dacă îi schimba planurile în ultimul moment, graţie dispoziţiei în care fusese ea în ultima vreme. înveselit, intră în clădire. Intenţiona doar să-i spună tatălui său că avea de dat câteva telefoane înainte să se apuce de discutat afaceri.
Pornind pe coridorul scurt, Cullum auzi râsul tatălui său explodând răsunător. Ceea ce îl făcu să rânjească. De câteva luni deja îşi făcea griji pentru bătrân. Dar recent Michael Murdoch părea să îşi fi revenit complet.

Ochii îi scânteiau din nou, pasul îi redevenise vioi. încă o lua încet, cu perioade de odihnă, dar era pe drumul cel bun.
Dădu să păşească în pragul biroului tatălui său, doar cât să îl anunţe pe Michael că era acolo. Apoi auzi ce spunea tatăl lui, sufocându-se de veselie, şi se opri brusc.
- Iţi spun eu, Daniel, Cullum o să-i ceară mâna îna-inte de sfârşitul anului. Nici un plan nu a funcţionat vreodată mai bine.
Pe podeaua de lângă masa de birou, Michael îşi con-tinuă seria de flotări într-o mână, în timp ce vocea lui Daniel bubui din difuzorul telefonului.
- Dar ce le ia celor doi atât de mult? vru Daniel să ştie. Au deja mai bine de trei luni de când sunt de nedespărţit?
-Ei bine, Dumnezeu mi-e martor că sunt amândoi mai înceţi decât o ţestoasă şchioapă, dar lucrurile încep să se îndrepte spre deznodământ. într-o formă de zile mari, Michael schimbă braţul pentru a face alte douăzeci de flotări. Sursele mele mă informează că a început să îi gătească.

-Julia? Găteşte? Dumnezeule mare, Michael. Să nu-mi spui că băiatul şi mănâncă preparatele ei.
Aproape fără a gâfâi deloc, Michael râse din nou.
- Ba chiar o face şi cum am gustat şi eu o dată dintr-o prăjitură pe care i-a făcut-o ea, îţi pot spune că orice bărbat care tolerează mai mult de o înghiţitură din ceea ce pregăteşte ea în bucătărie e un bărbat îndrăgostit până peste cap.
-Ah, ce cuplu frumos formează. Sunt făcuţi unul pentru celălalt, deşi nu ne-ar mulţumi nici unuia din noi că le-am deschis ochii. O să le oferim o nuntă de pomină, Michael.
-Aşa vom face, Daniel, şi va fi o mare uşurare pentru mine să mă bucur din nou de o sănătate înfloritoare.
- Ai grijă doar să nu îţi revii prea repede. Dacă cei doi dau bir cu fugiţii, s-ar putea să fii nevoit să te îmbolnăveşti din nou. Julia va veni aici de Crăciun. Dacă nu o văd cu inelul pe deget, o să o înghiontesc eu puţin pe partea mea.

- Iar eu o să supraveghez lucrurile din partea mea.
- Crăciun fericit, Michael.
- Crăciun fericit şi ţie, Daniel.
Michael sări uşor în picioare pentru a încheia con-vorbirea. Zâmbetul care i se lăţise pe faţă încremeni, iar roşeaţa sănătoasă care îi colorase faţa dispăru instanta-neu. In prag stătea fiul lui, cu ochii aruncând pumnale şi gura curbată într-un mârâit.
- Cullum. Aproape chiţăi când îi rosti numele şi nu fu nevoit să joace teatru pentru a i se tăia picioarele. Nu, ăăă, nu te-am auzit intrând. De cât timp eşti acolo?
- Mai mult decât suficient. Furia şi umilinţa se încâlciră în el, până nu mai reuşi să separe una de cealaltă. Nu ai fost bolnav nici o zi.
- Bolnav? Fireşte că am fost bolnav, spuse Michael, calculând cu disperare. Răceală în piept. Reuşi să scoată un horcăit, se lăsă să cadă în scaunul din spatele mesei de birou. Mă simt considerabil mai bine. Considerabil. Doctorul a spus că sportul mi-ar fi....
- Scuteşte-mă, se răsti Cullum, şi se apropie încet de birou. Eşti puternic şi sănătos ca un taur. M-ai minţit, îşi trânti palmele pe masă şi se aplecă peste ea. Mi-am ieşit

din minţi pe jumătate de cât mi-am făcut griji pen-tru tine. Băieţii din echipă au pus mână de la mână să îţi trimită un coş de fructe.
-A fost drăguţ din partea lor. Le-am fost recunoscă-tor. Fructele...
- Am spus să mă scuteşti!
Acum Michael fu cel care îşi îngustă ochii şi se ridică să îşi înfigă faţa sub ochii fiului său.
-Ai grijă cum vorbeşti cu mine, Cullum Murdoch. Sunt încă tatăl tău.
-Şi doar asta mă face să nu te iau pe sus la propriu şi să te arunc pe fereastră. Tu şi Daniel MacGregor aţi pus la cale această mică intrigă ca să ne împingeţi pe mine şi pe Julia unul în braţele celuilalt. Voi doi v-aţi gândit că dacă lăsaţi pe mâna mea renovarea casei şi ajungem să ne întâlnim suficient de des, ne vom da seama în cele din urmă că suntem făcuţi unul pentru celălalt şi o să vă facem jocul.

Michael îşi întipări pe chip o expresie hotărâtă.
-Ai rezumat destul de bine toată treaba. Şi a funcţio-nat, nu-i aşa, deci care e problema?
-Care e...
Fu nevoit să facă un pas în spate, să se răsucească pe călcâie. In viaţa lui nu se gândise să îşi lovească pro-priul tată.
- Mi-ar plăcea să vă bat pe amândoi cap în cap.
-Tu ai pus ochii pe Julia MacGregor de ani buni, Cullum, şi nu te obosi să negi asta.
- Au fost alegerea mea şi ochii mei, bombăni Cullum.
- Iar ea era la fel de interesată de tine. Eu şi Daniel nu am făcut decât să vă dăm un mic brânci în direcţia potrivită.
-în direcţia voastră. Crezi că am să-ţi mulţumesc pentru asta?
- Ei bine, ar trebui. Orice încercare de a-l calma pe băiat era sortită eşecului, decise Michael. O ciocnire între furiile lor ar fi fost o metodă mai eficientă. Şi un neghiob orb trecând călare pe un cal în galop tot ar fi observat că voi doi sunteţi îndrăgostiţi unul de celălalt. Ea te face

fericit şi tu o faci pe ea. Şi indiferent dacă o ştii sau nu - fiind de departe cel mai încăpăţânat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată - voi doi deja v-aţi construit o casă împreună.
- E casa ei.
- Ba pe toţi draci, nu e. E în egală măsură şi a ta. Ţi-ai pus sufletul în ea.
Nu putea să îl contrazică în această privinţă. Dar, decise el, nici nu conta prea mult.
- Eu şi Julia am făcut o înţelegere înainte de a începe să ieşim împreună. Cullum nu ţinu cont de faptul că el nu acceptase niciodată cu adevărat termenii prezentaţi de ea, ba chiar îi considerase ridicoli. Avea de gând să îi folosească acum. Relaţia nu e permanentă. Nu e permanentă, repetă el scrâşnind din dinţi, când tatăl lui pufni dispreţuitor. Şi dacă îţi închipui că o să-i cer mâna, mai gândeşte-te.
- Eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

Cullum deschise gura să nege, apoi îşi îndesă mâinile în buzunare şi clocoti în tăcere.
-Uite, tocmai mi-ai mărturisit că da, chiar dacă încă nu te simţi în stare să rosteşti cuvintele. Neghiobule! Oftând, Michael se aşeză din nou. Julia e o femeie inteligentă şi frumoasă, egala ta în materie de tărie de caracter şi voinţă. Are minte şi are simţul umorului şi provine dintr-o familie excelentă.
- Atunci căsătoreşte-te tu cu ea.
Michael se mulţumi să zâmbească.
- Dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, băiete, ţi-aş fi furat-o de sub nas cu mult timp în urmă. Şi dacă nu îţi mişti fundul, s-ar putea să o facă oricum altcineva.
-Nu se vede cu nimeni altcineva.
- Fireşte că nu, spuse Michael blând. De ce ar face-o, când e îndrăgostită de tine?
înfrânt, Cullum îşi scoase mâinile din buzunare pentru a putea să îşi apese degetele pe ochi.
-Aşa nu ajung nicăieri. Tu şi MacGregor aţi decis să faceţi pe păpuşarii şi vă aşteptaţi ca eu şi Jules să dansăm cum ne cântaţi voi. Dă-mi voie să îţi spun ceva, continuă el,

lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp. Dacă ar afla ce aţi făcut voi doi, m-ar da afară din viaţa ei doar pentru a vă face vouă în ciudă.
-Dar tu nu ai de gând să-i spui, nu-i aşa? întrebă Michael cu un zâmbet victorios.
-Nu, nu am de gând să-i spun. Dar de acum înainte lăsaţi-ne în pace amândoi. împunse aerul cu degetul în direcţia tatălui său. Lăsaţi-ne complet în pace. Eu şi Julia ne vom găsi singuri drumul, oricât de stângaci am fi. Dacă şi când vom decide să ne căsătorim, va fi pentru că aşa am decis noi, nu pentru că tatăl meu şi bunicul ei consideră că e ceea ce ar trebui să facem.
- Fireşte că decizia vă va aparţine. Zâmbetul lui Michael nu şovăi nici o clipă. O, băiatul se încurcase bine în plasă şi nici măcar nu ştia. E cea mai importantă decizie pe care o ia un bărbat în toată viaţa lui. Fericirea ta e ceea ce contează pentru mine mai mult decât orice altceva pe lume, Cullum.
Cullum simţi că începea să cedeze.

-Ascultă, ştiu că intenţiile tale au fost bune, dar...
-Intenţiile mele au fost cele mai bune, spuse Mi- chael, şi deschise sertarul din mijloc al mesei lui de lucru. Aş vrea să iei asta. Dacă decizi că Julia e femeia cu care vrei să îţi întemeiezi un cămin şi o familie, sper că îi vei oferi acest inel. Deschise cutiuţa de satin alb. I-a aparţinut mamei tale. Fu năpădit de emoţii şi amintiri când îi oferi cutiuţa lui Cullum. Nu mi-am putut permite un diamant când i-am cerut să îşi petreacă tot restul vieţii cu mine. E un topaz. Ea spunea mereu că e ca o frântură mică de soare şi a refuzat să îi iau altul, chiar şi atunci când aş fi avut bani.
-Tată...
- Nu încerc să-ţi forţez mâna. Am intenţionat de la bun început să ajungă la tine la momentul potrivit. Mama ta şi-a dorit să fie transmis mai departe. Ei i-ar fi plăcut foarte mult de Julia ta, Cullum.
- Da. Neputincios, Cullum luă cutiuţa şi şi-o băgă în buzunar. I-ar fi plăcut.
Ce îl apucase? Julia îşi scoase valiza. Trebuia să îşi facă bagajele pentru sejurul în Hyannis. Şi avea nevoie de ceva

care să îi abată gândurile de la Cullum şi de la comportamentul lui bizar.
Insistase să o scoată în oraş seară de seară, timp de o săptămână. La cină, la dans, la teatre, la petreceri. Ea ştia foarte bine că prefera serile liniştite petrecute acasă, dar brusc se transformase într-un animal social. îşi ieşea din minţi încercând să îi ghicească stările de spirit schimbătoare şi să şi le ajusteze şi pe ale ei după ale lui. Oftând uşor, începu să împăturească pulovere în geamantan. Nu ştia cât avea să mai poată juca acel rol de femeie supusă. Singurul beneficiu real până în momentul acela era faptul că se putuse dezlipi din bucătărie. în mod cert gătitul nu era punctul ei forte. Doar ghinionul făcea ca Murdoch să adore ceea ce gătea ea.
Era evident că individul avea un stomac din fontă, îşi spuse ea. Abia dacă se putea forţa ea să mănânce preparatele ieşite din mâinile ei, însă Cullum golea întotdeauna farfuria. Fusese o strategie profund greşită din partea

ei. Acum avea să se aştepte ca ea să îi gătească mai mult sau mai puţin regulat. Detesta să se chinuie să ducă la bun sfârşit o reţetă, aproape la fel de mult cum îl iubea pe Cullum. Iubirea, îşi dădu ea seama, o transforma în- tr-o neghioabă.
Iar el se purta atât de blând cu ea, atât de tandru. Acest ton nou în întâlnirile lor amoroase făcea să i se taie genunchii şi îi făcea minţile terci. O făcea să tân-jească dureros să audă cuvintele magice. De fiecare dată când o lua în braţe, era sigură că acela avea să fie mo-mentul. Acum avea să îi spună că o iubea.
Insă el nu o făcea niciodată.
Nu avea de gând să o spună ea prima, decise ea, şi îşi aruncă haine în valiză. Nu putea. Făcuse deja zeci de compromisuri, îi oferise atât de mult control. Măcar în această privinţă trebuia să rămână fermă pe poziţii.
Şi unde naiba era Cullum? Se uită posomorâtă la ceas, mai aruncă nişte haine în valiză. Ştia că intenţiona să plece azi, că era ultima lor şansă de a se mai vedea până după Crăciun. Trebuia să pornească la drum în maximum o oră

dacă voia să ajungă la bunicii ei înainte de lăsarea întunericului.
Oare ce făcea? se întrebă. Trăgea de timp ca o idioa- tă îndrăgostită, modificându-şi planurile ca să îi fie lui convenabil. încă o dată.
Urma să înceteze. Dând hotărâtă din cap, îşi închise valiza. A fi îndrăgostit nu presupunea să te laşi călcat în picioare. Avea de gând să plece la ora programată şi să se ţină de planurile ei. Iar dacă lui Cullum Murdoch nu îi convenea, n-avea decât să o înghită.
Îşi duse valiza la maşină, apoi începu misiunea dificilă de a căra diversele plase de cumpărături pline ochi de cadouri. Dispoziţia ei nu strălucea de veselie de sezon când Cullum îşi opri camioneta în spatele maşinii ei. Şi nici dispoziţia lui. O problemă la un şantier din centru îi ocupase cea mai mare parte a dimineţii. Şi urma să fie nevoit să se întoarcă şi să termine personal treaba, în ciuda faptului că era Ajunul Crăciunului. Traficul fusese de coşmar, chiar şi pentru Boston, şi primise o amendă pentru trecerea pe roşu - deşi nenorocitul

de semafor fusese galben - fiindcă se grăbise atât de tare să ajungă la Julia. Iar acum o găsea pregătindu-se de plecare. Se strădui din răsputeri să îşi stăpânească nervii, amintindu-şi că era Crăciunul, că în faţa lui se afla femeia pe care o iubea -, că avea să îi spună acest lucru de îndată ce avea ea bunul-simţ de a i-o spune ea prima.
-Sunt în întârziere, îi spuse el, luându-i din mâini una dintre plase pentru a o înghesui alături de celelalte care îi umpleau bancheta din spate.
-Şi eu.
- Traficul e dezastruos. S-ar putea să ajungi mai bine dacă mai aştepţi o oră.
- Mulţumesc pentru informare, spuse ea dulce. Dar o să mă descurc. Desigur, dacă tu ai fi ajuns la timp, eu aş fi fost deja pe drum.
-Am fost reţinut. Se chinui să păstreze un ton calm, dar nu reuşi să îşi înăbuşe mânia ce îi clocotea în ochi. Mai ai bagaje?

- Da. Se întoarse şi porni înapoi spre casă, fierbând de nervi. Fierbând şi el, Cullum o urmă. Astea sunt ul-timele trei.
-Ai cam exagerat, nu crezi?
- îmi place să ofer cadouri. Luă cutia singuratică de sub brad şi i-o trânti în mână. Âsta e al tău.
Privind-o, Cullum o băgă în buzunar pentru a putea să-i ia bagajele.
- Care e problema ta, MacGregor?
- Dacă nu ştii, în mod cert nu am să-ţi spun eu.
Se răsuci pe călcâie şi ieşi maiestuoasă din casă în faţa lui.
- Ascultă, nu am traversat tot oraşul prin traficul ăsta mizerabil, ba încă am încasat şi o amendă, doar ca să ajung aici şi să fiu tratat cu răceală.
-Cu siguranţă nu e vina mea dacă ai condus ires-ponsabil şi ai fost amendat, dar asta explică proasta ta dispoziţie.
- Proasta mea dispoziţie? Tu ai început să mârâi la mine încă dinainte să cobor din maşină.
Julia îşi împinse bărbia în faţă.

-Nu am timp să mă cert cu tine. Deja nvai făcut să întârzii.
- Bun. Minunat. Scoase din buzunarul paltonului o cutie lungă şi îngustă, cu o fundă strivită deasupra. Pof-tim cadoul tău. Ne vedem mai târziu. Porni cu paşi mari spre camionetă, apoi se întoarse la fel de hotărât, o trase cu o smucitură în braţele lui şi îi zdrobi violent gura sub a lui. Crăciun fericit! mârâi el şi se răsuci pe călcâie.
- La fel şi ţie! îi strigă ea, apoi urcă în maşină trântind portiera.
Aşteptă ca maşina lui Cullum să se îndepărteze înainte de a se abandona unei furtuni de lacrimi furioase.
capitolul 30
O terminase cu el. Gata. Greşeala ei, decise Julia, fusese că se amăgise singură că se îndrăgostise de el, iar dragostea însemna că era capabilă să se modeleze după nevoile şi dorinţele lui. Din acest motiv îşi petrecuse ultimele săptămâni menajându-l cât de mult putea şi colecţionând reţete. îi venea să intre în pământ de ruşine.
Slavă Domnului că îşi venise în fire. Era o femeie independentă, care lua singură decizii, îşi trăia propria

viaţă şi îşi stabilea propriile obiective. Când ea şi Cullum aveau să vorbească din nou, intenţiona să îi ex-plice calm şi limpede că relaţia lor nu îi mai convenea şi cu asta-basta. în viaţa ei nu se simţise mai nefericită.
Se străduise din răsputeri să pară veselă de dragul familiei ei. Dacă masca îi mai căzuse din când în când, avusese o mulţime de scuze la îndemână. O durea puţin capul, fusese cufundată în gânduri, era cu mintea la o nouă tranzacţie. Nu că şi-ar fi închipuit că păcălise pe cineva, măcar pentru o clipă. Dar trecuse cu bine de cele câteva zile, iar acum era din nou acasă, singură în casa ei. Becurile de pe bradul de Crăciun erau prea intense, prea

colorate, şi îi răneau ochii. Chiar şi aşa, refuza să le stingă. Cullum Murdoch nu avea să-i strice sărbătorile.
Avea de pus la punct ultimele detalii ale petrecerii ei, iar acest lucru o ţinea ocupată. Din clipa Jn care avea totul sub control, urma să îl contacteze. în mod cert avea de gând să o facă înainte de sfârşitul anului. Afară cu vechiul, bun venit noului, îşi spuse ea şi se uită din nou la telefon. De ce nu o sunase?
Fără a-şi da seama, ridică mâna pentru a atinge colierul antic pe care îl purta. Cadoul de Crăciun al lui Cullum pentru ea era un minunat lănţişor stil lasou confecţionat din perle minuscule, granate şi cuarţ auriu. Tresărise când îl văzuse, amintindu-şi că îl mai văzuse cândva, într-unul dintre magazinele pe care le frecventa.
Dacă nu ar fi fost interesată doar de cumpărăturile de Crăciun în momentul acela, şi l-ar fi luat pentru ea. Chiar şi aşa, nu făcuse mai mult decât să îi arunce o scurtă privire lacomă. însă Cullum observase, îşi amin-tise şi i-l cumpărase.
Gândul o aduse din nou în pragul lacrimilor. îm-pingând deoparte depresia ce o ameninţa, se aşează la masa de scris supraetajată pentru a revizui lista pentru petrecere. Firma de catering fusese angajată, meniul aprobat. Florile şi muzica fuseseră alese. Efectiv nu mai avea nimic de făcut, îşi dădu seama Julia şi îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Furioasă pe ea însăşi, se ridică de la masă. Trebuia să iasă din casă. Să meargă undeva, oriunde.

Cullum se certă singur în drum spre casa Juliei. Se purta precum un căţeluş bătut, întorcându-se să mai în-caseze un şut. Se ura pentru acest lucru. Julia ar fi putut să îl sune când se întorsese în Boston. îi lăsase două zile să-l sune, nu?
Ea era cea care plecase din oraş, deci tot ea era şi cea care ar fi trebuit să îl sune.
Intenţiona să îi sublinieze acest lucru în cuvinte de câte o silabă. Apoi avea să îi spună că intenţiona să facă nişte schimbări. Urmau să readucă lucrurile în punctul

în care se aflaseră cu o lună în urmă, altfel putea s-o lase baltă.
Când opri în faţa casei ei şi văzu că maşina ei nu era acolo, îi veni să zdrobească între dinţi o mână zdravănă de cuie groase. Chiar şi furia pe care reuşise să şi-o stârnească pălea în comparaţie cu nevoia pe care o simţea. Nevoia de a o vedea pur şi simplu, de a vorbi cu ea, de a o atinge.
- Tipic, bombăni el, privind posomorât luminile ve-sele ale bradului ei prin fereastra graţioasă. Poate să mă facă să sufăr chiar şi fără a fi de faţă.
Dezamăgit, băgă mâna în buzunar şi scoase vechiul ceas de buzunar din aur cu finisaj mat pe care Julia i-l oferise drept cadou de Crăciun. Cum naiba putea să îl cunoască suficient de bine cât să îi aleagă un cadou atât de perfect şi să nu ştie când suferea?
Ce avea de gând să facă în această privinţă?
închise ochii şi îşi sprijini capul de bancheta maşinii. Nu putea să trăiască fără ea. Crezuse că putea, făcuse eforturi timp de câteva zile pentru a se convinge că putea. Dar venind aici acum, văzând casa la care lucraseră împreună, fără Julia în ea, îşi dăduse seama că nu era posibil.
Nu voia o viaţă fără Julia în ea. Era, până la urmă, exact ca un căţeluş bătut.
- Deci ce părere ai? Totul arată grozav, nu-i aşa? Julia îşi făcu de lucru cu rujul de buze, rareori lăsându-i bunicii ei răgaz să vorbească. Mă bucur atât de mult că tu şi bunicul aţi ajuns mai devreme. Nu e nimic de făcut, la drept vorbind, dar sunt uşor emoţionată, dacă îţi vine să crezi. E prima mea petrecere în casa asta.

- Julia...
- Şi îmi doresc foarte tare să fie perfectă. Cum arăt? Arăt bine?
Anna îşi studie calmă nepoata. Julia alesese o rochie cu guler rotund, din catifea verde vânătoresc, cu mâneci lungi şi strâmte şi fustă scurtă. Părul îi era prins sus, cu doar câteva bucle atârnându-i strategic. Iar ochii ei, îşi spuse Anna, erau prea scânteietori.

-Arăţi minunat, scumpo. Ce-ar fi să stăm jos?
-Nu prea pot, sincer. Trebuie să merg să verific servirea mâncării. Invitaţii vor începe să sosească în cu-rând şi...
-Julia. In stilul ei blând, imposibil de contrazis, Anna luă mâna Juliei. Stai jos şi spune-mi ce te doare.
-Nu ştiu. Răsuflarea Juliei se poticni înainte să apu-ce să şi-o controleze. Nu ştiu ce să fac, ce să simt. Totul e încurcat, dat peste cap. Sunt îndrăgostită de Cullum Murdoch şi nu reuşesc să mă descotorosesc de asta.
-Gata acum. Anna o conduse spre zona de relaxare din dormitor. De ce vrei să te descotoroseşti de asta?
- El nu mă iubeşte. Nici măcar nu mă mai place. Am stricat totul şi nu ştiu cum. Am încercat să... am renunţat să mă mai cert cu el chiar şi atunci când se înşela şi i-am gătit, şi totul a căpătat o notă bizară şi ne-am certat. Lucrurile au luat-o razna. El a plecat. Nu ştiu. Nici măcar nu m-a sunat de când m-am întors acasă.
- Dar tu l-ai sunat?
- Nu. N-am de gând să îl sun până nu mă sună el. El e cel care a ajuns târziu si prost dispus. La naiba! îşi trecu degetele pe sub ochi. îmi stric rimelul.
- Ai să-l repari. îmi spui, deci, că te-ai certat cu Mur-doch Cullum şi încă nu v-aţi împăcat.
-Nu tocmai. Julia îşi trase nasul. Noi ne certăm întruna, ne place. Simţindu-se ca o proastă, lăsă să-i scape un oftat uriaş. Apoi mi-am dat seama că sunt în-drăgostită de el. Nu am vrut să se ajungă la asta, dar s-a ajuns, aşa că m-am gândit că dacă aş încerca să fiu mai puţin... eu însămi, cred. Dacă aş fi fost mai docilă, dacă i-aş fi gătit câteva mese calde, el s-ar fi îndrăgostit de mine şi mi-ar fi spus-o

ca să i-o pot spune şi eu. Şi toate astea sunt atât de patetice încât nu-mi vine să cred că ies din gura mea.
-Nici mie. Dar când eşti îndrăgostit se întâmplă ade-sea să mai rătăceşti dintre neuroni. A fi mai puţin tu însăţi a fost o greşeală.
- Probabil. Dar mi-l doream pur şi simplu atât de tare, îmi doream ca el să mă iubească. Credeam că vom putea

începe să lucrăm la restul aspectelor odată ce ajungeam în punctul acela. Dar el nu mă iubeşte. Nici nu vreau să mă iubească. E arogant şi certăreţ, şi tiranic.
Răbdătoare, Anna îşi deschise poşeta de seară şi scoase un şerveţel pentru a şterge ochii acum şiroind de lacrimi ai Juliei.
- Fireşte că aşa e. Altfel l-ai călca în picioare, iar tu ai dispreţui un bărbat care te-ar lăsa să îl calci în picioare. Tu îţi doreşti unul care să fie capabil să te înfrunte şi care să îţi stea alături.
- Am crezut că aş putea să fac să se întâmple asta. Dar nu poţi face sentimentele să se producă tot aşa cum nu le poţi nici împiedica. Ele pur şi simplu există.
- înseamnă că ai învăţat o lecţie excelentă. Ai de gând să îi spui şi lui Cullum al tău?
- Ca să poată râde de mine?
- Chiar crezi că ar face-o?
- Poate că nu, dar poate că i-ar fi milă de mine. Asta ar fi şi mai rău. Clătină din cap şi se ridică. Voi fi bine, pe cuvânt. Cred că aveam nevoie să-mi iau asta de pe suflet. îmi pare rău că m-am smiorcăit.
- Draga mea, încă din ziua în care te-ai născut nu ştiu să te fi smiorcăit vreodată.
- Şi nu am să încep acum. Hotărâtă, Julia se întoarse la oglindă pentru a-şi corecta machiajul. Vreau ca petrecerea asta să fie specială. E inaugurarea noii mele case, a unui an nou şi a unei vieţi noi.
- Unde sunt fetele mele? întrebă Daniel ţipând din tot rărunchii când intră în cameră cu o tavă pe care se aflau trei pahare scânteietoare de şampanie. Iată-le, şi sunt mai frumoase decât ar trebui să fie. Vom bea în cinstea lor.

Puse tava jos, apoi zâmbetul lui larg păli când văzu faţa mânjită de lacrimi a Juliei.
- Ce s-a întâmplat, fetiţo? Care e problema aici?
-Nimic. Doar mă simţeam uşor melancolică. Julia îşi uscă atentă faţa. Bărbaţii. De ce nu pot fi toţi ca tine, bunicule?
-Ce-a făcut băiatul? vru el să ştie. Ei, dacă a făcut ceva care să te întristeze, va da socoteală în faţa mea.

Julia dădu să chicotească, dar apoi un gând răzleţ, un gând răzleţ şi nebunesc, îi apăru brusc în minte şi se înfipse acolo.
- Care băiat?
- Murdoch ăla, desigur. Lacrimile femeilor îl înspăimântau întotdeauna. Daniel începu să se plimbe prin încăpere, fluturând din braţe. E un băiat excelent, nu încape îndoială, dar nu am să-i permit să îţi provoace nici măcar o clipă de nefericire. Spune-mi ce-a făcut şi rezolv eu.
Julia se întoarse încet cu spatele spre oglindă.
- Cât de mult ai rezolvat deja?
- îndrăzneşte s-o facă pe fetiţa mea să plângă când ar trebui să fie în culmea fericirii şi să se distreze. Ii spun eu vreo două lui Cullum Murdoch, să vezi dacă nu. Iar când termin... Se întrerupse, observând în sfârşit sclipirea din ochii Juliei. Ce-ai spus?
- De unde ai ştiut că plâng din cauza lui Cullum?
- Păi ai spus-o tu. Sau nu o spusese? Uşor disperat, Daniel se uită la soţia sa, căutând susţinere, însă fu întâmpinat cu o privire împietrită. Ei bine, nu-ţi mai bate capul cu asta, se grăbi el să adauge. Hai să ciocnim.
-Cum e posibil să fii tocmai tu autorul? se întrebă Julia. Nu erai aici - nu tu m-ai determinat să cumpăr casa asta, nici nu te-ai ocupat să lucreze el la ea.
-Nu, intr-adevăr. Agăţându-se de un pai, Daniel luă un pahar şi i-l întinse. Ochii îi erau scânteietori şi de un albastru inocent. Hai să bem în cinstea minunatei tale case noi. Băiatul a făcut o treabă demnă de toată lauda.

- Dar domnul Murdoch ar fi trebuit să fie contractorul, murmură Julia. Iar tu eşti teribil de apropiat de Michael Murdoch, nu-i aşa, bunicule?
-II cunosc de ani buni. E dintr-o familie cu gene zdravene şi sânge bun.
Julia inspiră adânc, pregătită să se dezlănţuie. încă vioi la peste nouăzeci de ani, Daniel sări în spate când se auzi ciocănelul uşii de la intrare.

-Sosesc oaspeţii. Nu-ţi face griji, îi întâmpin eu. Anna, ajut-o pe fată să îşi refacă machiajul. Mă ocup eu de tot.
Fugi de pe câmpul de luptă cât încă mai avea capul pe umeri.
-Nu ştiu cum a făcut-o, începu Julia, dar a făcut-o.
-Sunt de acord cu tine. Anna îşi stăpâni zâmbetul indulgent ce voia să îi curbeze buzele. Dar pur şi simplu nu poţi să-l opreşti.
Nu mai conta, îşi spuse Julia. Indiferent ce ar fi în-cercat bunicul ei să aranjeze, nu îi ieşise. Ea şi Cullum se ocupaseră de acest lucru. Casa era terminată şi la fel erau şi ei.
Muzica se revărsa în încăperi, acompaniind vocile şi râsetele oamenilor. Familia şi prietenii ei erau împrăştiaţi prin casă, exact cum intenţionase ea, exact cum îşi dorise ea. Focurile pârâiau vesele, becurile scânteiau.
- Ţi-ai creat o casă superbă aici. Shelby îşi petrecu un braţ pe după umărul Juîiei. E perfectă pentru tine.
- Da, chiar e. O scot la vânzare săptămâna viitoare.
- Poftim?
- Nu e o casă în care să vreau să locuiesc singură.
Privirea ei cuprinse întinderea spaţioasă a camerei de zi, detaliile fine, luciul lemnului. E prea mult Cullum aici.
- Scumpo, nu lua decizii pripite.
-Nu e pripită. E necesară. Voi fi bine. îşi sprijini capul de cel al mamei sale. întotdeauna sunt. Cred că s-ar putea să vin în D.C. o vreme. S-ar putea să mă mut.
-Ştii că eu şi tatăl tău am fi încântaţi să te avem aproape, dar...

-Nu-ţi face griji pentru mine. Am să cântăresc atent totul înainte să iau vreo decizie. Acum spune-mi, cine e femeia aia care stă lipită de D.C.?
-Fratele tău a cunoscut-o în Mâine. E poetă. O ci-tează la nesfârşit pe Elizabeth Barrett Browing. Şi până acum îmi plăcuse mult Browning.
Râzând, Julia sorbi din şampanie.
- Chiar atât e de iritantă?

- O, mult mai, spuse Shelby apăsat. Crede-mă. Dacă aş fi crezut pentru o clipă că are intenţii serioase cu ea, aş fi...
Shelby se întrerupse, iar inima ei se înveseli considerabil.
Mai ai un oaspete, Julia.
- Da? Cine?
Se întoarse şi îl văzu pe Cullum intrând în încăpere.
Se îmbrăcase la costum, iar nenorocita de cravată îl strangula. Dar i se păruse corect să adopte o ţinută potrivită ocaziei. Nu prea puteai să te prezinţi la o petre-cere simandicoasă de Anul Nou îmbrăcat în flanel şi blugi. Şi chiar era simandicoasă - mătăsuri şi catifele, bijuterii scânteietoare, aperitive rafinate şi vinuri servite în cristaluri grele. Julia organizase totul, decise el, exact cum trebuia să fie. Şi el ar fi făcut la fel. Apoi o văzu, iar inima i se strânse dureros şi îşi dădu seama că Julia s-ar fi mulţumit la fel de bine şi cu pizza şi bere.
Ea îşi întipări un zâmbet pe chip şi, intrându-şi în rolul de gazdă, se duse să îl întâmpine.
- Mă bucur mult că ai ajuns. Cu ce te servesc?
Ia te uită la ea, cum vorbea cu el ca şi cum ar fi fost o cunoştinţă îndepărtată, nu iubitul ei.
- Ai bere?
- Sigur. Ii făcu semn unui chelner. Domnul Murdoch doreşte o bere. Probabil îi cunoşti pe majoritatea celor de aici, dar mi-ar face plăcere să te prezint tuturor.
- Mă pot descurca şi singur.
- Fără îndoială. Şi cum ţi-ai petrecut Crăciunul?
-Cu bine. Tu?
- Minunat. Ne-am bucurat de o ninsoare uşoară foarte plăcută în Ajun.
- Noi am avut parte de lapoviţă.

-Ah.
El luă berea pe care i-o aduse chelnerul, bombăni un mulţumesc şi sorbi din ea. Şi observă că Julia purta lănţişorul pe care i-l dăduse el, pe pielea cremoasă expusă de rochia cu decolteu adânc.
- Iţi stă bine.
- Poftim? Oh. Ar fi putut să îşi dea palme pentru că cedase impulsului sentimental de a purta cadoul primit

de la el. Da, a fost făcut pentru rochia asta. E foarte frumos, Cullum. Iţi mulţumesc mult că te-ai gândit la el. Sper că ţi-a plăcut ceasul.
îi Jmpovăra buzunarul chiar şi în acel moment.
- îşi face bine treaba. Mulţumesc.
- Cu mare plăcere. Ei bine, îţi recomand să guşti neapărat preparatele de la bufet, precum şi aperitivele care sunt servite prin sală. Te rog să mă scuzi.
Mâna lui se încleştă pe încheietura ei.
-Unde naiba vrei să pleci după ce vorbeşti aşa cu mine?
- Habar nu am la ce te referi.
- Nu adopta tonul ăsta înfumurat cu mine, MacGregor, nu ţi se potriveşte.
-Ar fi bine să-mi dai drumul, Murdoch.
-Asta s-o crezi tu. Vreau nişte răspunsuri. Am tot aşteptat să vii tu cu ele, iar cum tu nu te-ai obosit, am venit personal să le obţin.
-Vrei răspunsuri. Flacăra mâniei începu să îi întu-nece privirea. Ai tot aşteptat răspunsuri. Prea bine, în- cearcă-l pe ăsta.
întinse fulgerător mâna şi îi vărsă paharul de bere pe costum.
îşi regretă instantaneu gestul. Fusese meschin şi stu-pid. Fusese public. îşi dădu seama că mai multe conver-saţii care se desfăşuraseră în jurul ei încetaseră brusc. Dar îşi dădu seama, din felul în care se încinseră ochii lui Cullum, că nici nu putea să dea înapoi.
- Acum că ţi-ai primit răspunsul, poţi pleca.
Intenţiona să se răsucească pe călcâie, să plece de acolo demnă, să râdă de întregul incident. Mai târziu avea să se poată târî într-o gaură de şarpe, dar deocam-dată

trebuia să îşi păstreze calmul aparent. Ţipă^ când Cullum o luă pe sus şi o aruncă peste umărul lui. înjură fără pic de cenzură cât timp el o purtă în sus pe scări. Rămas jos, Daniel îşi petrecu sentimental un braţ pe după umerii lui Michael Murdoch. Oftă şi clipi pentru a-şi alunga o lacrimă din ochi.

- Da, ne vor face nişte copilaşi minunaţi, Michael.
- Să bem pentru asta.

Hohotind de râs, Daniel îşi privi nepoata dispărând pe scări.

- Fac eu cinste cu prima rundă.

Cullum se duse direct în dormitorul Juliei, ignorând pumnii şi picioarele ei, ignorând sacoul ud şi mirosul fermentat de bere vărsată. Odată ajuns înăuntru, închi-se uşa cu piciorul, o încuie, apoi o trânti pe Julia pe pat fără urmă de delicateţe.

Ea continuă să îl scuipe furioasă în timp ce el se dez-brăcă de sacoul murdărit. In atâţia ani de când o cunoş-tea şi se certa cu ea, era prima dată când descoperea cu adevărat cât era de inventivă în materie de limbaj. Când ea încercă să se dea jos din pat, Cullum se mulţumi să îşi sprijine o mână pe capul ei, îmbrâncind-o înapoi.

- Stai acolo şi taci.
- Crezi că îţi poţi permite să-mi dai ordine după sce-na aia oribilă şi revoltătoare?

-Tu ai început. Şi cel puţin îi oferea o scuză să îşi scoată cravata. Nu ştiu ce te-a apucat. Intr-o zi eşti numai zâmbete, a doua zi eşti cu fundul în sus. Ba nu mai ştii cum să îmi intri în voie, ba vorbeşti cu mine de parcă abia mă cunoşti. Nici măcar nu te-ai obosit să mai iei legătura cu mine de o săptămână.

-Eu nu m-am obosit? Eu? Cumva ai degetul rupt de nu poţi forma un nenorocit de număr de telefon?

Apoi, spre groaza lui şi umilinţa ei, îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă.

-Nu face asta. Adică încetează imediat. Neştiind ce să mai facă, îşi trecu ambele mâini prin păr. în regulă, îmi pare rău. îmi pare foarte rău.

- Pentru ce? întrebă ea, încă plângând.

- Pentru orice vrei tu care să te facă să te opreşti din plâns.
-Nici măcar nu ştii. Dorindu-şi să se sfârşească, îşi şterse lacrimile chiar în timp ce îi cădeau. Nici măcar nu ştii. O, pleacă! Nu te vreau de faţă când mă fac de râs.
-Te-am mai văzut şi altă dată făcându-te de râs. Nu mă deranjează, de obicei. Haide, Jules. Se aplecă, intenţionând să o bată mângâietor pe cap sau pe umăr.

Şi se trezi pecetluindu-i gura cu a lui. înainte să apuce să se dezmeticească, se aşeză şi o trase pe genunchii lui şi o strânse în braţe. Doamne, cât mi-a fost de dor de tine. Mi-a fost dor de tine.
Mâinile ei se ridicară în părul lui.
- Serios?
- Da, serios. îşi sprijini fruntea de a ei. Ai terminat?
- în cea mai mare parte. Cred că îmi pare rău că ţi-am vărsat berea.
Cullum se întrebă ce anume exista între ei care îi permitea Juliei să-l facă să zâmbească şi intr-un moment ca acesta.
- Crezi?
- Ei bine, m-ai înfuriat. Deci a fost în egală măsură şi vina ta, şi a mea. Răspunse zâmbetului lui oferindu-i la rândul ei un zâmbet înlăcrimat. Dar am să-ţi duc eu costumul la curăţat.
-Vrei să-mi dezbrac şi pantalonii tot acum? Văzu, surprins din nou, că buza Juliei începu să tremure, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Doar glumeam.
-Ştiu. E în regulă. Nu ştiu ce m-a apucat. îşi trecu din nou degetele pe sub ochi şi se dădu jos din pat pentru a se duce la oglindă. Scenele în public şi lacrimile nu făceau parte din înţelegere, spuse ea pe un ton vioi şi începu, din nou, să îşi refacă machiajul. Există între noi o relaţie fizică reciproc agreabilă şi un fel de prietenie. Nu are rost să o stricăm devenind sentimentali.
Cullum îşi îndesă mâinile în buzunare şi o privi apli- cându-şi culoare pe obraji.
- Cum adică sentimentali?
- Excesiv de emotivi, presupun. Probabil e din cauza sărbătorilor. Am fost cam tulburată recent.

-Mie-mi spui? bombăni el, iar ea îşi îngustă ochii.
- Ce vrei să spui?
-Ascultă, e ajunul Anului Nou. Nu vreau să închei anul certându-mă cu tine.
- De ce nu? Ne descurcăm atât de bine.
-Atunci de ce ai încetat să o mai faci atâta timp? în ultimele câteva săptămâni - cu excepţia zilei când ai plecat spre Hyannis - nu aş fi reuşit să te scot din pepeni

nici dacă te ridicam cu macaraua. Brusc ai început să fii de acord cu tot ce spuneam eu, să îmi găteşti cina, mai că nu îmi aduceai pipa şi papucii.
- Şi asta te deranjează? Insultată, se răsuci pe călcâie. Am făcut eforturi considerabile ca să mă port frumos cu tine, iar acum tu-mi scoţi ochii cu asta. Ei bine, nu ai de ce să-ţi faci griji, pentru că nu mă voi mai obosi să mă port frumos cu tine.
- Slavă Domnului!
- Şi nu o să mai fiu prin zonă, oricum, încheie ea pe nerăsuflate, pentru că vând casa şi mă mut în D.C.
-Asta s-o crezi tu.
-Nu mă poţi împiedica. Nu vreau să locuiesc aici. Nu ştiu de ce te-am lăsat să mă convingi să fac atât de multe dintre modificările sugerate de tine. Nu ştiu de ce te-am lăsat să faci lucrurile după cum voiai tu.
- Fiindcă aşa era bine şi fiindcă aşa voiai şi tu, şi al naibii să fiu dacă am să te las să vinzi casa asta.
- Poţi s-o cumperi tu dacă înseamnă atât de mult pentru tine.
-în regulă, spune-mi preţul. Dar dacă îţi închipui pentru o clipă că ai să te muţi de aici...
- Nu rămân. Nu pot.
- Nu pleci.
Erau aproape nas în nas acum, panicaţi şi furioşi. Vocile li se ridicară până deveniră ţipete, dar după câte-va minute până când fiecare dintre ei îl auzi pe celălalt rostind cele două cuvinte, având în vedere că le spuseră simultan...
- Te iubesc şi refuz să rămân aici şi să fiu nefericită.
- Te iubesc şi nu pleci nicăieri fără mine.
Ea clipi. Cullum se dădu în spate.

- Ce-ai spus? întrebă el.
- N-am spus nimic. Ce-ai spus tu?
-Ai spus că mă iubeşti. încercă să înghită un nod, dar inima îi înţepenise în gât. Asta mi s-a părut că ai zis. Vorbeai serios?
- Şi ce dacă da? Se răsuci pe călcâie pentru a se plimba agitat prin încăpere. Nenorocita de femeie vorbeşte întruna atât de mult încât nu mai ştii ce spui când

îi răspunzi. Şi ce dacă te iubesc? îi aruncă el exasperat. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?
O, dar era perfect, îşi spuse Julia. Absolut perfect pentru ea.
- Am să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine.
El se opri din mers şi se holbă la ea. La prima vedere, arăta remarcabil de calmă şi sigură pe ea. Dar el o cunoştea, ştia la ce să se uite, iar ochii ei erau întunecaţi şi umezi.
- Poftim?
- M-ai auzit, Murdoch. Vrei sau nu?
El se apropie din nou de ea şi într-o clipă, în tăcere, începură amândoi să rânjească.
- Am un inel în buzunar.
- Nu te cred.
- Punem pariu?
Ea îşi înclină capul.
- Să îl văd.
- A fost al mamei mele. Scoase cutiuţa şi ridică din- tr-un deget capacul. Nu e un diamant, dar ţie oricum îţi plac mai mult pietrele colorate.
- Oh, Cullum. Ridică privirea spre ochii lui. Chiar mă iubeşti.
-Ţi-am zis că da. Dacă ai fi spus-o tu prima, acum câteva săptămâni, aşa cum mi-aş fi dorit eu, am fi eco-nomisit o grămadă de timp.
-Tu ar fi trebuit s-o spui primul. De ce naiba crezi că ţi-am gătit cina de atâtea ori?
- Jules, crede-mă, nimeni care să nu fi fost îndrăgostit nebuneşte de tine nu ar fi putut mânca vreunul dintre acele preparate.

Ea încercă să se simtă insultată, dar sfârşi prin a izbucni în râs.
-Dacă îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, nu am să mai fac niciodată friptură înăbuşită.
- Mi-ai cerut tu deja, dar date fiind circumstanţele, sunt de acord.
Insă când el băgă mâna în buzunar şi scoase ceasul, ea se foi nerăbdătoare.
- Ce faci? Nu poţi s-o faci cum scrie la carte?

- Dar o fac cum scrie la carte. E unsprezece patruzeci şi cinci. Mai sunt cincisprezece minute până la miezul nopţii. Vreau doar să rezolv asta.
Răsuci cheiţa până când minutarul ajunse deasupra orei doisprezece, apoi îi luă mâna.
- Ai trişat. îi zâmbi radios. Chiar te iubesc, Cullum.
- Eşti ceea ce mi-am dorit chiar fără să ştiu. îi atinse una dintre şuviţele rebele. Am creat casa asta împreună.
-Nu. îşi închise mâna peste a lui. Am creat căminul acesta împreună. Nu aş putea să locuiesc aici fără tine.
-Vreau să închei anul şi să îl încep aici cu tine. Ri-dică la buze degetele lor împletite. Vom face o echipă nemaipomenită.
-Mă bazez pe asta.
- Căsătoreşte-te cu mine, Julia.
- Credeam că n-o să mă mai întrebi odată, spuse ea, şi îl sărută.
Din Memoriile private ale lui Daniel Duncan MacGregor
Am o minte abilă în materie de afaceri şi talent în arta tranzacţiilor. Viaţa mea a fost una bogată. Am muncit din greu şi mi-am asumat riscuri. Am câştigat şi am pierdut. Afacerile - câştigatul banilor - sunt o plăcere pentru mine. Dar familia e recompensa de la Dumnezeu. Ia-mi până la ultimul bănuţ din portofel, dar lasă-mi familia, şi voi muri considerându-mă un om bogat. Când am început aceste memorii aveam speranţe şi planuri, intrigi ar putea spune unii - şi de ce naiba mi-ar păsa de ce zic oamenii? - pentru familia mea.
Ei bine, am făcut ce mi-am propus să fac. Lama e o femeie cu o căsnicie fericită şi e o mamă superbă. Ea şi Royce îşi

construiesc o viaţă bună pentru ei şi pentru preţiosul copilaş ce-mi poartă numele, Daniel MacGregor Cameron. O, bun băiat, copilul, un băiat solid. Sânge zdravăn. Gene sănătoase.

Nimic nu mă încântă mai mult decât să îl văd pe Royce răsfăţându-l pe băiat - sau să văd cât de mult îi place lui Câine să fie bunic. Iar el şi Royce sunt prieteni la cataramă. Frumoasă prietenie şi-au construit din iubirea lor faţă de Laura.
Fireşte, nu aveam îndoieli în această privinţă.
Gwen şi Branson al ei se pregătesc din clipă în clipă de venirea pe lume a unui copil. Ea e puţin neliniştită, ştiu, de gândul de a lua o pauză de la munca ei din spital. Dar Anna e prima care îi spune că poate să se bucure atât de carieră, cât şi de familie şi să se descurce spectaculos cu amândouă.
Branson se agită în jurul ei - a refuzat să plece de lângă ea pentru a merge în turneu să-şi promoveze cartea. A$ fi fost tentat să scot cureaua la el dacă o făcea. Şi ar mai fi contat! Fia! Cartea a cunoscut un succes fenomenal de cum a ieşit pe piaţă. Se pricepe să spună poveşti, băiatul acela. M-a ţinut treaz jumătate de noapte citind despre doctoriţa lui ucigaşă şi detectivul lui cel viclean, jucându-se amândoi de-a şoarecele şi pisica, îndrăgostindu-se apoi. Cine ar fi crezut că ea va sfârşi prin a se sinucide în final, în loc să îi ia viaţa singurului bărbat care îi atinsese sufletul întunecat şi bolnav!
Ah, ei bine, iubirea e cea care contează cel mai mult, în fond. Acum dulia a mea şi Cullum al ei îşi duc viaţa în casa pe care au construit-o împreună pe Beacon Hill. In continuare se dondănesc întruna ca doi căţelandri - şi m-aş îngrijora dacă n-ar face-o. Există o asemenea pasiune între ei doi - se potrivesc perfect şi nu mi-e teamă să o spun. Mă aştept să aflu că în curând ne vor oferi şi ei un copilaş. Şi dacă nu, voi dori să ştiu de ce.
A fost o mireasă magnifică, înaltă, maiestuoasă, elegantă - şi a existat un moment când a venit lângă Cullum, l-a luat de mână, iar privirile li s-au întâlnit. Şi-au zâmbit unul celuilalt, un zflmbet larg şi fericit, de mai că nu izbucneau

în râs. In clipa aceea mi-am simţit inima crescându-mi în piept de bucurie - şi de mândrie că eu am fost autorul.
Miresele MacGregor
295
Acum voalul familiei MacGregor e pus la păstrare şi aşteaptă. Dar nu intenţionez să îl las să rămână în cutie multă vreme. E timpul să înceapă şi nepoţii mei să îşi facă datoria. Le-am lăsat răgaz să se coacă puţin. Bărbaţii au nevoie să acumuleze câţiva ani şi ceva experienţă înainte să îşi ia o soţie şi să îşi întemeieze o familie. Dar să fim sinceri, nu am să trăiesc o veşnicie. Până acum am fost subtil cu Mac - el fiind cel mai mare dintre băieţii. Dar pricepe băiatul aluziile! Ha! Ei bine, va trebui să îi dăm nişte bobârnace puţin mai serioase. M-am descurcat bine cu primele mele trei fete, dar nu sunt genul care să se culce mult pe lauri. Am să-i văd pe toţi ceilalţi căsătoriţi şi cercul vieţii încheiat înainte să mi se sfârşească timpul. Asta e o promisiune, pe cuvântul lui Daniel MacGregor.
in aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Maryjo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea

23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Maryjo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie

Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii

105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miedul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate 134- Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului

146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, A roma pasiunii
150. Amanda Quick, O traca perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, lin târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului

187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, In sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Ai doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia

228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Maryjo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cfieia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Nâtre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah Jio, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă

269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa

SERIA „FAMILIA MACGREGOIC
Patriarhul clanului MacGregor este puternic, bogat şi mai ales decis să-şi continue obiceiul de a se amesteca în vieţile celor dragi. La vârsta de 90 de ani, Daniel nu vrea nimic mai mult decât să-şi vadă nepoatele măritate, fericite şi pregătite să continue generaţia MacGregor. Tinerele verişoare locuiesc împreună la Boston şi sunt foarte mulţumite să se concentreze pe construirea unei cariere de succes în domeniile pe care şi le-au ales. Dar Laura, Gwendolyn şi Julia descoperă curând ceea ce părinţii lor ştiau de mult - că Daniel MacGregor are un talent înnăscut pentru peţit, aşa că deja le-a ales fetelor candidaţii perfecţi, despre care este convins că vor fi soţii ideali. Nu-i mai rămâne decât să pună lucrurile în mişcare... bineînţeles fără ca vreunul dintre cei implicaţi să bănuiască măcar ceva.
Trei superbe poveşti de dragoste, pline de pasiune şi umor, îşi vor găsi împlinirea la magicul Hyannis Port, când Daniel MacGregor va reuşi să ofere fiecărei ne-poate darul pe care banii nu-l pot cumpăra - o iubire ca-n poveşti!
Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.